VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 9

Serie nouă

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2020

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Studii de caz in extenso
Serie nouă

Până acum, am publicat studiile vieţilor anterioare ale spiritelor unor persoane din România în opt volume anterioare. Volumele nr. 1, 2, 3, 4, 6 şi 7 încheie „prima serie”. Volumul nr. 5 (o „mini-serie”) cuprinde un număr de mărturii similare, fiind primele publicate online.

După volumul nr.8, prezentul volum continuă seria nouă de episoade spirituale însoţite de comentariile clienţilor, pentru care aceştia şi-au dat acordul de a fi publicate, sub pseudonim, întâi pe website-ul nostru, www.spiritus.ro.

Unele dintre episoadele spirituale nu au mai fost publicate online, ci le puteţi citi aici în premieră. Ne referim la Mihai (ep. 4-20), Mona (ep. 3-21), Alec (ep. 5-10) şi Mat (ep. 5-10).

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacţiile destinatarilor.

Lista studiilor de caz (volumul 9 – serie nouă II):

Total cazuri: 66

MIHAI

Prezentare

Tânăr entuziast, înzestrat cu aptitudini paranormale de excepţie, **MIHAI** supravieţuieşte cu greu în societatea coruptă a zilelor noastre. Îl revoltă nesinceritatea unora, agresivitatea altora şi, în general, superficialitatea modului de gândire contemporan. Încă mai speră că omenirea îşi va întoarce faţa spre adevăr, înţelepciune şi nonviolenţă.

Nina Petre
6 octombrie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Tuck Likerson (1889-1942)
- Marcello Adini (1803-1874)
- Haunda Dune (1713-1784)
- Ich Harm (1627-1688)
- Aleukos Aris (1548-1602)
- Martina Alernova (1446-1530)
- Rukos Taveris (1374-1431)
- Marcel Savin (1304-1368)
- Shuno Radilken (1213-1288)
- Ugdum (1112-1168)
- Agnila (1020-1074)
- Onardu (916-945)
- Knud (803-849)
- Odire Ituriz (721-774)

- Bahij (612-674)
- Rasima (503-551)
- Navid (400-464)
- Dagrun (311-363)
- Agwama (181-267)
- Raktavira (63-97)
- Augustus Octavianus, împărat (63 î.Hr. - 14 d.Hr.)
- Timme (171-124 î.Hr.)
- Ugdum (270-213 î.Hr.)
- Ateula (394-365 î.Hr.)
- Manasa (488-436 î.Hr.)

Episodul 1 - TUCK

Irlandezul TUCK LIKERSON a trăit în perioada 1889-1942. S-a născut în orăşelul Cushendall, situat în nord-estul Irlandei, pe ţărmul Canalului de Nord. Acest canal face legătura între Oceanul Atlantic si Marea Irlandei. Părinţii lui TUCK se numeau Harl si Handa. Soţii Likerson au avut şapte copii: patru băieţi (TUCK, Harald, Manko, Iando) şi trei fete (Marthe, Lonra, Jarana). Veniturile familiei erau modeste, provenind din munca de marinar a lui Harl si croitoria nevestei lui, Handa. Harl muncea săptămâni la rând pe o navă de pescuit care îşi recolta producţia din apele Oceanului Atlantic. Omul venea acasă de câteva ori pe an, aducând familiei bani, hrană, haine şi diverse obiecte necesare în gospodărie. Handa se ocupa cu croitoria, cosând haine pentru copii, pe care le vindea familiilor din localitate cu ajutorul rudelor sale. La creşterea copiilor a ajutat-o mama ei, Andrika, o femeie foarte harnică şi inimoasă, rămasă văduvă la 31 de ani. Handa era singurul ei copil. Educaţia profund religioasă oferită celor şapte copii le-a imprimat acestora un comportament echilibrat, puternic marcat de credinţa în Divinitate.

Băiatul cel mare, TUCK, s-a comportat încă de mic asemenea tatălui său, pe care îl vedea destul de rar. În lipsa lui Harl, TUCK era considerat locţiitorul şefului familiei, băiatul străduindu-se să îşi ia funcţia în serios. Crescând, s-a maturizat de timpuriu, simţindu-se copleşit de problemele familiei. Împlinind vârsta la care alţi copii îşi începeau activitatea şcolară, TUCK s-a dus singur la şcoala de băieţi. A urmat doar cursurile elementare, considerând că ştiinţa acumulată îi era suficientă pentru a deveni un negustor de succes. Obişnuit să vândă mărfurile aduse de tatăl său, abia aştepta să îşi deschidă un mare depozit şi un magazin. Visul i s-a împlinit abia la 16 ani, când sora lui mai mare, Marthe, s-a măritat cu un negustor de lemne şi mobilă. Cumnatul Roderick, soţul Marthei, l-a luat pe TUCK drept asociat în afacerea lui. Devenind suficient de bogat în scurtă vreme, fiind mereu cu gândul la binele familiei, TUCK şi-a ajutat fraţii să meargă la şcoală, iar celor două surori mai mici le-a dat zestrea necesară pentru a se mărita cu băieţi înstăriţi.

S-a căsătorit la 19 ani cu aleasa inimii, Arianna, unica iubire a vieţii sale. Avea şi ea ceva avere, părinţii ocupându-se cu comerţul de cereale. I-a dăruit lui TUCK patru copii, două fete şi doi băieţi. Cu toţii au învăţat carte, dorind să aibă meserii bazate pe studii serioase. Fata cea mare, Lorena, a devenit învăţătoare. Mezina familiei, Anne, s-a mulţumit cu studiile din colegiul de fete, reuşind să fie angajată guvernantă la copiii unei familii bogate. Băiatul cel mare, Mark, a devenit avocat, iar cel mic, Ricky, notar.

Împlinind 53 de ani, TUCK se considera un om pe deplin fericit. Avea o avere considerabilă, copiii săi se aşezaseră de mult la casele lor, având şi ei copii, spre bucuria bunicilor. Sănătatea lui TUCK era satisfăcătoare, omul suferind doar cu inima. Reuşea totuşi să îşi ţină boala sub control. Sfârşitul timpuriu i s-a tras de la o lovitură puternică primită la cap în timp ce se lupta cu doi hoţi care îl atacaseră pe stradă. Unul dintre bandiţi avea o bâtă ascunsă sub haină, pe care a folosit-o fără ezitare. Moartea lui TUCK a şocat populaţia, locuitorii nefiind obişnuiţi cu atacurile pe străzi în timpul zilei. TUCK nu avusese duşmani, fiind un om înzestrat cu multă diplomaţie şi cu darul reconcilierii. Ajuns în pragul bătrâneţii, era de multe ori solicitat de prietenii lui pentru a media diverse conflicte. Ştiindu-se respectat şi iubit de toată lumea, nu s-a gândit niciodată că portofelul său mereu plin cu bancnote i-ar putea tenta pe hoţii de buzunare. Moartea lui le-a îndurerat sufletele rudelor şi prietenilor rămaşi în viaţă. Omul semănase foarte bine cu mama lui, Handa, femeie credincioasă şi profund devotată familiei. TUCK a fost un

om înzestrat cu un suflet nobil şi o inteligenţă vie, dovedită pas cu pas de-a lungul prea scurtei sale vieţi.

Nina Petre
27 aprilie 2011

COMENTARIUL LUI MIHAI:

„Când am primit analiza primului episod spiritual, sufletul mi-a rămas cufundat într-o bucurie autentică şi rară. Cu ajutorul tău, călătoria mea pe calea autocunoaşterii a ajuns la un nivel superior.

Conturul vieţii lui Tuck este unul similar cu primii 23 de ani din viaţa mea. Firele care au împletit caracterul său sunt, în bună parte, similare cu cele ale caracterului meu. Într-o meditaţie l-am privit pe Tuck. L-am perceput ca pe un bărbat de înălțime medie, destul de solid, îmbrăcat într-un costum plăcut, practic şi neelegant. Chipul îi era luminos şi exprima bună dispoziţie, mi-a părut un om care trăia în pace.

Amândoi am crescut în familii simple, care îşi reflectau modestia prin bunătatea şi înţelepciunea omului comun. Şi tatăl meu a fost în mare parte absent din viaţa mea. Dacă al său era plecat pe apele oceanului, al meu a trăit în aceeași casă cu mine, dar problemele sale de sănătate îi alimentau autoconservarea. Mama mea, precum mama sa, a fost o femeie cu totul deosebită. Dacă Tuck s-a asemuit în multe privinţe cu mama sa, eu până la vârsta de 23 de ani aveam personalitate similară cu propria mamă. După acea vârstă, autonomia subpersonalităţii materne a luat sfârşit, iar cea proprie a prins un contur viu.

Dacă Tuck a trăit într-o familie alături de şase fraţi, eu sunt singur la părinţi. Familiile îngrămădite cu mulţi membri nu mă atrag. Educaţia religioasă a lipsit din familia actuală, tata fiind ateu iar mama nereligioasă, chiar dacă este credincioasă.

Tuck s-a comportat asemenea tatălui său, eu mi-am negat tatăl, neînţelegându-i suferinţa. Modelul patern s-a construit în timp în cadrul prieteniilor cu seniori, pe care îi percepeam ca mentori. Precum Tuck, am fost mereu mai matur decât generaţia mea. În cadrul colectivelor din care am făcut parte, deseori am jucat în mod natural rolul de lider, dar rareori sub un titlu efectiv sau autoimpus.

Studiile noastre minime sunt echivalente cu perioada de timp în care am trăit fiecare, el, şcoala elementară, eu, liceul. Am renunţat cu mare drag la facultate în primul semestru. Îmi părea o mare risipă de timp şi energie. Totuşi el a făcut-o pentru a-şi urma visul, eu, fiindcă eram complet dezorientat. Iniţiativa sa de a urma şcoala de băieți se reflectă în

studiul meu pentru certificarea ca specialist, ambele iniţiative opţionale, dar deschizătoare de drumuri.

Tuck a fost un vânzător prosper, având propria afacere. În viaţa actuală, această bucată de karmă bună a fost influentă până în jurul vârstei de 25 de ani. În copilărie, îmi vindeam cu uşurinţă electronicele. În adolescenţă, vindeam, închiriam discuri, configuram calculatoare şi ocazional intermediam vânzarea lor.

Primii trei ani din viaţa profesională mi i-am petrecut jucând rolul de vânzător retail. Chiar prima companie, unde am lucrat doar ca specialist tehnic, era una axată pe vânzări de echipamente IT.

După ce mi-am copt mintea, am studiat cu mult interes domeniul vânzărilor şi al afacerilor. Am admirat vânzătorii, marketerii şi antreprenorii. Îmi doream mult să dezvolt propria afacere şi să am un anumit nivel de prosperitate financiară. Totuşi, pe măsură ce am înţeles mai bine lumea în care trăim, aceste impresii / samskaras s-au estompat.

Precum Tuck, am avut şansa de a-mi găsi talentul din copilărie. Dacă el a visat la îndeplinirea visului încă din perioada adolescenţei, mie mi-a fost permis să visez doar ca tânăr adult. După ce am depăşit o etapă dificilă a vieţii mele, s-a reaprins pasiunea pentru lumea virtuală. Urmând calea propriei inimi, m-am specializat pe o nişă de servicii IT şi am ajuns să lucrez într-o companie respectabilă.

Tuck şi-a întâlnit sortita la frumoasă vârstă de 19 ani, femeie cu care a rămas alături întreaga sa viaţa. De mic am apreciat cuplurile longevive, în care fiecare a fost primul partener în viaţa celuilalt. În viaţa de acum, am impresia că am avut programate diverse întâlniri karmice înaintea sortitei.

Familia sa mă încântă. Simt că a fost animată de multă căldură sufletească, bun simţ şi înţelepciune. Cred că excesele şi viciile au fost rareori prezente în acel cămin. Copiii săi harnici şi dornici de studii şi-au croit drumuri frumoase pe calea vieţii.

Întreaga viaţă a lui Tuck a lăsat o poveste deosebită. Un om autentic, puternic şi cu un suflet frumos. Îl respect şi îmi este drag.

Sfârşitul lui Tuck a fost neaşteptat. Îl consider inevitabil. Unele transformări ale vieţii sunt greu de acceptat şi uşor de negat. Deseori sunt efecte ale acţiunilor de altă dată, alimentate de karma proprie sau a unui colectiv căruia îi aparţii.

Prin meditaţie, am aflat că Tuck la finalul vieţii a întâlnit ignoranţa unui antecesor spiritual îndepărtat. Atunci, sub impulsul momentului şi al influenţei unui camarad de vas, acel antecesor ucisese un pirat capturat în urma unui atac. Zona fatală a fost cea a capului. Potrivit ar fi

fost să îl ţină viu. Dacă respecta viaţa acelui nelegiuit, poate că Tuck se alegea doar cu un jaf şi cu o bătaie.”

Mihai
28 aprilie 2011

Episodul 2 - MARCELLO

Italianul MARCELLO ADINI a trăit în perioada anilor 1803-1874. MARCELLO s-a născut în orăşelul Piacenza, situat la sud de Milano. Părinţii băiatului s-au numit Ariste şi Linersa.

Soţii Adini au avut cinci copii, adică trei băieţi (MARCELLO, Erinio, Paolo) şi două fete (Eduarda, Annamaria). Veniturile familiei erau suficiente pentru un trai decent, dar insuficiente pentru a se aduna ceva avere. Ariste lucra ca medic veterinar, fiind solicitat atât în oraş, cât şi la ţară, mai ales pentru buna întreţinere a cailor. Nevasta lui, Linersa, picta peisaje şi le vindea într-un magazin din oraş.

De copii, cât timp au fost mici, s-a ocupat mult mătuşa Aristia, sora Linersei, care rămăsese văduvă la 27 de ani şi nu avea copii. Cele două fete, ascultătoare şi harnice, nu au fost date la şcoală, părinţii lor preferând să le aducă două profesoare acasă. La 18 ani s-a măritat Eduarda, iar la 19 ani, Annamaria. Fraţii lor au avut mai multă independenţă, fiind daţi la şcoala de băieţi, după absolvirea căreia s-au îndreptat spre patroni bogaţi, capabili să îi înveţe o meserie. Paolo, cel mai mic dintre băieţi, a învăţat meseria de cofetar, din care a trăit bine până la bătrâneţe. Erinio s-a orientat către pictura religioasă, după ce s-a lămurit că moştenise talentul mamei sale.

Băiatul cel mare, MARCELLO, a fost ajutat de unchiul Alfredo, fratele tatălui său, să îşi urmeze visul de aur: dorea să devină avocat. Unchiul Alfredo, om în vârstă, având multe călătorii comerciale la activ, adunase o avere frumuşică vânzând orice fel de marfă, numai bani să iasă. Omul şi-a dus nepotul la Roma şi l-a înscris la un avocat bătrân, care ţinea cursuri cu tineri dornici să îi înveţe meseria. După 3 ani, MARCELLO s-a întors în oraşul natal, având printre actele personale şi un atestat care îi permitea practicarea avocaturii. A fost primit ca stagiar în cabinetul avocatului Ruggiero Eriveste, unde timp de mai mulţi ani şi-a desăvârşit măiestria profesională.

MARCELLO s-a căsătorit la 26 de ani cu Isabella, o fată de 17 ani, fiica unui medic de la spitalul din oraş. Isabella i-a fost o soţie devotată,

dăruindu-i trei copii frumoşi şi deştepţi. Fiica lor Maura a devenit profesoară de limba italiană, băiatul cel mic, Aristide, şi-a ales profesia de farmacist, iar băiatul cel mare, Massimo, a preferat cariera militară. Familia lui Marcello a fost cât se poate de reuşită. Atât el, cât şi nevasta lui au trăit cu tot sufletul pentru copiii lor, dorind să îi vadă ajunşi bine realizaţi în viaţă. După venirea pe lume a nepoţilor, s-au ocupat şi de ei cât le-a stat în puteri.

Atât în neamul lui MARCELLO, cât şi în cel al Isabellei se păstra de la o generaţie la alta cultul urmaşilor. În acest fel, părinţii îşi divinizau copiii şi reciproc, iar bunicii (străbunicii) îşi idolatrizau nepoţii (strănepoţii). Această perpetuare a cultului de neam a transmis multă energie pozitivă unor generaţii întregi. Un efect binefăcător a fost starea de sănătate înfloritoare caracteristică generaţiilor succesive.

MARCELLO a trăit 71 de ani. Fiind destul de sănătos şi foarte optimist, ar fi avut şansa de a trăi 100 ani. Nu s-a întâmplat aşa, din cauză că încă mai participa la judecarea unor procese, având mereu clienţi de apărat. În anul 1874, unul dintre clienţii săi suspectat de o crimă oribilă a pierdut procesul cu rudele victimei, primind 25 de ani de puşcărie. La ieşirea din sala de judecată, s-a repezit la avocatul său şi l-a lovit puternic cu pumnii în cap. Bietul MARCELLO s-a stins după câteva ore, nemaiputând fi salvat din comoţia cerebrală provocată de loviturile criminalului. Astfel s-a stins din viaţă un avocat de renume, care salvase de închisoare sute de oameni nevinovaţi. Puternic animat de simţul dreptăţii şi al adevărului, el nu regreta dacă pierdea procesele în care se dovedea vinovăţia clienţilor săi. În final, obişnuia să se exprime astfel: dacă omul este vinovat, să fie pedepsit şi să îşi ispăşească păcatele după cum merită!

Nina Petre
10 iunie 2011

COMENTARIUL LUI MIHAI

„Despre Marcello Adini:

Pasiunea sa, prin care şi-a desăvârşit munca, este autentică şi frumoasă. Întotdeauna am admirat oamenii care prin practicarea profesiei au ajuns staruri în domeniul lor. Când spun star mă refer la oamenii care sunt motivaţi în primul rând de practicarea profesiei lor la un nivel excepţional. Simt că am în interior sămânţa pentru a deveni în timp un specialist valoros în domeniul serviciilor IT, dar mai ştiu că

pentru asta trebuie să muncesc mult atât la serviciu, cât şi în timpul liber timp de ani buni, până când voi atinge un nivel acceptabil.

În Episodul Karmic II am auzit prima dată de cultul urmaşilor. Dintotdeauna mi-au plăcut copii, mi-am dorit copii şi am fost de acord cu creşterea lor prin metode constructive. Mă bucur mult să citesc că acum două încarnări am făcut parte dintr-o familie extraordinară, construită prin practicarea unor valori de aur.

Simţul dreptăţii al lui Marcello simt că nu m-a ocolit. Au trecut 24 de ani până să preiau anumite valori care au la bază adevărul şi dreptatea. Analizându-mi trecutul după legile divine, mi-am dat seama că niciodată nu am primit mai mult sau mai puţin decât ceea ce am meritat. Bineînţeles că de foarte multe ori mi s-a părut că am fost nedreptăţit sau că am fost avantajat, dar toate aceste impresii au fost iluzii care ascundeau realitatea.

De când am început să citesc emailul cu Karma II, ceva mă trăgea către final... până când am citit modul în care Marcello a murit. Cauza morţii este cu atât mai interesantă, cu cât este similară cauzei morţii lui Tuck Likerson.

Poate, la un moment dat, explorând episoade karmice mai vechi, vom afla şi despre o posibilă cauză care i-au făcut pe ambii antecesori spirituali demni de o astfel de moarte."

Mihai
18 iunie 2011

Episodul 3 - HAUNDA

A sosit momentul să cunoşti elemente din viaţa şi personalitatea braziliencei HAUNDA DUNE, care a trăit în perioada anilor 1713-1784. HAUNDA s-a născut în târguşorul Jakobina, situat în regiunea Bahia, astăzi fiind un oraş prosper.

Părinţii ei s-au numit Jaul (tatăl) şi Arula (mama). Soţii Dune proveneau din refugiaţi portughezi, cărora regele Joao III al Portugaliei le dăduse prin concesionare în anul 1533 o moşie în zona Santaluz. Jaul Dune unificase terenul moştenit de la părinţii săi cu terenul primit ca zestre de către nevasta lui, Arula. Foarte bogaţi prin cultivarea arborilor de cafea şi a unor arbori fructiferi, soţii Dune trăiau pe picior mare în somptuoasa vilă din Jakobina. O mare parte a anului locuiau şi în cele două conace de la ţară, mai ales în perioada când copiii lor erau mici.

Jaul şi Arula au avut doar trei copii, adică o fată (HAUNDA) şi doi băieţi (Domeos, Lucinto). Educaţi foarte bine cu sprijinul celor două bunici, Aurela şi Mahura, copiii s-au maturizat de timpuriu, ajungând la vârsta adolescenţei gata pregătiţi pentru a-şi organiza propria viaţă. Domeos şi Lucinto, fiind apropiaţi ca vârstă, au plecat pe ţărmul Oceanului Atlantic, stabilindu-se în oraşul Salvador, unde au început o afacere cu cereale, având drept capital iniţial o mare sumă de bani primită de la părinţii lor.

Mezina familiei, HAUNDA, era încă minoră când fraţii ei deveniseră mari oameni de afaceri în Salvador. Crescând sub influenţa celor două bunici, care avuseseră multe contacte cu indienii *guarani*, fata a aflat de la ele despre ştiinţa femeilor *guarani* de a vindeca bolnavii cu plante din pădure şi descântece străvechi, transmise de la o generaţie la alta, din vremuri imemoriale. Bunica Aurela avusese o sclavă *guarani*, pe care o eliberase la vârsta majoratului. Aceasta o dusese în satul său, aşezat pe malul lacului Sobradinho, pentru a-i cunoaşte părinţii. Aurela avea o fire de explorator, călătorind mult în tinereţe prin zonele populate de băştinaşi amerindieni, dorind să le cunoască obiceiurile. Nepoata ei, HAUNDA, moştenise de la Aurela curiozitatea vie a cercetătorului vieţii şi obiceiurilor străvechi. HAUNDA a învăţat repede cum să descânte bolnavii, să le dea fierturi din plante şi să le facă masaje la încheieturi cu unsori preparate după reţete miraculoase.

La 16 ani, a fost cerută în căsătorie de tânărul comerciant Dorado Hantis, care, la numai 20 de ani, îşi administra cu mult talent moşia de lângă Santaluz. HAUNDA l-a rugat să îl aştepte timp de un an, perioada în care urma să locuiască la un trib *guarani*, în zona lacului Sobradinho. Aşa s-a şi întâmplat, după dorinţa ei. În anul următor, fata s-a reîntors acasă, pregătită sufleteşte pentru căsătorie. În timp ce ea fusese plecată, Dorado îşi vânduse moşia de la ţară, iar cu banii luaţi pe ea îşi cumpărase o casă mare în Salvador, asociindu-se în afaceri comerciale cu fraţii HAUNDEI.

Căsătoria celor doi tineri a început sub semnul deplinei înţelegeri, fiecare văzându-şi de treburile sale. Dorado a devenit în decurs de câţiva ani un mare om de afaceri, foarte bogat, preocupat până la obsesie de adunarea banilor ce urmau a fi daţi ca zestre celor patru copii ai săi. Soţie devotată, HAUNDA i-a dăruit soţului ei două fete şi doi băieţi. Băieţii, Joardo şi Marcel, au devenit oameni de afaceri ca şi tatăl lor. Cele două fete, Anita şi Laura, moştenind o avere impresionantă, s-au măritat cu negustori bogaţi.

HAUNDA şi-a continuat practica vindecărilor şi după căsătorie, nefiind stingherită de nimeni. Copiii au crescut cu bonă, doică şi servitoare. Mama lor îi tratase cu ritualurile ei amerindiene, vindecându-i cu succes de fiecare dată. Cu priceperea ei, l-a salvat de multe ori pe Dorado din crizele de malarie, salvându-i viaţa. Prietenele ei o chemau lângă patul lor de suferinţă sau la căpătâiul copiilor bolnavi. HAUNDA învăţase de la prietenii ei amerindieni că vindecările nu trebuiau făcute pe bani, fiindcă banii, după spusele lor, aduceau cu ei nenorocul. Trăind ca o mare doamnă, accepta numai cadouri, din politeţe, pentru a nu-şi jigni prietenele.

Eroina noastră a trăit 71 de ani, apucând să îşi trateze şi nepoţii în perioada copilăriei. Conform obiceiurilor *guarani*, femeia vindecătoare avea obligaţia transmiterii harului său unei rude apropiate. HAUNDA a identificat-o pe nepoata ei Urana, fiica Anitei, drept o posibilă moştenitoare a harului ei. A învăţat-o tot ce trebuia, iar în ziua când şi-a presimţit sfârşitul, a chemat-o lângă ea, şoptindu-i la ureche secretul vindecărilor cu ajutorul spiritelor naturii. La 71 de ani, HAUNDA şi-a luat rămas bun de la cei care se adunaseră lângă patul pe care se odihnea. A închis ochii în zorii unei dimineţi însorite, în timp ce intona un descântec pe care îl folosise de nenumărate ori la căpătâiul muribunzilor. Cu acel descântec le uşurase plecarea sufletului în alte lumi.

Mihai, putem vedea cât de impresionantă a fost viaţa HAUNDEI. Într-un mod uimitor, a reuşit să trăiască în condiţiile mizere ale tribului *guarani* fără a se îmbolnăvi de malarie şi fără să fi fost muşcată mortal de vreo vietate a pădurii. Ca femeie albă, a spart prejudecăţile vremii, ieşind din casa părintească şi plecând în sălbăticie pentru a-şi cultiva harul şi chemarea de vindecător. Cred că în adâncul fiinţei tale se ascunde măcar o fărâmă din harul antecesoarei braziliene.

Nina Petre
2 iulie 2011

COMENTARIUL LUI MIHAI

„Povestea Haundei este frumoasă. Felul în care ea şi-a explorat chemarea pentru a fi vindecătoare arată o virtute bogată. A trecut peste prejudecăţiile sociale, şi-a pus sănătatea sub risc, a ales să amâne căsătoria şi să renunţe pentru un an la lux pentru a-şi împlini vocaţia. Această femeie a ştiut ce este pentru ea şi a obţinut acest lucru. Un adevărat model. Toată viaţa ei a servit lumii ca vindecător, iar în pragul dezcarnării a transmis secretul vocaţiei nepoatei ei.

Spiritul meu în acesta încarnare a ales o misiune deosebită. Profesia de vânzător/patron a lui Tuck, precum şi profesia de avocat a lui Marcello sunt frumoase, dar profesia Haundei este desărvârşită. Cred că abilitatea de a vindeca oamenii este unul din cele mai mari daruri cu care poţi fi înzestrat.

Rezonez cu ideea că nu este potrivit să accepţi bani pentru vindecări.

Din când în când, cunoscuţii mei mă apelează când au probleme cu computerul. De câţiva ani încoace, îi rog să îmi acorde timpul necesar ca să îmi fac munca bine şi să nu mă răsplătească, să lase acest lucru în grija universului. Acest ajutor poate fi considerat o vindecare a computerului.

Am fost plăcut surprins să aflu că soţul ei s-a asociat cu fraţii ei şi, mai mult, ca acest om s-a străduit să ofere o zestre deosebită copiilor lor.

Am fost încântat să aflu că relaţia lor a fost simbolizată de o înţelegere deplină. Simt că aceasta este o calitate cheie a unei comuniuni frumoase.

De mic am fost atras de potenţialul chiromanţiei. Am studiat o carte din biblioteca mamei mele, iar apoi am examinat palme. Îmi aduc aminte cu drag de o petrecere în care am citit palmele tuturor celor curioşi. Şi acum mai sunt atras de simbolurile din palmele oamenilor.

Abundenţa financiară de care a avut parte cred că a fost un mod prin care să îşi poată face vocaţia fără probleme. Calitatea conştiinţei ei cred că se reflectă prin faptul că nu a fost iluzionată de bogăţia materială din jurul ei."

Mihai
9 iulie 2011

Episodul 4 - ICH

Eschimosul ICH HARM (1627-1688) s-a născut şi a locuit toată viaţa într-o modestă aşezare portuară situată pe ţărmul de nord-vest al Groenlandei, aparţinând peninsulei denumită ulterior Hayes. După mulţi ani, aceasta localitate a devenit oraşul Dundas, iar apele care îi asigură supravieţuirea aparţin Golfului Baffin.

Părinţii lui ICH se numeau Krih (tatăl) şi Hamd (mama). Cei doi au avut cinci copii, dintre care au rămas în viaţă doar patru, adică băiatul (ICH) şi surorile lui: Stu, Dureh, Mast. Mezina Hranl a murit la vârsta de 3 ani, fiind lovită din greşeală de vâsla unui pescar.

Viaţa acestei familii era modestă şi aspră, bazându-se pe hrana oferită de natura înconjurătoare şi cea obţinută, la schimb, prin intermediul marinarilor sosiţi de pe insulele teritoriului canadian. Fiind singurul băiat din familie, ICH s-a aflat alături de tatăl său în toate drumurile destinate procurării hranei şi a pieilor de animale necesare pentru îmbrăcăminte. De cum a împlinit 3 ani, Krih şi-a luat băiatul la pescuit şi la vânătoare, făcând din el, treptat, un bărbat neînfricat, priceput la toate activităţile unui adevărat eschimos.

ICH şi-a luat nevastă la vârsta de 20 de ani, găsindu-şi aleasa inimii pe o insulă vecină, într-un sat de pescari. Hrul era o fată modestă, foarte harnică şi devotată familiei sale. Devenind nevasta lui ICH, ea şi-a luat în serios noua condiţie, întreţinând bine modesta lor colibă şi îngrijindu-şi bărbatul ca o femeie cu scaun la cap.

Hrul i-a dăruit soţului ei doar trei copii: pe fiica lor, Maruh, şi pe fiii Akul, Hrados, Mrost. Băieţii au luat calea apelor, devenind navigatori comerciali, meserie puternic încurajată de autorităţile daneze. Tatăl lor, temerarul ICH, a trăit doar 61 de ani, nemaiapucând să vadă cum vasele cuceritorilor danezi au descărcat pe insula lor dragă o mulţime de indivizi care au pus stăpânire pe teritoriul modeştilor eschimoşi.

ICH a fost un om al gheţurilor, al naturii necruţătoare, adaptat la sălbăticia ţinutului în care se născuse. Nu se temea de animalele pe care era nevoit să le vâneze pentru a procura hrana familiei sale. Pescuitul în modesta lui barca îl pasiona, fiindcă era nevoit să stea ore întregi în mijlocul apelor, admirând frumuseţea peisajului. Ca soţ şi tată, el a fost desăvârşit. Familia lui era mai presus de orice, iar el a dovedit acest lucru mai ales când şi-a pierdut viaţa salvându-şi de la înec pe unul dintre nepoţi.

Nina Petre
2 septembrie 2011

COMENTARIUL LUI MIHAI

„Foarte interesantă încarnarea spiritului meu în echimosul groenlandez. Îl admir pe Ich Harm în primul rând fiindcă a fost un bărbat adevărat. Faptul că a fost învăţat încă de la 3 ani cum trebuie să fie un eschimos este deosebit. De mult timp consider că o şcoală ideală ar forma oamenii de mici pe calea misiunii personale din planul divin.

Întotdeauna am considerat teritorile îngheţate ca ostile, neplăcute, neprietenoase. Noaptea polară mi s-a părut de când mă ştiu o provocare uriaşă. Probabil că aceste impresii au o rădăcină karmică chiar din acest

episod. Consider că viaţa eschimoşilor este foarte grea. Sunt mândru că spiritul meu a trăit în astfel de condiţii. Lecţiile de acolo cred că l-au întărit.

Ideea de a sta ore întregi în mijlocul apelor îmi sună foarte bine, de fapt, dacă aş avea ocazia, mâine m-aş duce să o fac. Pescuitul nu m-a atras până acum, o dată am încercat să pescuiesc şi am prins un peştişor căruia i-am dat drumul.

Cu multă încântare citesc, din nou, că a fost un părinte şi un soţ excelent. Aştept cu drag şi răbdare, rolul de soţ dar în special cel de tata. Mă voi stadui să mă ridic la nivelul ultimilor patru antecesori spirituali.

A murit fiindcă şi-a salvat de la înec un nepot? Un act deosebit! Să ştiţi că şi acum rezonez cu ideea că, în unele situaţii, merită să îţi sacrifici viaţa pentru un om care este demn de aşa ceva.

După ce am aflat de viaţa lui Ich, mi-am dat seama că, probabil, dorinţa mea de a avea un corp solid este influenţat de existenţa lui. Având în vedere condiţiile, activitatea şi hrana, cred a fost un om bine clădit. Dacă nu m-aş antrena cu greutăţi, din cauza meseriei de birou şi a structurii de ectomorf, aş fi un sedentar subponderal."

Mihai
10 septembrie 2011

Episodul nr. 5 - ALEUKOS

Grecul ALEUKOS ARIS (1548-1602) a văzut lumina zilei în oraşul-port Pireu. Părinţii săi, Arkos şi Teodora, au avut cinci copii: doi băieţi (ALEUKOS, Konstantinos) şi trei fete (Amakia, Olira, Minerva).

Arkos era un om bogat şi fericit, foarte mândru de familia sa. Proprietar a două corăbii care transporau mărfuri între porturile greceşti şi cele de pe malurile Mediteranei, Arkos îşi mărea averea an de an, gândindu-se mereu la viitorul copiilor. Teodora, fiica unui negustor bogat, studiase în casa părinţilor pianul şi pictura, devenind o bună pianistă şi o pictoriţă de valoare. Talentul ei la muzică a fost moştenit de mezina familiei, Minerva, posesoare a unei voci minunate. Fata cea mare, Amakia, a studiat pictura la o şcoală din Atena, căsătorindu-se la 17 ani cu un pictor de icoane.

Olira, moştenind firea aprigă a tatălui, s-a măritat cu un politician din Atena angrenat în lupta de rezistenţă împotriva dominaţiei otomane. Arkos, negustor viclean, interesat de bani, nu de idealuri naţionale, s-a

certat cu Olira după căsătoria ei cu Dimitris, nedorind să îşi transforme în duşmani partenerii de afaceri turci. Minerva, febleţea lui Arkos, i-a ascultat toate sfaturile, acceptând să se mărite cu cine i-a propus el: un patron de bărci piscicole, care îşi vindea marfa direct la ţărm, în zorii zilei.

Cei doi fraţi, ALEUKOS şi Konstantinos, au călătorit pe corăbiile tatălui lor după ce au împlinit 15 ani. Pasionaţi de comerţ, înzestraţi cu darul negocierii preţurilor, băieţii au petrecut multe ore pe ţărm, supraveghind descărcarea sacilor şi lăzilor cu marfă. Etapa următoare, cea a vânzării produselor le aducea mari satisfacţii. Amândoi aveau setea de bani a tatălui lor. Au învăţat carte acasă doar atât cât le-a fost necesar pentru a deveni negustori.

ALEUKOS, care, până la 20 de ani, a fost nedespărţit de fratele său, s-a certat cu el, din cauza logodnicei sale, Dina, pe care o plăcea şi Konstantinos. Dintre cei doi, Dina l-a ales pe ALEUKOS, căsătorindu-se cu el fără a ezita nicio clipă. FatA în vârstă de 17 ani a devenit o soţie credincioasă, care şi-a apărat soţul în cele mai dificile situaţii prin care i-a fost dat să treacă.

Aveau deja doi copii, Tersina şi Aristos, când ALEUKOS a intrat într-o afacere riscantă, vânzând mărfuri furate din Maroc. Păgubiţii de marfă, doi negustori marocani, l-au urmărit pe ALEUKOS, ameninţându-l cu moartea. Dina, femeie aprigă, neînfricată, şi-a ascuns soţul în casa unui negustor turc. Acesta le-a favorizat refugierea la Istanbul cu o corabie turcească. Timp de un an după dispariţia fiului său, Arkos i-a despăgubit cu bani mulţi pe cei doi marocani, scăpând de ameninţările lor.

ALEUKOS şi familia lui au revenit în Grecia, stabilindu-se în Atena. Aveau deja şi cel de-al treilea copil, o fetiţă pe care o botezaseră Ingra. De bucurie că i se întorsese fiul din exil, Arkos i-a făcut cadou una dintre corăbiile sale, rugându-l să nu îşi mai facă parteneri de afaceri din nordul Africii. ALEUKOS l-a ascultat, trimiţându-şi corabia după marfă în porturile din sudul Europei. Pentru el, experienţa avută cu păgubiţii marocani a fost extrem de dureroasă, ştiindu-se un negustor cinstit şi drept cu furnizorii şi clienţii săi. Avea de crescut trei copii minori, de întreţinut o familie numeroasă, din care făcea parte şi mama Dinei, rămasă văduvă şi singură.

Preocupat mereu de afacerile sale, abia dacă a remarcat evoluţia copiilor, care creşteau frumos, bine educaţi de mama lor şi de profesorii care îi învăţau carte. Mama Dinei, Persina, îşi adora nepoţii, luându-le apărarea de fiecare dată când făceau vreo poznă. Italiancă de origine, provenind din zona Florenţei, ea şi-a învăţat nepoţii limba ţării sale, dar

şi câteva melodii tradiţionale. Cele două fete, Ingra şi Tersina, bogate şi frumoase, au ajuns neveste de negustori influenţi din Atena.

Unicul fiu, Aristos, devenit notar, s-a lăsat influenţat de patrioţii antiotomani, punându-şi viaţa în pericol. Încă necăsătorit, la doar 23 de ani, a fost nevoit să emigreze în Italia, fiind ajutat de rudele bunicii Persina. Stabilit în Florenţa, s-a angrenat în comerţul cu fructe şi legume, din care a trăit bine împreună cu soţia şi cei patru copii.

Puternic îndurerat de soarta fiului său, ajuns un fugar, cum fusese şi el în tinereţe, ALEUKOS s-a îmbolnăvit grav de inimă, suferinţă pe care a dus-o până în clipa morţii. Nu a murit din cauza bolii sale, la doar 54 de ani, ci din cauza veştii cumplite despre moartea lui Aristos, într-un accident rutier, când caleaşca în care se afla fiul său se răsturnase pe un drum de ţară. Nora şi nepoţii au fost aduşi în Atena, ALEUKOS punându-le la dispoziţie o casă mare şi o parte din averea lui. A mai trăit doar câteva luni, închizând ochii în urma unei comoţii cerebrale, provocată de prăbuşirea lui pe treptele casei.

Dispariţia prematură a eroului nostru a lăsat un gol imens printre cei care l-au iubit şi respectat. Fusese un om cinstit şi drept, atât cât i-au permis ocupaţia de mare negustor şi vremurile tulburi în care i-a fost dat să trăiască. Având o fire tenace, el a rezistat bine tuturor pericolelor la care îl expuneau relaţiile de afaceri cu tot felul de oameni. Atât cât i-a stat în puteri, şi-a protejat familia şi rudele, venindu-le în ajutor ori de câte ori aveau necazuri. Dar moartea unicului fiu, aflat departe de el, nu a putut-o împiedica, fapt ce pentru el a însemnat limita suferinţei omeneşti.

Nina Petre
5 octombrie 2012

Episodul nr.6 - MARTINA

Antecesoarea rusoaică MARTINA ALERNOVA (1446-1530) s-a născut la Moscova. Părinţii ei, Piotr şi Marelia, au avut zece copii, adică trei fete (MARTINA, Olena, Saşa) şi şapte băieţi (Aleksandr, Starik, Oleg, Mastor, Aslan, Dmitri, Ortink).

Piotr era de meserie ofiţer în armata ţaristă, primind titlu nobiliar de la ţarul Vasili II Orbul pentru faptele sale de vitejie. Plutonul aflat sub comanda sa luptase de mai multe ori împotriva asaltului hoardelor mongole. Marelia era fiică de militar, fiind crescută şi educată în spiritul

credinţei creştine. Copiii soţilor Alernov au primit şi ei o educaţie severă, prin care buna creştere şi cultura obligatorie acelor vremuri erau desăvârşite.

MARTINA, fiica mai mică, era al şaselea copil născut de mama sa. Delicată la trup, dar înzestrată cu o minte sclipitoare, fata avea încă de mică reale înclinaţii spre cercetarea tainelor naturii.

În familia Alernovilor, atât băieţii, cât şi fetele au învăţat să călărească şi să lupte din primii ani de viaţă. La 6 ani, toţi se luau la trântă cu tatăl lor, promiţându-i că îşi vor apăra oraşul până la moarte. Spiritul militar, mereu prezent în această familie, i-a ajutat enorm pe cei zece copii ai lui Piotr în anii grei pe care i-a trăit fiecare după plecarea din casa părinţilor.

Soarta a purtat-o pe MARTINA la multe mii de kilometri spre nord, stabilindu-se pe malul lacului Ladoga, într-un mic fort militar rusesc, unde trăia familia soţului ei, Artur Sneghin. După terminarea pregătirii militare în Moscova, Artur şi-a luat proaspăta soţie, plecând cu ea spre satul din nord. Zona era mlăştinoasă, iar aşezările, izolate şi mici. Sute de ani mai târziu, au apărut spre vest marile oraşe Sankt Petersburg şi Puşkin.

Iubind natura sălbatică, fiind sătulă de zgomotul şi pericolele care bântuiau oraşul natal, MARTINA şi-a urmat curajoasă bărbatul spre ţinuturi îndepărtate. Locuind la început într-o colibă încăpătoare, împreună cu părinţii lui Artur, ea s-a bucurat de ospitalitatea şi iubirea lor. Artur, singurul copil al acestei familii, şi-a ales cea mai de preţ carieră din acele vremuri: cea de militar. Mândră de vitejia lui Artur, pe care îl compara tot timpul cu tatăl ei, femeia şi-a încurajat cei doi fii să-şi urmeze tatăl în cariera militară. Stepan şi Agripin au ascultat-o, devenind şi ei luptători de nădejde. Alţi copii nu a mai avut eroina noastră.

Soacra ei a ajutat-o mult la creşterea copiilor, astfel încât MARTINA a avut timp suficient şi îngăduinţa să parcurgă distanţe mari, ferindu-se de zonele nămoloase, dornică să cunoască tainele naturii de pe malul lacului. A învăţat să pescuiască şi să prindă raţe sălbatice. De 2-3 ori pe săptămână, revenea acasă cu un sac plin de vânat, cărat pe cal de credinciosul servitor Vitali.

Viaţa MARTINEI, deşi izolată în ţinutul sălbatic, a fost plină de satisfacţii, mai ales în privinţa copiilor ei şi a numeroaselor decoraţii primite de Artur după luptele grele cu năvălitorii barbari. Bună prietenă cu o bătrână care le descânta celor bolnavi, reuşind adeseori să îi tămăduiască, MARTINA a învăţat şi ea tainele descântatului, pe care le-a transmis nepoatei sale Oksana, fiica lui Agripin.

La 84 de ani, bătrână şi încovoiată, s-a pregătit de plecare în lumea morţilor, fiindu-i tare dor de bărbatul ei, dispărut dintre cei vii cu mulţi ani în urmă. Femeia s-a stins în zorii unei zile ploioase şi reci de toamnă, când natura se lupta cu frigul iernii care se pregătea să vină. Firea şi caracterul tenace al MARTINEI au trecut, ca printr-o minune, la nepoata sa Oksana, care a crescut lângă bunica ei ca o umbră nedespărţită. Oksana, fire independentă şi aproape masculină, a împlinit dorinţa de o viaţă a MARTINEI, aceea de a călători în ţările estice. Căsătorită cu un scandinav, ea a avut o viaţă aventuroasă, însoţindu-şi bărbatul în lungile drumuri de negustor.

Nina Petre
9 octombrie 2011

COMENTARIUL LUI MIHAI

„Am dorit să cunosc viaţa Martinei, deoarece mă atrăgea acest episod. Văzând că a fost iniţiată în tainele , am înţeles motivaţia intuitivă. Mă aşteptam ca Martina să fie animată de un caracter masculin. O văd stând, la bătrâneţe, pe un jilţ într-o încăpere mare, decorată cu tonuri închise, imaginea îmi inspiră nostalgie. Mă bucură faptul că sufletul ei a fost animat de beatitudinea naturii. Sunt mândru de rezultatele deosebite ale băieţilor ei. Într-adevăr, Martina a fost o femeie care a avut realizări frumoase pe mai multe planuri. Educaţia militară a avut un rol descătuşător al energiei yang care a animat această antecesoare a spiritului meu. Poate fiindcă nu a avut o fiică, planul divin i-a dăruit o nepoată dragă, care să îi poarte în continuare caracterul deosebit. Am primit acest episod karmic cu mult drag."

Mihai
14 octombrie 2011

Episodul nr.7 - RUKOS

Grecul RUKOS TAVERIS (1374-1431) s-a născut în localitatea Stomio, port la Marea Egee, situat în estul Greciei.

La acea vreme, Grecia era un teritoriu aflat sub stăpânirea Imperiului Bizantin încă din anul 395 d.Hr.. În secolul 6 şi 7, limba greacă a devenit limbă oficială. În secolul 8, din cauza crizei iconoclaste,

Biserica greacă s-a separat de Roma şi a trecut sub jurisdicţia Constantinopolului.

Părinţii lui RUKOS, Angelos şi Magdalini, îl aveau numai pe el. În cei 4 ani de şcoală primară, RUKOS a dovedit o chemare deosebită spre studiul religiei creştine. La 12 ani, Angelos, tatăl lui, l-a urcat pe puntea corăbiei comerciale unde muncea ca marinar, dorind să ajungă în vestitul oraş bizantin Constantinopol. După o călătorie greu de suportat, tânărul grec RUKOS a pus picioarele pe ţărmul fascinantului oraş.

În Constantinopol locuia fratele lui Angelos, negustorul de carne Grigoris. El şi nevasta lui, Elpida, aveau două fete, Katina şi Sotiria, mai mici ca vârstă decât RUKOS. Ospitalieri şi buni la suflet, unchiul şi mătuşa l-au primit cu entuziasm pe nepotul sosit din Grecia, promiţându-i că îl vor ajuta pe RUKOS să ajungă preot, aşa cum îşi dorea băiatul. Continuându-şi studiile într-o şcoală creştină, apoi într-o şcoală medie confesională, RUKOS a obţinut la 20 de ani calificarea de preot şi repartiţia mult-visată la o biserică din Constantinopol.

Profund dăruit credinţei creştine şi profesiei de preot, RUKOS şi-a început cariera printr-o viaţă austeră, izolându-se de păcătoşenia lumii înconjurătoare. Avea o fire meditativă, solitară, nedorind să îşi facă prieteni printre consumatorii de băuturi în cârciumi şi nici printre cei care se distrau în bordeluri. Îl iubea din adâncul sufletului pe Dumnezeu şi nu vedea cum ar fi trăit la fel ca majoritatea locuitorilor oraşului, o viaţă plină de distracţii.

La 29 de ani s-a îndrăgostit de Zinovia, o grecoaică superbă, căsătorită de câteva luni cu un marinar. Timp de un an, până când bărbatul Zinoviei a murit pe Marea Mediterană, ucis de piraţi, Zinovia, credincioasă practicantă, a discutat cu preotul RUKOS numai la spovedaniile din biserică. După dispariţia soţului în adâncul mării, femeia a început să discute mai des cu preotul, povestindu-i în biserica despre viaţa ei plină de necazuri. Copii nu avea, părinţii muriseră în Grecia după plecarea ei de acasă, ca nevastă a marinarului. Nu ştia că tristul preot se îndrăgostise de ea din prima zi când o văzuse intrând în biserică.

Fiindu-i milă de ea, l-a convins pe unchiul Grigoris să o angajeze vânzătoare în magazinul său din oraş. În felul acesta, timidul preot o putea vedea oricând fără a da ceva de bănuit oamenilor care îl cunoşteau. A început să o viziteze în casa rămasă de la soţul ei după câteva luni de la angajarea în magazinul lui Grigoris.

Din iubirea lor a rezultat o fetiţă, născută de Zinovia la 22 de ani. Au botezat-o cu numele Dafni, iar fetiţa a aflat la vârsta adolescenţei că

RUKOS era tatăl ei, nu marinarul care murise cu mulţi ani în urmă. A înţeles faptul că preotul nu dorise să se însoare cu o femeie văduvă şi nu l-a urât pe RUKOS pentru decizia lui.

Dafni a fost crescută frumos, primind o educaţie deosebită prin grija lui RUKOS, care îi dădea periodic Zinoviei sume mari de bani. Au măritat-o pe Dafni la 17 ani cu un medic grec din Constantinopol. Aniketos era cu 8 ani mai în vârstă decât ea. Au avut împreună doi băieţi, Ilias şi Stavros.

În anul 1431, RUKOS împlinise 57 de ani. Avea necazuri cu inima, din cauza vieţii obositoare pe care o ducea. Încă mai slujea în draga lui biserică, locul în care se simţea protejat de lumea păcătoasă a marelui oraş bizantin. Zinovia, la 47 de ani, era la fel de frumoasă ca în tinereţe. Dafni împlinise 25 de ani, avea deja cei doi copii şi era foarte fericită în familia ei. În toamna anului 1431, preotul RUKOS a căzut pe treptele de la intrarea în biserică, răpus de un atac de cord necruţător. Îşi presimţise apropierea finalului vieţii pământeşti cu mai multe săptămâni în urmă. Îi mulţumise Divinităţii zi de zi pentru norocul de a-şi fi dăruit priceperea şi puterile pe altarul credinţei adevărate, înălţătoare pentru sufletul său zbuciumat.

A privit de sus, din Ceruri, cum, peste 22 de ani, dragul lui oraş, Constantinopol, a fost trecut prin foc şi spadă, fiind cucerit cu multă vărsare de sânge de către armata turcului Mehmed II. Acesta a transformat vechiul oraş în noua capitală a Imperiului Otoman, dându-i numele de Istanbul.

Nina Petre
22 februarie 2018

Episodul nr.8 - MARCEL

Francezul MARCEL SAVIN (1304-1368) s-a născut în oraşul Lyon.

Localitatea a fost anexată la Sfântul Imperiu Roman în anul 1032 şi guvernată de proprii episcopi. A aparţinut Franţei începând cu anul 1312, sub domnia regelui Filip cel Frumos.

În perioada vieţii lui MARCEL Savin, pe tronul Franţei s-au aflat următorii regi: Filip IV cel Frumos (1285-1314); Ludovic X (1314-1316); Jean I Postumul (noiembrie 1316); Filip V cel Lung (1316-1322); Carol IV (1322-1328). Aceşti regi au aparţinut dinastiei Capetienilor. A urmat

dinastia de Valois: Filip VI (1328-1350); Jean II cel Bun (1350-1364); Carol V cel Înţelept (1364-1380).

În secolul 14, în timpul domniei regelui Filip IV cel Frumos, au fost făcuţi primii paşi pe drumul întăririi autorităţii regale şi al centralizării statale. După înfrângerile franceze din prima parte a Războiului de o sută de ani (1337-1360) purtat împotriva Angliei, avântul naţional întruchipat de Jeanne d'Arc a permis încheierea victorioasă a îndelungatei confruntări.

Moşierul Reymond Savin din Lyon avea împreună cu nevasta lui, Adelaide, doi băieţi. Fiul cel mare, Thibaud, avea cu 2 ani mai mult decât fratele său, MARCEL. Thibaud a preluat moşia tatălui, aflată spre est de Lyon, ocupându-se de vânzarea produselor agricole şi animaliere. S-a căsătorit la 23 de ani cu Celeste, o fată de 17 ani. Au avut două fete: Arielle şi Chenelle.

MARCEL a dorit să ajungă militar, ca bunicul Antonine, tatăl mamei Adelaide. A cerut să fie înrolat la 16 ani, după terminarea anilor de învăţământ general.

S-a căsătorit la 25 de ani cu Odette. Fata era cu 9 ani mai tânără decât el. Au avut doi copii. Fiica lor se numea Annelise şi venise pe lume când Odette avea 18 ani. Fratele ei, Pierre, era cu 3 ani mai mic decât ea.

Annelise s-a măritat la 17 ani cu militarul Silvain, un tânăr de 24 de ani. Ea a dat viaţă la doi copii. Fata se numea Armelle, iar băiatul, Quennel.

Pierre a ajuns moşier. Căsătorit la 25 de ani cu Diandra, o domnişoară de 18 ani, a devenit tatăl a trei băieţi: Adrien, Percival şi Therron.

Tatăl lor, MARCEL, s-a dovedit a fi un bun militar. Una dintre cele mai importante lupte la care a participat a fost cea de la Poitiers, în anul 1356. În cadrul acesteia, fiul lui Eduard III, Prinţul Negru de Wales, l-a învins şi l-a luat prizonier pe regele Franţei, Jean cel Bun. Armata engleză a luat prizonieră şi o mare parte din nobilimea franceză.

Ofiţerul MARCEL Savin a scăpat cu viaţă şi nu a ajuns prizonier la englezi, datorită retragerii rapide, însoţit de o parte din batalionul său. S-a ascuns fiecare în zonele neocupate de englezi.

MARCEL s-a retras din armată în anul 1360, la 56 de ani, mutându-se definitiv la moşia lui de lângă Lyon. A mai trăit 8 ani alături de Odette, credincioasa lui soţie, bucurându-se de viaţa simplă de la ţară. Moşia lui era vecină cu cea pe care i-o donase lui Pierre cu ani în urmă. Nepoţii lui, băieţii lui Pierre, erau milităroşi din fire ca bunicul MARCEL.

În primăvara anului 1368, într-o zi ploioasă, inima lui MARCEL şi-a încetat activitatea. Omul trecuse prin multe peripeţii în timpul carierei militare, urmările fiind boala de inimă, durerile provocate de vechile fracturi la mâini şi picioare, dar şi o deformare dureroasă la coloana vertebrală. Trăise 64 de ani, mirându-se de ce Dumnezeu nu îl chema în lumea Lui. Minunea s-a întâmplat, MARCEL a scăpat de chinurile trupului, iar familia l-a îngropat cu toată cinstea.

Nina Petre
25 martie 2018

Episodul nr.9 - SHUNO

Norvegiana SHUNO RADILKEN (1213-1288) s-a născut într-un sat de munte, situat la baza masivului muntos denumit Glittertino. La o distanţă de câţiva kilometri de străvechea localitate se află astăzi oraşul Lom. Cele câteva masive muntoase printre care se află şi Glitterino sunt despărţite de marile lacuri din vestul peninsulei scandinave.

Părinţii lui SHUNO se numeau Radus (tatăl) şi Ulro (mama). Cei doi proveneau din două triburi diferite de strămoşi vikingi. Soţii Radilken au avut cinci copii, adică trei fete (SHUNO, Sandik, Urmi) şi doi băieţi (Ruluke, Radikos).

Familia lor trăia din ce le oferea pădurea înconjurătoare. Radus pleca de acasă în zori, în căutare de vânat şi lemne pentru foc. Nevasta lui, Ulro, se ocupa de pregătirea hranei, îşi îngrijea copiii, iar în orele libere, tăbăcea piei de animale, din care confecţiona haine de iarnă. Copiii au crescut obişnuiţi de mici să suporte frigul, clima aspră şi să muncească alături de părinţii lor. Cei doi băieţi, deveniţi vânători iscusiţi, şi-au găsit neveste în alte sate, pe care le-au adus în comunitatea lor. Fetele mai mici, Sandik şi Urmi, au reuşit să se mărite cu băieţi din sat, întemeindu-şi gospodării şi familii numeroase.

Fata cea mare, SHUNO, s-a împrietenit cu o bătrână vindecătoare care locuia în satul din care fratele ei Ruluke îşi adusese mireasa. SHUNO făcuse parte din grupul de peţitori care l-a însoţit pe Ruluke la casa fetei alese de el. Fiind adunată acolo toată suflarea satului, unul dintre flăcăi a pus ochii pe SHUNO, convingând-o să meargă împreună la şefa satului lor, vrăjitoarea Dutturhe. Flăcăul dorea să afle dacă SHUNO i-ar fi fost bună de nevastă. Bătrâna vrăjitoare a privit fata drept în ochi, după care şi-a întors privirea spre flăcău şi a dat din cap în semn de

negare. Argumentele femeii au fost simple: fata adusă în coliba ei nu avea har de nevastă, ci de vrăjitoare, ca şi ea. Îngrozit, băiatul a luat-o la fugă, lăsând-o pe SHUNO în grija bătrânei. Aceasta, cu multă răbdare, i-a explicat fetei în ce consta munca ei de vindecătoare, după care a întrebat-o dacă doreşte să devină vrăjitoare ca şi ea. Profund nedumerită, SHUNO i-a cerut timp de gândire până la sfârşitul ceremoniei de cununie a fratelui său. În zorii zilei următoare, hotărârea fetei era deja luată: avea 15 ani, nu se îndrăgostise încă de niciun băiat, iar viitorul nu i se părea prea luminos dacă mai rămânea multă vreme în casa părinţilor. Astfel s-a întâmplat că alaiul de nuntă a plecat fără eroina noastră.

Cele două prietene, SHUNO şi Dutturhe, au locuit împreună până la moartea bătrânei. La 19 ani, SHUNO a moştenit coliba, harul şi priceperea de a vindeca oamenii. Rămasă singură, şi-a dat seama că i-ar fi trebuit un bărbat care să o apere şi să o ajute la treburi. Îndrăgostit nebuneşte, un băiat din sat s-a oferit să se însoare cu ea, promiţându-i iubire, ajutor şi mulţi copii. Neavând interdicţia de a-şi forma o familie, SHUNO a acceptat propunerea lui Nulro. Au trăit împreună până la moartea femeii, care a survenit pe când avea deja 75 de ani.

Dintre ceişapte7 copii ai lor (patru fete şi trei băieţi), doar fata mijlocie (Dutiki) s-a învoit să continue meseria mamei sale. Încă de la vârsta de 7 ani, Dutiki şi-a ajutat mama la prepararea ceaiurilor, unsorilor şi prafurilor necesare tratării bolnavilor. Descântecele vindecătoare erau însoţite de mişcarea unor amulete din lemn în diferite direcţii deasupra trupului fiecărui bolnav. Licorile folosite în vindecare erau amestecuri de ierburi şi fructe de pădure, foarte aromate şi gustoase. Cele două vrăjitoare aveau şi obiceiul de a recolta răşină de pe trunchiurile copacilor, folosind-o apoi la prepararea unor alifii.

Viaţa eroinei noastre a fost liniştită şi plină de satisfacţii. Sufletul ei generos a ajutat-o să vindece mulţi bolnavi, salvându-i de la o moarte prematură. Firea ei modestă şi comunicativă a făcut să fie simpatizată de toată comunitatea. Bărbatul ei devenise şeful satului, femeia neavând timp să discute la adunări despre necazurile tuturor.

Cei trei băieţi ai eroinei noastre au plecat în alte sate, unde şi-au găsit neveste. Dintre fete, doar Dutiki i-a rămas aproape mamei sale. Măritându-se cu un flăcău din satul lor, şi-au construit o colibă alături de cea a părinţilor fetei. Surorile lui Dutiki au plecat din sat, la fel ca şi fraţii lor.

Moartea lui SHUNO a survenit din cauza unei boli de plămâni, de care se molipsise tratând mulţi bolnavi. Clima aspră şi condiţiile de viaţă

neprielnice localnicilor bolnavi îi secerau pe mulţi, după ce treceau de prima tinereţe.

Nina Petre
19 ianuarie 2012

COMENTARIUL LUI MIHAI

„Protagonista Shuno a avut o viaţă deosebită, care mi-a atras atenţia. În special fiindcă mi-am format impresia că viaţa dumneaei are o legătura cu faptul că magia vrăjitoarelor a apărut în viaţa mea. Impresia s-a concretizat prin cuvintele tale, în schimb aşteptările mi-au fost depăşite în mod pozitiv.

Este interesant faptul că antecesorii spirituali de care am aflat până acum au jucat rolul de frate sau soră mare, consider că reflectă nivelul de evoluţie al spiritului care mă animă. Felul în care a întâlnit-o pe vindecătoarea senioară mi-a plăcut mult, fiindcă reflectă eleganţa destinului, un aspect divin în sinea lui. Decizia imediată a lui Shuno a dovedit siguranţa de sine şi caracterul de fier. O peţitoare şi-a găsit peţitoarea, iar mariajul a fost cu misiunea sa divină. Patru ani mai târziu, ştafeta a fost preluată de ucenică, care urma să desăvârşească ceea ce a început bătrâna. O viaţă deosebită! Sunt încântat de acest antecesor remarcabil."

Mihai
25 ianuarie 2012

Episodul nr.10 - UGDUM

Turcul UGDUM (1112-1168) s-a născut în localitatea Konya, pe vremea dinastiei turce a selgiucizilor.

Această dinastie a stăpânit o mare parte din Orientul Apropiat în secolele 11 şi 12. În ultimii ani ai secolului 11, sultanatul selgiucizilor s-a fărâmiţat în mai multe regate independente. Sultanatul de Konya a fost întemeiat de Suleiman, în urma achiziţiilor teritoriale făcute în dauna stăpânirii bizantine din Anatolia. Iniţial, capitala a fost la Niceea (denumirea actuală, Iznik, în Turcia), între 1081-1097, iar după aceea, la Iconium (astăzi, oraşul Konya, în Turcia).

La data naşterii lui UGDUM, la Konya domnea sultanul Malik Shah I ibn Kilic Arslan (1107-1116). Succesorii lui la tron au fost: Rukn ad-Din Masud I (1116-1156) şi Izz ad-Din Kilik Arslan II (1156-1192).

Negustorul Bilal din Konya, căsătorit cu doamna Merve, avea doi băieţi. UGDUM, fiul cel mare, era cu 4 ani mai în vârstă decât fratele său, Yalcin. În comerţul cu ţesături şi bijuterii practicat de Bilal s-a angrenat doar fiul cel mare, UGDUM.

Yalcin a preferat să crească vite la ţară şi să le vândă în zona oraşului Konya. Căsătorit la 21 de ani cu Nurten, o fetiţă de 16 ani, au avut împreună trei fete: Gülden, Damla şi Gül.

Băieţii lui Bilal nu au avut cu cine să înveţe carte. Nici banii nu erau importanţi. Majoritatea relaţiilor comerciale se bazau pe schimbul de mărfuri.

De la 9 ani, UGDUM şi-a ajutat tatăl în munca lui, călătorind cu o căruţă de la o localitate la alta, temându-se mereu să nu fie prădaţi de hoţi. Drumurile erau nesigure, puţine grupuri de negustori reuşind să scape de jafuri. Din nevoia de autoapărare şi de salvare a mărfurilor, UGDUM a învăţat de la tatăl lui să lupte corp la corp sau cu pumnalul, ghioaga, ciomagul. Aveau armele ascunse în căruţă la fiecare drum.

S-a căsătorit la 20 de ani cu o fată din Konya. Gamze avea 17 ani când a ajuns nevasta lui UGDUM. Părinţii ei se numeau Yigit (tatăl) şi Bihter (mama). Yigit, el însuşi comerciant, s-a asociat cu ginerele lui în comerţul cu ţesături şi alimente de strictă necesitate. Bihter s-a ocupat mult de nepotul ei, Umran, născut de Gamze la 19 ani. Gamze alerga toată ziua pe la casele clienţilor fideli, purtând mereu un cărucior încărcat cu alimente şi haine.

Umran, crescut în permanenta frica a părinţilor că vor fi prădaţi de hoţi, a preferat să ajungă îngrijitor de cai, potcovar şi vizitiu pe la reşedinţele unor oameni bogaţi. S-a căsătorit la 22 de ani cu Kismet, o fată de 15 ani pe care şi-o dorise enorm. Au avut doi copii. Fata lor se numea Cansu, iar băiatul, Tayyip.

UGDUM a trăit doar 56 de ani. În vara anului 1168, a pornit cu o caravană spre ţinuturile din sudul oraşului în căutare de produse agricole şi animaliere. Erau 15 bărbaţi în total, având cu ei cai, catâri şi căruţe cu marfă. Au fost atacaţi de hoţi pe un drum izolat ce străbătea o pădure. Lupta, deosebit de dură, s-a soldat cu victime în ambele tabere. Învingătorii, cei câţiva negustori rămaşi în viaţă, au făcut cale-întoarsă spre oraş, purtând în căruţe trupurile neînsufleţite ale camarazilor de luptă. Gamze şi-a primit bărbatul acasă tocmai bun de înmormântat.

Nina Petre, 21 mai 2018

Episodul nr.11 - AGNILA

Episodul spiritual nr.11 o are ca eroină pe AGNILA DIMITRIEVNA. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1020-1074 (secolul 11). AGNILA s-a născut în casa tatălui ei, boierul Dimitri Aleksandrovici din Kiev, unul dintre slujitorii de încredere ai marelui cneaz Iaroslav I Vladimirovici cel Înţelept. Astăzi, oraşul Kiev se află pe teritoriul Ucrainei.

În secolele 6-9, slavii de răsărit au ocupat ţinuturile dintre Nipru, Dvina, Oka şi Volga Superioară, creând în secolul 9 statul vechi rus, cu centrul la Kiev. În expediţiile lor comerciale şi de jaf, vikingii suedezi (varegii) străbăteau în mod curent ţinuturile slavilor de răsărit, cu reşedinţa la Kiev.

În timpul domniei lui Iaroslav I cel Înţelept (1016-1018, 1019-1054), statul Kievean a atins apogeul puterii. În anul 988, creştinismul în haină liturgică bizantină a ajuns religie de stat. Iaroslav I a reunit în mâinile sale întregul cnezat şi l-a înzestrat cu un cod de legi. După moartea sa, statul din Kiev a căzut pradă anarhiei. Succesorul său la tron a fost marele cneaz de Kiev Izislav I Iaroslavici (1054-1068, 1069-1073, 1077-1078).

Boierul Dimitri din Kiev, căsătorit cu doamna Marinka Davidovna, avea doi copii. Fata, AGNILA, era cu 5 ani mai în vârstă decât fratele ei, Oleg. Cei doi fraţi au învăţat limbi străine cu negustori sosiţi din Europa şi Scandinavia. AGNILA ştia să citească şi să discute în rusă, suedeză şi greacă. Oleg vorbea bine şi în latină.

Pasionat de vânătoare, haine elegante şi bijuterii scumpe, Oleg s-a orientat spre comerţul naval pe apa Niprului cu negustori din Kiev şi de la malul Mării Negre. S-a căsătorit la 28 de ani cu domnişoara Alenka, o fată de 16 ani. Au avut împreună două fete: Anna şi Boika.

Ştiind să citească în alte limbi, AGNILA cumpăra de la diverşi negustori sosiţi în Kiev tot ce găsea, scris de mână, chiar şi literatură ştiinţifică, din care nu înţelegea mare lucru. Pentru personalitatea ei deosebită, era foarte important să cunoască lumea altor ţări. O pasionau, mai ales, viaţa şi istoria popoarelor europene.

La 19 ani, s-a căsătorit cu moşierul Demian Davidovici, un bărbat de 27 ani, a cărui moşie se întindea la sud de Kiev, cuprinzând şi o parte din malul Niprului. Fermecată de frumuseţea naturii de la ţară, AGNILA a acceptat să trăiască mai departe în conacul soţului, aflat la câţiva kilometri distanţă de Nipru.

Au avut un singur copil, pe fiul lor, Aleksei, născut de AGNILA pe când avea 21 de ani. Socrii ei, Anna şi Anatoli, oameni bogaţi, aveau

moşia lângă cea a fiului lor. Demian călătorea mult, fiind ajutat de cumnatul Oleg, fratele AGNILEI, să îşi vândă cerealele şi blănurile de pe moşie. Îi plăcea mult băutura, obicei bărbătesc din neamul tatălui său, mai ales rachiul de secară.

Aleksei a primit de la Demian o bucată mare de moşie la vârsta majoratului. Preocupat intens de valorificarea produselor agricole şi animaliere, s-a asociat cu unchiul Oleg, fratele AGNILEI, călătorind împreună pe uscat şi pe apa Niprului spre Marea Neagră. S-a căsătorit la 25 de ani cu Evdokia, o fată de 17 ani. Au avut două fiice: Anisia şi Bogdana.

AGNILA îşi iubea foarte mult socrii. Îi vizita des, în fiecare lună, fiindcă erau bătrâni, bolnavi şi locuiau doar cu cei câţiva servitori. Satul se afla departe de conacul lor. Când Demian era plecat cu treburile lui negustoreşti, AGNILA călătorea pe cal, fiind însoţită doar de un servitor.

Împlinise 54 de ani, iar drumurile de ţară, mai ales când treceau prin păduri, erau din ce în ce mai nesigure. Se formaseră cete de hoţi provenind din ţărani fugiţi de pe moşiile unor boieri. Ajunseseră criminali periculoşi, de care se temeau toţi călătorii, mai ales cei bogaţi. În luna august a anului 1074, AGNILA pornise din zori la drum, însoţită de un paznic al conacului. Mergeau pe cai, grăbindu-se să ajungă până la prânz unde locuiau socrii ei. Traversând o pădure deasă, unde drumul era foarte îngust, au fost înconjuraţi de câţiva indivizi zdrenţăroşi, înarmaţi cu săbii scurte. L-au ucis imediat pe însoţitorul AGNILEI, iar pe ea au aruncat-o la pământ, au lovit-o în cap, i-au furat bijuteriile, apoi au dispărut în pădure. Neavând cine să îi acorde primul ajutor, femeia s-a stins din viaţă, din cauza hemoragiei puternice din zona capului.

Nina Petre
19 iunie 2018

Episodul nr.12 – ONARDU

Episodul spiritual nr.12 îl are ca erou pe argentinianul ONARDU. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 916-945 (secolul 10). ONARDU s-a născut într-un trib de indieni *puelcho* nomazi, care trăiau în principal din vânătoare. La data naşterii lui ONARDU, comunitatea tribală era aşezată pe malul fluviului Rio Negro (denumire spaniolă), în nordul regiunii Rio Negro, unde astăzi se află oraşul argentinian Negro Muerto.

Caique, tatăl lui ONARDU, îndeplinea funcţia de şef al comunităţii, având în grija lui peste 30 de oameni. Annahi, nevasta lui Caique, dăduse viaţa la şapte copii, trei fete şi patru băieţi. Şase dintre ei au murit de mici, având boli grave sau fiind ucişi de animalele agresive. Unicul supravieţuitor a fost ONARDU.

Băiatul s-a căsătorit la 20 de ani cu Jasy, o fetiţă de 15 ani. Au avut împreună doi băieţi. Pe Inti, mama lui l-a născut la 18 ani. După 2 ani, a sosit şi fiul cel mic, Amadu.

Principalul obiect de vânătoare şi principala sursă de hrană era guanaco, o rudă sălbatică a lamei, înzestrată cu o iuţeală deosebită. La vânătoarea de guanaco, bărbaţii aruncau arma numită bolas. Aceasta era formată din două sau trei pietre rotunde, cusute în săculeţe de piele şi prinse de capetele unei curele sau sfori lungi. Vânătorul rotea bolasul în jurul capului şi îl arunca în direcţia animalului, încercând să-i împiedice picioarele sau să i-l înfăşoare în jurul gâtului.

Locuinţele sătenilor erau construite din pari peste care se aflau întinse piei de guanaco. Oamenii purtau îmbrăcăminte de piele, prelucrată cu multă iscusinţă. Îmbrăcămintea bărbaţilor era formată dintr-o mantie lungă de blană, strânsă în talie cu o cingătoare. Femeile se acopereau peste şolduri cu bucăţi de piele, iar pe umeri purtau o mantie asemănătoare cu cea a bărbaţilor. Mantia o prindeau sub bărbie cu spinul unei plante ţepoase.

Încălţămintea se făcea jupuind pielea de pe picioarele guanacilor, apoi o trăgeau crudă pe propriile picioare, până la genunchi, şi o lăsau să se usuce. În felul acesta, pielea lua forma piciorului omenesc. Mai târziu, fără să o scoată de pe picior, o tăiau în dreptul vârfului degetelor şi o coseau. Iarn sau pe vreme umedă, îmbrăcau peste aceste încălţări moi un fel de cizme de piele.

Comunitatea satului era formată din perechi căsătorite, plus descendenţii lor. Perechile erau legate prin rudenie de sânge. Autoritatea căpeteniei obştii (şeful de trib) se mărginea la organizarea deplasărilor şi a vânătorii. Vânătoarea avea un caracter colectiv, iar căpetenia participa împreună cu ceilalţi bărbaţi. Membrii tribului avea credinţe animiste evoluate, care accentuau cultul rudelor decedate.

ONARDU avea 23 de ani, când tatăl său, căpetenia Caique, a murit la o vânătoare de guanaco. În mod firesc, importanta funcţie i-a revenit fiului celui decedat. ONARDU şi-a primit funcţia cu multă demnitate, jurând în faţa tuturor că va fi o căpetenie la fel de bună ca tatăl său. A trăit doar 29 de ani.

A murit la o vânătoare de guanaco, la fel ca regretatul Caique. Sfoara prevăzută cu pietre a unui vânător din apropierea lui s-a rupt, iar pietrele l-au lovit puternic în cap. A decedat pe drumul de întoarcere spre casa lui. A fost îngropat în pădure, cu îmbrăcămintea obişnuită, groapa fiind acoperită cu pământ şi multe pietre.

În urma lui au rămas văduva Jasy, de numai 24 de ani, şi cei doi fii ai lor. Inti avea 6 ani, iar Amadu, 4 ani. Au trăit mai departe cu ajutorul celorlalţi săteni.

Nina Petre
4 august 2018

Episodul nr.13 - KNUD

Norvegianul KNUD (803-849) s-a născut în localitatea portuară Egersund, situată în sud-vestul peninsulei Scandinavia, în vecinătatea ţărmului Marii Nordului.

La acea vreme, statul norvegian nu era constituit. Încă din antichitate, laponii au fost alungaţi spre nord de către numeroase triburi germanice sosite din zona Mării Baltice. Populaţiile acestor triburi purtau numele de vikingi. Navigatori deosebit de pricepuţi şi neînfricaţi, vikingii au întreprins în secolele 8-11 îndrăzneţe expediţii de jaf pe coastele Angliei, Franţei, Islandei, Groenlandei, Americii de Nord şi chiar ale Mării Mediterane.

Părinţii lui KNUD se numeau Baard şi Signe. Baard era marinar viking, obişnuit să plece în lungi călătorii, de unde se întorcea cu prăzi bogate. Signe, femeie harnică, bună gospodină, dăduse viaţă la două fete şi doi băieţi. Au murit în primele luni de viaţă ambele fetiţe şi unul dintre băieţi. Supravieţuitorul familiei, KNUD, a crescut voinic, neînfricat şi dornic de muncă. Ştiinţă de carte nu a avut. De la 5 ani, tatăl lui l-a antrenat pentru lupte corp la corp şi cu armele folosite de bărbaţii din sat. Căpetenia satului, războinicul Wollert, l-a remarcat, iar la 16 ani şi l-a luat drept paznic în timpul călătoriilor şi al situaţiilor periculoase, când la hotare se arătau musafiri nedoriţi.

KNUD s-a căsătorit la 26 de ani cu Thyra, o fată de 16 ani. Ea a dat viaţa la trei copii. Pe fiica lor, Sigfrid, a născut-o la 18 ani. Fiul cel mare, numit Kaare, a sosit după 2 ani de la naşterea surorii lui. Fiul cel mic, Kjell, avea cu 3 ani mai puţin decât Kaare.

Socrul lui KNUD, marinarul Svend, călătorise mult în tinereţe. La 50 de ani, arăta ca un om bătrân. Gunn, nevasta lui, îşi adora fiica şi nepoţii.

Sigfrid s-a măritat la 16 ani cu gospodarul Varg, un băiat de 19 ani. Au avut împreună trei băieţi: Thor, Viggo şi Stein.

Kaare, ajuns luptător după moartea tatălui său, s-a căsătorit la 20 de ani cu Hedda, o fată de 15 ani. Au avut două fiice: Alva şi Kari.

Fiul cel mic, Kjell, ajuns negustor pe mare, s-a căsătorit la 23 de ani cu Froya, o fată de 17 ani. Ea a născut două fetiţe: Hulda şi Kaja.

KNUD a călătorit de 3 ori pe apă, fiind luat în Normandia de luptătorii plecaţi pentru jaf şi cucerire de noi teritorii. În rest, a rămas în sat, fiind mare nevoie de el.

În perioada adolescenţei, a învăţat să confecţioneze arme de luptă în atelierul unchiului Sindre, fratele tatălui său. La 21 de ani, şi-a amenajat propriul atelier de fierărie. Armele făcute de el serveau luptătorilor vikingi atât pe uscat, pentru apărarea satului de năvălitorii care se iveau în fiecare an, cât şi în luptele de pe mare şi în cele de pe teritoriile unde năvăleau şi ei.

KNUD confecţiona săbii, topoare, securi, lănci, săgeţi pentru arc, cuţite curbate. Mai făcea şi scuturi din fier, piele sau lemn, coifuri din piele sau fier, haine de zale. Sabia vikingă făcută din fier era lungă, lată şi avea două tăişuri. Toporul de luptă avea coada lungă şi tăişul lat. Haina de zale era purtată de căpetenia războinicilor vikingi.

KNUD a avut nenumărate ocazii să lupte cu armele făcute de el. Una dintre încăierările cu cete de barbari năvălitori i-a fost fatală. Avea 46 de ani, când un războinic necunoscut, sosit pe mare cu mai mulţi camarazi, l-a lovit în cap cu o ghioagă, aruncându-l la pământ. Moartea a survenit la câteva minute după lovire. Barbarii au fost alungaţi de ceilalţi luptători din sat, iar ceea ce mai rămăsese din voinicul KNUD a fost îngropat împreună cu armele lui obişnuite.

Nina Petre
3 septembrie 2018

Episodul nr.14 - ODIRE

Spaniola ODIRE ITURIZ (721-774) s-a născut în oraşul Cordoba (Cordova), situat în sudul Peninsulei Iberice. Coasta meridională a peninsulei a fost ocupată de arabi între anii 711-718. Ei au pus bazele unui emirat independent cu capitala în Cordoba.

Soţii Ituriz din Cordoba, Tejano şi Beatriz, aveau două fiice. ODIRE era cu 3 ani mai mică decât sora ei, Brisia. Părinţii lor, oameni cu posibilităţi financiare modeste, nu le-au adus profesori acasă pentru a le da ştiinţă de carte. Tatăl lor, Tejano, trudea ca marinar pe corăbii marocane, unde munca era grea, periculoasă şi prost retribuită. Din banii aduşi sporadic de Tejano, Beatriz şi-a crescut fetele.

Pe Brisia a luat-o de nevastă la 17 ani negustorul arab Omram, un bărbat cu 8 ani mai în vârstă decât ea. Au avut trei băieţi: Salim, Usman şi Zawar.

ODIRE s-a măritat la 16 ani cu marinarul arab Makram, un tânăr de 22 ani. Părinţii lui locuiau în Maroc. Mahmud, tatăl lui Makram, era negustor de sclavi. Asmaa, mama lui Makram, a decis să se mute în Cordoba pentru a fi aproape de fiul lor. Mai avuseseră un băiat, care fusese ucis la 14 ani într-o luptă de stradă.

La 19 ani, ODIRE a născut-o pe Hadil, iar la 22 de ani a sosit şi fiul ei, Navid.

Avea 27 de ani, când a rămas văduvă, Markam fiind ucis pe o corabie atacată de piraţi. Hadil abia împlinise 8 ani, iar Navid, 5 ani. Cele două bunici ale copiilor, Beatriz şi Asmaa, s-au ocupat mult de ea şi de cei doi nepoţi. Au ajutat-o să îşi revină din şocul pierderii soţului şi să trăiască mai departe.

ODIRE a lucrat ca servitoare în diverse case ale unor arabi bogaţi, până când şi-a văzut copiii la rostul lor. A fost cerută în căsătorie de doi negustori, dar i-a refuzat, nedorind să îşi complice viaţa.

Hadil s-a măritat devreme, la 15 ani, cu negustorul arab Tarek, un tânăr de 21 ani. Au avut o fiică, Rabab, şi un fiu, Rauf.

Navid a ajuns marinar, la fel ca tatăl său. S-a căsătorit la 25 de ani cu spaniola Esteva, o fată de 17 ani. Au avut patru copii. Fetele se numeau Chaya şi Erlene, iar băieţii, Raul şi Teyo.

Nina Petre
1 octombrie 2018

Episodul nr.15 - BAHIJ

Marocanul BAHIJ (612-674) s-a născut la moşia părinţilor lui, situată la sud de oraşul Casablanca. În timpul vieţii lui, Marocul s-a aflat sub dominaţie bizantină.

Părinţii lui BAHIJ proveneau din satul de lângă moşie, locuitorii fiind de origine berbera-slöh. Tatăl lui BAHIJ, numit Tiljad, deţinea funcţia de staroste, având în subordinea sa mai multe sate din zona litoralului Oceanului Atlantic. În dialectul berber-slöh, starostele se numea mukaddam sau amgar.

Nevasta lui Tiljad, numită Rula, dăduse viaţa la doi băieţi. BAHIJ, fiul cel mare, avea cu 5 ani mai mult decât Azref. Fratele Azref, plecat pe Mediterana la 16 ani, a murit la 18 ani într-un naufragiu. Nu era căsătorit şi nu avea copii.

Rămas singur la părinţi, BAHIJ a învăţat acasă limbile latină şi greacă pentru a se putea înţelege cu negustorii sosiţi din Europa. A muncit pe moşie de la 8 ani, dorind să înveţe toate lucrările de agricultură, pomicultură, pescuit şi creşterea vitelor. Tatăl lui avea un teren agricol imens, pe care ţăranii săraci cultivau orz, grâu dur şi diverse legume. Livada producea măslini, fructe, iar via rodea anual, cu soiuri bune de struguri.

Vasele de lut în care se păstra mâncarea erau făcute de olarii satului. Covoarele, prelucrarea pieilor şi ţesutul stofelor de lână intrau în atribuţiile femeilor.

BAHIJ avea 21 de ani, când i-a murit tatăl, din cauza unei boli de ficat. Obştea satelor din jur i-a încredinţat lui BAHIJ funcţia de staroste. Singur la părinţi, a moştenit întreaga moşie, mama lui nefiind în stare să se ocupe de toate lucrările.

La 24 de ani, BAHIJ s-a căsătorit cu Debira, o fată de 16 ani. Părinţii ei, Zugay (tatăl) şi Eya (mama), erau agricultori pe moşia lui BAHIJ. La 19 ani, Debira a născut-o pe fiica lor, Bakra, unicul copil. Bakra s-a căsătorit la 17 ani cu negustorul Sadden, un tânăr de 22 ani. Au avut împreună o fiică, Adjan, şi un fiu, Tiljad.

BAHIJ a murit la 62 de ani, când blestemul unor ţărani săraci i-a oprit activitatea inimii.

Nina Petre
2 noiembrie 2018

Episodul nr.16 - RASIMA

Turkmena RASIMA (503-551) s-a născut într-o comunitate tribală aşezată într-o zonă din sudul actualei ţări Turkmenistan, aproape de locul unde a fost construit oraşul Aşhabad, capitala ţării.

Tatăl RASIMEI, luptătorul Eziz, era căsătorit cu Ayna, o femeie harnică, mamă a trei copii. Primul născut, RASIMA, o fetiţă voinică şi frumoasă, a supravieţuit şi a crescut mare. Fraţii mai mici, Yusup şi Azat, au murit înainte de a împlini 3 ani, având boli grave.

RASIMA fusese promisă după naştere părinţilor unui băiat de 8 ani numit Suleyman. La 15 ani, Suleyman a rămas orfan de ambii părinţi. Oamenii fuseseră ucişi de un grup de războinici sosiţi dinspre sud. Când RASIMA avea 14 ani, Suleyman le-a cerut părinţilor ei să îşi respecte promisiunea. Nunta s-a organizat în scurtă vreme, iar fata a ajuns nevasta curajosului luptător Suleyman.

Tatăl ei, căpetenia Eziz, organiza incursiuni armate în regiunile învecinate. Toţi bărbaţii satului apţi de luptă se transformau la comanda lui Eziz în luptători dornici să captureze sclavi şi diverse valori. Eziz îşi lua cea mai mare parte din pradă, iar restul era împărţit între ceilalţi luptători. Majoritatea sclavilor erau vânduţi la Hiva, Buhara şi Kokand, iar ceilalţi erau folosiţi ca forţă de muncă în gospodării.

RASIMA a dat viaţă la patru copii. La fel ca mama ei, a avut parte de unul singur. Primul băiat, un băieţel simpatic numit Mergen, a apărut când mama lui avea 17 ani. Au decedat la vârste mici doi băieţi şi o fetiţă.

Mergen a ajuns şi el un bun luptător, cu şansa de a prelua funcţia lui Eziz după moartea acestuia. Căsătorit la 19 ani cu Nyazik, o fetiţă de 16 ani, au avut împreună trei copii. Un băiat şi o fetiţă au murit după naştere. Ayna, fetiţa care purta numele bunicii Ayna, a supravieţuit.

Mersul necruţător al istoriei turkmenilor din sud a făcut în aşa fel ca şeful satului, Eziz, să moară, iar fiul său, Mergen, să nu îi poată lua funcţia. În anul 551, suveranul Chosroe (531-579), dornic să îşi extindă Imperiul Sasanid, şi-a trimis o armată să cucerească teritoriul sudic al turkmenilor. Mica trupă de luptători condusă de Eziz a fost măcelărită. Întregul sat a fost incendiat şi toţi locuitorii, ucişi. Mergen a scăpat cu viaţă, deoarece fugise spre nord cu nevasta şi copilul, ascunzându-se în satele izolate din deşertul Karakum. RASIMA a fost ucisă şi ea, ca toate femeile din sat.

Nina Petre
13 decembrie 2018

Episodul nr.17 - NAVID

Etiopianul NAVID (400-464) s-a născut în străvechiul oraş Aksum, reşedinţa regilor ce conduceau Regatul Aksum. Acest oraş aparţine astăzi provinciei Tigray, aflată în zona de nord-est a Etiopiei.

Etiopia este ţara africană cu cea mai veche fiinţă statală independentă. În antichitate, populaţia Etiopiei a fost influenţată de civilizaţiile egipteană şi elenistică. În secolul 1 d.Hr. a luat naştere în estul Etiopiei Regatul Aksum. Epoca sa de glorie a fost în secolele 4 şi 5. Creştinismul sub formă monofizită a ajuns religie de stat în secolul 4. Regatul Aksum (Axum) a avut un rol important în adoptarea creştinismului monofizit şi în crearea alfabetului etiopian. Cultura etiopiană este singura din Africa de la sud de Sahara care foloseşte scrisul. Vechii locuitori ai Regatului Aksum şi-au format o scriere proprie, pe baza unei scrieri aduse din Arabia de Sud.

Regiunea în care s-a născut eroul nostru era populată de triburi numite „tigrai". Ocupaţia lor principală era agricultura şi creşterea vitelor.

Tatăl lui NAVID se numea Yetsak. Omul avea o caravană formată din două cămile şi trei catâri, pe spinările cărora aducea produse agricole şi animaliere de la ţară, necesare locuitorilor din oraşul Aksum. Nevasta lui Yetsak, harnica Zudit, dăduse naştere la trei băieţi.

Fiul cel mare, Benţti, ajuns negustor şi bun gospodar, s-a căsătorit la 22 de ani cu Hayl, o fetiţă de 16 ani. Au avut împreună doi băieţi: Ared şi Dahay.

Sayfa, fiul cel mic, a murit la vârsta de 5 ani, din cauza unei muşcături de şarpe.

Întreaga familie practica religia creştină monofizită. NAVID s-a arătat de mic foarte mult atras de rugăciunile părinţilor. La vârsta de 8 ani, a fost luat pentru îndrumare religioasă de către unchiul Abrak, fratele tatălui Yetsak, unul dintre preoţii monofiziţi din Aksum.

Băiatul avea 21 de ani, când a murit unchiul Abrak. Acesta i-a lăsat ca moştenire spirituală nepotului NAVID funcţia lui de preot creştin monofizit. NAVID şi-a preluat funcţia, care îl obliga să nu se căsătorească şi să meargă anual în pelerinaje prin ţară pentru îndrumarea credincioşilor spre fapte bune şi găsirea de noi adepţi.

Monofizismul este o erezie a creştinismului antic. El admite în Cristos doar natură divină, nu şi pe cea umană. În secolul 6 au apărut

multe biserici monofizite în Etiopia şi în alte ţări. Există şi astăzi astfel de biserici în Egipt, Etiopia, Siria, Armenia.

Preotul NAVID a călătorit mult în jumătatea nordică a ţării. A cunoscut viaţa agricultorilor, a căror muncă era deosebit de grea. Ei obţineau recolte bogate, folosind unelte agricole primitive. Obişnuiau să cultive grâu, orz, mei, ardei roşu, varză, ceapă, in, cafea. Ca pomi fructiferi, aveau portocali, lămâi şi bananieri. Creşteau în gospodărie oi, capre, zebu, cămile, catâri şi asini.

Cultul creştin monofizit avea multe particularităţi. Preotul NAVID dansa în jurul altarului în acompaniament de tobe şi de alte instrumente.

La 64 de ani, preotul NAVID încă mai ţinea slujbe, deşi se simţea din ce în ce mai obosit. Avea necazuri cu inima, din cauza vieţii zbuciumate pe care o dusese timp de 43 de ani. A decedat într-o noapte de vară, în anul 464.

Nina Petre
6 februarie 2019

Episodul nr.18 - DAGRUN

Episodul spiritual nr.18 o are ca eroină pe DAGRUN. Ea a trăit în perioada anilor 311-363 (secolul 4). S-a născut într-o comunitate de laponi aşezată în apropierea ţărmului Oceanului Atlantic. Astăzi, putem identifica zona respectivă în regiunea Nordland, teritoriu situat în vestul Norvegiei.

Jarl şi Gry, părinţii lui DAGRUN, aveau doi copii. DAGRUN era cu 6 ani mai în vârstă decât fratele ei, Truls. Acesta, căsătorit la 18 ani cu Eir, o fată de 15 ani, a avut împreună cu ea un băiat, numit Caj.

DAGRUN a ajuns la 14 ani nevasta gospodarului Njal, un flăcău de 19 ani, fiul gospodarului Geir. Mama lui se numea Hildur.

DAGRUN a născut un singur copil, pe micuţul Alv, pe când avea 18 ani. Alv s-a căsătorit la 21 de ani cu Gull, o fetiţă de 15 ani. Au avut un singur copil, pe fiica lor, Hege.

Principalele surse de hrană ale locuitorilor satului o reprezentau pescuitul şi vânătoarea. Sătenii aveau o turmă de reni argintii, singura lor avere. Bărbaţii se ocupau de turmă sau plecau prin împrejurimi după vânat. Femeile preparau hrana şi vedeau de copii. Bătrânii ciopleau în corn sau în os ciudate obiecte de cult sau de podoabă.

Urletele câinilor vesteau apropierea haitelor de lupi sau a câte unui urs polar. Creşterea şi domesticirea renilor era o ocupaţie dificilă. Pentru foc, sătenii foloseau turba şi resturile corăbiilor care se zdrobeau de stâncile ţărmului.

Locuitorii satului în care trăia DAGRUN aveau statura înaltă, erau puternici, părul negru îl purtau lung şi aveau ochii de culoare închisă. Lupta grea cu viaţa îi călise. Întreaga lor înfăţişare arăta dârzenie şi cutezanţă. Trăsăturile feţei erau armonioase, dar aspre, iar privirea trăda încordarea omului silit să se bazeze numai pe puterile lui.

Locuinţa lui DAGRUN, asemănătoare cu celelalte din sat, era construită din bârne şi scânduri acoperite cu noroi de turbă. Lipseau ferestrele. Singura deschizătura era folosită ca loc de acces spre interior. În general, sătenii erau cinstiţi, blânzi şi ospitalieri.

Aveau credinţe cu origini extrem de îndepărtate, care au trecut în datină şi au devenit un fel de legi nescrise. Prin credinţe şi superstiţii, laponii se străduiau să armonizeze existenţa lor cu elementele naturii. Aveau credinţe animiste, personificând animale şi elemente ale naturii. Aveau şi credinţa în metempsihoză. Însufleţirea după moarte, reîncarnarea într-un animal erau cuprinse şi în riturile funerare.

Înhumarea se făcea la mică adâncime, iar mormântul se acoperea cu o movilă de pietre. În mormânt se aşezau obiectele uzuale ale celui decedat pentru ca în noua lui viaţă să nu ducă lipsă de cele necesare. Sătenii credeau că sufletele celor morţi rămâneau în preajma aşezărilor, pe lângă familii, asistând la traiul lor cotidian.

La ceremoniile de botez, căsătorie, înmormântare, slăvirea zeilor protectori sau la serbarea Anului Nou, se auzeau glasuri vesele sau tânguitoare, aşa cum era datina. Având o voce frumoasă şi o bună memorie, DAGRUN nu lipsea niciodată din corul femeilor care înfrumuseţau ceremoniile. Mai ales la cumpăna dintre ani, cea pe care o sărbătoreau laponii, DAGRUN venea mereu cu noi cântece şi urături, datorate imaginaţiei deosebite pe care o avea.

Glasul femeii s-a stins pentru totdeauna odată cu moartea soţului. Harnicul Njal a fost ucis la o vânătoare de reni. Avea 56 de ani. După înhumarea lui, DAGRUN şi-a pierdut vocea, reuşind să se exprime doar prin şoapte. A murit şi ea la un an după Njal, având 52 de ani, din cauza inimii bolnave şi a reumatismului, care îi provoca dureri cumplite.

Nina Petre
13 martie 2019

Episodul nr.19 – AGWAMA

Algerianul AGWAMA (181-267) s-a născut într-o mică localitate portuară din nordul Algeriei, devenită ulterior importantul oraş Tenes, în perioada când teritoriul algerian era o provincie romană înfloritoare.

Nordul Algeriei se remarca prin vaste culturi de cereale şi prin sclavagismul foarte dezvoltat. Sub supravegherea soldaţilor romani, o flotă specială transporta grânele spre Roma. Uleiul african concura cu cel mai bun ulei din Spania. Comerţul algerian era în special de tranzit. Prin intermediul negustorilor algerieni, se transportau la Roma sclavi africani, animale sălbatice pentru circuri şi fildeş. Maurii (berberii) algerieni, consideraţi călăreţi admirabili, slujeau în unităţile auxiliare romane.

Părinţii lui AGWAMA erau berberi de etnie kabili. Issuhet, tatăl, captura sclavi, pe care îi transporta spre Roma în corăbii romane. Madele, nevasta lui Issuhet, născuse doi băieţi. AGWAMA avea cu 4 ani mai mult decât fratele lui, Ibbu. Acesta a murit la 6 ani, înecat în apa Mării Mediterane.

AGWAMA nu a avut norocul să înveţe carte. La 10 ani, a făcut primul drum pe mare, transportând sclavi spre Roma împreună cu tatăl său. Neputând suporta bine călătoriile pe mare, a renunţat la ele în favoarea comerţului cu sclavi la piaţa din Tenes. Avea deja 14 ani.

S-a căsătorit la 20 de ani cu sclava marocana Myad, o fetiţă de 14 ani. Au avut împreună doua fiice. Pe Gwejda, mama ei a născut-o la 17 ani, iar pe Fadina, la 21 de ani.

Gwejda s-a măritat la 15 ani cu soldatul roman Avitus, un bărbat de 26 de ani, plecând apoi definitiv împreună cu el la Roma. Au avut trei băieţi: Gaius, Marcus şi Rufus. Fadina s-a căsătorit la 16 ani cu negustorul de cereale Semgu, un tânăr de 22 de ani. Au avut trei copii. Fetele lor se numeau Sirem şi Thuda, iar băiatul, Immel.

După căsătoria cu Myad, AGWAMA a aflat de la ea câte suferinţe indurau fetele sclave după capturarea lor din familiile sărace de la ţară. Renunţând la comerţul cu sclavi, AGWAMA s-a orientat spre aducerea fructelor şi legumelor de pe plantaţii şi vânzarea lor în Tenes sau direct pe corăbiile romane care soseau în port.

Împlinind 86 de ani, bătrânul AGWAMA se simţea din ce în ce mai rău cu inima. Avusese o viaţă zbuciumată, obositoare şi plină de pericole. A închis ochii pentru totdeauna într-o seară din toamna anului 267. Myad, soţia credincioasă şi iubitoare, l-a însoţit în mormânt după câteva luni.

Nina Petre, 10 aprilie 2019

Episodul nr.20 - RAKTAVIRA

Siamezul RAKTAVIRA (63-97) s-a născut în localitatea portuară Bangkok (denumire actuală), situată în sudul ţării numite Siam. În anul 1939, Siamul a primit denumirea de Thailanda.

Mahin, tatăl lui RAKTAVIRA, era marinar. Nevasta lui Mahin se numea Kosum. Femeia născuse trei băieţi. Fiul cel mare, Kufa, a ajuns marinar ca tatăl sau. S-a căsătorit la 21 de ani cu domnişoara Kan, o fetiţă de 16 ani. Au avut doi băieţi: Seni şi Ram.

Fiul cel mic, numit Klao, a murit la vârsta de 5 ani, înecat în apa golfului pe ţărmul căruia se afla localitatea.

Părinţii lui RAKTAVIRA erau localnici de origine khmeră, sosiţi dinspre centrul ţării, în căutarea unei vieţi mai bune. Niciunul dintre copii nu a primit ştiinţă de carte.

Kufa şi RAKTAVIRA au învăţat cu tatăl lor dialectul chinez care se vorbea pe insula Hainan. Kosum era foarte talentată la confecţionarea unor obiecte de podoabă purtate de bărbaţi şi femei: brăţări, pandantive, lănţişoare, cercei, coroniţe, toate din aramă şi argint, cu perle recoltate din apa golfului.

RAKTAVIRA a învăţat şi el să facă obiecte de podoabă, iar la 15 ani a pornit pe mare împreună cu tatăl său pentru a le vinde pe insula Hainan. Cu banii câştigaţi din vânzarea bijuteriilor, şi-a cumpărat la 19 ani o plantaţie de orez, spre nord de localitate. Culturile de orez dădeau recolte bune, iar RAKTAVIRA vindea orezul cu preţuri convenabile în Bangkok.

La 25 de ani, s-a căsătorit cu Chan, o fată de 17 ani, fiica negustorului de alimente Taisra şi a doamnei Waan. Au avut împreună doi băieţi: Narai, născut de Chan la 20 de ani, şi Sarit, sosit cu 3 ani mai târziu.

RAKTAVIRA a murit la 34 de ani, fiind ucis de doi hoţi la ţărmul golfului. Denumirea actuală este golful Thailanda. Chan a rămas văduvă la 26 de ani, cu doi copii mici. Narai împlinise 6 ani, iar Sarit, 3 ani. Părinţii ei au ajutat-o să îşi crească băieţii cât mai bine.

Narai a ajuns marinar. La 20 de ani, a murit într-un naufragiu, în timp ce se îndrepta cu o barcă spre insula Hainan.

Sarit, fiul cel mic, a moştenit plantaţia de orez a tatălui său. S-a căsătorit la 22 de ani cu frumoasa Som, o fetiţă de 15 ani. Au avut două fiice: Dao şi Pen.

Nina Petre
27 mai 2019

Episodul nr.21 – OCTAVIANUS AUGUSTUS

Episodul spiritual nr.21 îl are ca erou pe primul împărat roman, AUGUSTUS CAIUA IULIUS CAESAR OCTAVIANUS. El a trăit în perioada 63 î.Hr – 14 d.Hr.

Născut într-o familie din regiunea Campania fără un prestigiu deosebit, CAIUS OCTAVIANUS a fost adoptat de unchiul său, Iulius Caesar, şi de atunci s-a numit Caius Iulius Caesar Octavianus. Biografia lui se găseşte pe internet şi în diverse cărţi de istorie.

Eu voi relata principalele aspecte ale activităţii lui politice şi sociale. Unele dintre acestea i-au creat o karmă puternică, din care s-a transmis câte ceva şi succesorilor lui spirituali, inclusiv lui Mihai.

- Ajuns consul în anul 43 î.Hr., a alcătuit, împreună cu Marcus Antonius şi Marcus Aurelius Lepidus, al doilea triumvirat. Alături de aceştia, a reîmpărţit imperiul în sfere de control;
- L-a eliminat pe Sextus Pompeius, cel care infestase Mediterana cu activităţi pirătereşti;
- A reorganizat Statul Roman: i-a atribuit Senatului o putere militară pe 10 ani şi conducerea unui anumit număr de provincii;
- A primit titlul de AUGUSTUS şi alte onoruri simbolice;
- A pus bazele constituţionale ale Principatului;
- A primit titlul de „părinte al Patriei";
- Deoarece nu avea succesori masculini, i-a înfiat pe Marcellus, Caius şi Lucius, iar mai târziu, pe generalul Tiberius;
- Temeinicia politică a regimului instaurat de AUGUSTUS era determinată de adeziunea poporului faţă de programul său de pace, recuperarea şi refacerea istoriei glorioase a Romei, noua ordine morală şi religia tradiţională. Aceste mesaje erau răspândite prin toate canalele de comunicare disponibile în momentul acela: inscripţii, monede, obiecte de artă şi monumente;
- A încurajat activitatea cercului lui Mecena, care îi cuprindea pe cei mai mari artişti şi oameni de litere din vremea aceea, cum erau: Vergiliu, Horaţiu şi Titus Livius;
- A reformat sistemul de servicii (corpurile de poliţie, aprovizionarea cu hrană, încasarea taxelor, recensămintele periodice ale întregii populaţii etc.), administrarea oraşului Roma, a întregii Italii şi a provinciilor;
- Egiptul a fost considerat proprietate privată a lui AUGUSTUS şi a fost supus unei administraţii deosebite;

- După victoria din războaiele civile, a micşorat la 28 numărul legiunilor şi a alcătuit o gardă personală (Garda pretoriană). Concedierea veteranilor de război a necesitat întemeierea unei colonii şi instituirea unei case speciale, cu un buget militar;

- Şi-a bazat politica externă pe un ansamblu echilibrat de iniţiative: calmarea revoltelor din insule, continuarea activităţilor diplomatice, tentativele de a extinde graniţele de nord ale Imperiului de la Rin la Elba;

- Noul echilibru iniţiat de AUGUSTUS a garantat o revigorare generală a vieţii civile şi a economiei.

Nina Petre
28 iunie 2019

Episodul nr.22 - TIMME

Episodul spiritual nr.22 o are ca eroină pe TIMME. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 171-124 (secolul 2 î.Hr.). TIMME s-a născut într-un sat din Tracia, situat în vestul teritoriului ocupat astăzi de Bulgaria.

Tracia era o regiune istorică şi un regat antic în nord-estul Peninsulei Balcanice. Pe cursul inferior al fluviului Hebros (Hebrus, Evros, Maritsa) luase fiinţă în secolul 5 î.Hr. primul stat al tracilor, sub conducerea lui Teres. În secolul 4 î.Hr., regele Filip II al Macedoniei a anexat statul trac la teritoriul macedonean. În urma înfrângerii şi desfiinţării ca stat a Macedoniei elenistice, în cel de-al treilea război macedonean (171-168 î.Hr.), Tracia de la vest de fluviul Hebrus a fost inclusă în provincia romană Macedonia. Teritoriile locuite de traci au fost înconjurate de romani, iar conducătorii traci au devenit supuşi Romei.

Agricultorul trac Atanas, căsătorit cu gospodina Ivet, au avut doi copii. Fiul lor, Ivo, era cu 6 ani mai mare decât TIMME. În 172, cu un an înaintea izbucnirii celui de-al treilea război macedonean, soţii Atanas şi Ivet împreună cu fiul lor Ivo, au migrat în Macedonia, unde aveau câteva rude. TIMME s-a născut la câteva luni după izbucnirea războiului. Ocupaţia teritoriului de către trupele romane s-a produs după jafuri şi mari pierderi de vieţi omeneşti. Atanas, gospodar sărac, nu a avut altceva să le dea soldaţilor decât pe băiatul său, Ivo. Aşa a ajuns Ivo copil de trupă, iar mai târziu, soldat roman. A fost ucis la 20 de ani într-o luptă crâncenă.

TIMME devenea din ce în ce mai frumoasă pe măsură ce înainta în vârstă. Avea 9 ani, când un grup de militari romani a luat-o ca ostatică,

spre disperarea celor doi părinţi. Au dus-o la Roma, ca sclavă pentru nobilul Gaius, un bărbat sever de 48 de ani. TIMME i-a devenit amantă, iar la 21 de ani a născut un copil mort. Gaius s-a supărat pe ea şi a dat-o ca sclavă la bucătăria vilei lui din Roma.

TIMME avea 25 de ani, când Gaius a vândut-o comandantului militar Vitus, un bărbat de 33 de ani. Acesta s-a purtat frumos cu ea, ca şi cum i-ar fi fost soţie. La 28 de ani, femeia a născut o fetiţă. Au numit-o Tullia şi au iubit-o foarte mult. Căsătorită la 16 ani cu militarul Aulus, Tullia a dat naştere unui băiat, Florus, şi unei fete, Junia.

Bunul Vitus a fost ucis în anul 129, într-o campanie militară. TIMME s-a stins şi ea după 5 ani de la pierderea lui Vitus, din cauza unei boli grave de inimă.

Existenţa lui TIMME a creat un precedent pentru apariţia primului împărat roman, Augustus. Viaţa lui TIMME, umila femeie tracă ajunsă sclava unor nobili romani, ne arată câtă violenţă exista pe teritoriul Imperiului Roman şi câte vieţi omeneşti erau sacrificate pe altarul dorinţei de putere a comandanţilor romani.

Nina Petre
22 august 2019

Episodul nr.23 - UGDUM

Episodul spiritual nr.23 îl are ca erou pe africanul UGDUM (270 – 213 î.Hr.). El s-a născut în anticul oraş Benghazi, port la Marea Mediterană, situată astăzi pe teritoriul Libiei. În secolele 3-1 î.Hr., Libia s–a aflat sub stăpânirea Egiptului elenistic.

Adego, tatăl lui UGDUM, lucra ca marinar şi negustor pe corăbii care tranportau mărfuri de lux între porturile greceşti şi cele nord-africane. Oba, nevasta lui Adego, născuse doi băieţi. Wekesa era cu 4 ani mai mare decât UGDUM. Băieţii nu au avut ştiinţă de carte, dar au învăţat împreună cu tatăl lor să vorbească în limba greacă veche. Amândoi au ajuns buni meşteşugari, reuşind să confecţioneze obiecte din metale preţioase, pe care le transportau în Grecia, unde se vindeau convenabil.

Wekesa a făcut nuntă la 26 de ani cu aleasa lui, o fată de 15 ani, Kesa din Benghazi, care i-a dăruit trei băieţi şi o fetiţă.

UGDUM a făcut primul drum pe mare spre Grecia la 14 ani împreună cu Adego, tatăl său. Au revenit acasă după 2 ani, aducând

multe mărfuri. Le-au dat la schimb în Benghazi unor oameni bogaţi pentru obiecte de tot felul, făcute din aur. Au ascuns comoara într-o groapă, în care se putea intra din interioul casei.

UGDUM a plecat singur spre Grecia la 18 ani, revenind după aproape 2 ani cu mărfuri preţioase şi o nevastă grecoaică din Atena. Thalia avea 17 ani când şi-a lăsat părinţii în Atena pentru a-şi urma alesul tocmai în nordul Africii. Tatăl ei, Stephanos, era negustor de haine şi obiecte de podoabă. Mama ei se numea Dafni şi mai avea o fiică.

Thalia a născut două fete. Pe Isabis a adus-o la lumina zilei când avea 20 de ani. După 6 ani, a sosit şi Zanta.

Isabis s-a căsătorit la 16 ani în Grecia cu marinarul Iason, un bărbat de 25 de ani. Au avut un băiat şi două fete.

Pe Zanta a luat-o de nevastă la 17 ani negustorul egiptean Benga, un tânăr de 23 de ani, şi a dus-o în ţara lui. Au avut patru copii, două fete şi doi băieţi.

Luând exemplu de la bogaţii atenieni, UGDUM şi-a construit în Benghazi o casă elegantă, cu grădină şi câteva anexe pentru servitori. În interiorul casei, podeaua era acoperită cu covoare, de-a lungul pereţilor erau aşezate vase cu ornamente artistice în relief, acoperite cu un lac negru lucios. Se găseau şi vase de sticlă multicolore sau mozaicate, chiar şi vase mari de bronz. Hainele purtate de UGDUM şi familia lui erau ţesute cu fir de aur şi aveau desene ciudate.

Ajuns la 57 de ani, UGDUM nu mai călătorea pe mare, preferând să trăiască liniştit în micul său palat. Se obişnuise să consume zilnic alcool pentru a-şi domoli dorul de fiicele lui, plecate în alte ţări. Cu inima şi ficatul grav bolnave, a încetat din viaţă la scurtă vreme după ce împlinise 57 de ani, în toamna anului 213 î.Hr..

Informaţii referitoare la personalitatea lui UGDUM:

1) Toată viaţa l-a preocupat dorinţa de a strânge o mare avere pentru el şi copiii lui.

2) I-a plăcut să trăiască în lux, confort şi belşug.

3) A rămas devotat propriei familii până la sfârşitul vieţii.

4) A avut multe femei, libere şi sclave, pentru propria plăcere.

5) Se purta frumos cu soţia, fiicele şi sclavii din gospodărie.

6) Nu şi-a uitat niciodată meseria învăţată la vârsta adolescenţei. Făcea bijuterii, vase din aramă, aur şi argint, pumnale de argint cu mânerul încrustat cu pietre preţioase.

7) I-a plăcut mult să călătorească pe Marea Mediterană.

8) A fost un admirator al Greciei şi al poporului grec.

Nina Petre, 11 septembrie 2019

Episodul nr.24 - ATEULA

Episodul spiritual nr.24 îl are ca erou pe ATEULA (394 – 365 î.Hr.). El s-a născut în Gallia, teritoriu care aparţine astăzi Franţei. Părinţii lui erau de origine celtică. Satul (tribul) galic în care trăia ATEULA se afla spre sud de actuala zonă a Parisului.

În timpul mileniului I î.Hr., triburi celtice s-au stabilit pe teritoriile care constituie Franţa de astăzi, ţară pe care romanii o numeau Gallia (Galia). Civilizaţia celtică s-a afirmat printr-o intensă prelucrare a metalelor.

Brenhin, tatăl lui ATEULA, era un foarte proceput meseriaş şi agricultor. Tegan, nevasta lui Brenhin, născuse trei băieţi. Fiul cel mare, Bel, avea cu 3 ani mai mult decât ATEULA. Ajuns războinic, Bel a fost ucis la 19 ani într-o luptă cu un grup de hoţi în afara satului.

Omaos, fratele cel mic, era cu 2 ani mai tânăr decât ATEULA. Bun meşteşugar în sat, s-a căsătorit la 21 de ani cu Agrona, o fată de 16 ani. Au avut trei copii, doi băieţi şi o fetiţă.

ATEULA s-a căsătorit la 20 de ani cu Guen, o fată de 17 ani, fiica agricultorului Esus şi a soţiei acestuia, Rhon.

La 29 de ani, în vara anului 365 î.Hr., ATEULA a fost ucis de hoţi, după ce ieşise dincolo de zidul care înconjura satul pentru a le vinde câteva obiecte din metal unor negustori. Guen, soţia lui, s-a sinucis prin otrăvire după ce i-a fost adus bărbatul mutilat şi fără viaţă.

Dumno, fiul lor, avea 7 ani când şi-a pierdut ambii părinţi. A fost luat spre creştere şi educare de către unchiul Omaos şi mătuşa Agrona. Ajuns şi el un bun gospodar, Dumno s-a căsătorit la 19 ani cu Aoiffe, o fată de 15 ani. Au avut împreună trei băieţi şi o fată.

Despre ATEULA mai pot spune:

- Era un foarte bun meşteşugar. Ştia să confecţioneze unelte, arme, obiecte de podoabă din bronz, fier, aramă, aur şi argint.
- Avea priceperea de a construi căruţe şi care de luptă.
- Putea să acopere vasele de bronz cu un strat de argint.
- Ştia să obţină smalţ roşu, folosit la confecţionarea podoabelor şi la ornamentarea armelor.
- Ca negustor, oferea la schimb vase de bronz, de ceramică, arme, oglinzi din bronz, coroane de argint, şuncă şi slănină sărată, vin – şi primea stofe de lână, unelte, sclavi, cai şi aur.
- ATEULA era un bun comerciant, ştiind să negocieze mărfurile dorite până când le obţinea în condiţiile impuse de el.

- Bun luptător încă de la vârsta adolescenţei, nu se temea de hoţi. Pleca deseori cu mărfuri singur în afara satului.

- Credea cu fanatism în protecţia zeilor celtici.

Nina Petre
29 septembrie 2019

Episodul nr.25 - MANASA

Indianca MANASA (488-436 î.Hr.) a trăit într-un trib de arieni vedici aşezat pe valea fluviului Indus. Astăzi, în zona respectivă se află oraşul pakistanez Jampur.

Triburile de războinici indoeuropeni (arieni) au sosit din Asia Centrală în mileniul 2 î.Hr., cucerind treptat întreaga Indie septentrională. Au devenit elementul etnic hegemon în regiunile ocupate. Ele au introdus sistemul celor patru caste şi religia brahmanică. Au fost numiţi „arieni vedici”, fiind creatorii valoroaselor texte ale Vedelor.

Casta era o grupare închisă, formată din persoane care aveau aceeaşi origine, aceleaşi ocupaţii, tradiţii şi o ideologie bine determinată. MANASA şi întregul trib făceau parte din casta oamenilor liberi (vaisya).

Înţeleptul Shamba, tatăl MANASEI, îndeplinea importanta funcţie de şef al tribului. Pramlocha, nevasta lui Shamba, născuse două fete. MANASA era cu 5 ani mai mare decât sora ei, Garudi. Căsătorită la 15 ani cu gospodarul Kumar, un tânăr de 21 de ani, Garudi a devenit mama a două fete şi trei băieţi.

MANASA a învăţat de la mama ei să fie o foarte harnică gospodină. Ştia să prelucreze bumbacul, să ţeasă pânză de bumbac. Îşi ajuta părinţii să cultive orz, grâu, mei, cânepă, bumbac, trestie de zahăr. Ştia să facă broderii pe haine şi să ţeasă covoare.

La 16 ani, părinţii i-au dat-o de nevastă negustorului Dipak, un bărbat de 23 de ani. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Tandu, născut de MANASA la 19 ani.

Haidar, tatăl lui Dipak, era negustor cu caravana de-a lungul fluviului Indus. Nevasta lui Haidar, gospodina Latika, născuse cinci fete şi un băiat. Dipak era negustor cu barca pe apa Indusului.

Tânărul Tandu, ajuns un talentat meşteşugar în aur, argint şi aramă, îşi vindea preţioasele produse călătorind numai cu caravane mari, păzite de luptători înarmaţi. S-a căsătorit la 24 de ani cu Vasanti, o fată de 16 ani. Au avut trei fete şi un băiat.

MANASA avea 50 de ani, când Tandu, întorcându-se într-o seară acasă după ce băuse cu prietenii, s-a speriat de o vacă şi a ucis-o cu pumnalul. Nenorocitul crezuse că întâlnise pe întuneric un duh rău. Cei doi prieteni care îl însoţeau au păstrat secretul nefericitei împrejurări.

Încă din vremuri imemoriale, preariene, vaca devenise un animal sacru, obiect de cult. În India, a omorî o vacă era o crimă deosebit de gravă.

A doua zi după uciderea vacii, lui Tandu i s-au anunţat pedepsele cuvenite: va trăi trei luni în mijlocul turmei de vaci a satului, l-au ras în cap şi l-au îmbrăcat cu pielea vacii omorâte. Timp de o lună nu avea voie să bea alt lichid decât zeamă de orez. Pentru a nu i se confisca întreaga avere, l-au obligat să dea comunităţii tribale zece vaci şi un taur. Pentru MANASA, ruşinea îndurată de fiul ei a fost cauzatoare de boală. A mai trăit 2 ani după nefericitul incident. Inima ei şi-a încetat pulsaţiile în toamna anului 436 î.Hr.

Nina Petre
24 octombrie 2019

MONA

Autoprezentare

„Toată viaţa aproape (de când îmi amintesc), am avut un profund sentiment că îmi lipseşte ceva şi că sunt în căutarea a ceva, dar nu ştiam ce. În acelaşi timp, m-am luptat şi încă mă mai lupt cu un sentiment de nemulţumire greu de definit, ceva de genul «pot să fac mai mult decât fac acum», dar fără să ştiu ce este acel ceva. Acestă întrebare, «care este scopul meu, care este vocaţia mea, de ce am venit pe planeta asta», a început să devină din ce în ce mai acută până când, pe fondul unei nemulţumiri profunde, cumva pe toate planurile, am simţit puternic că nu mă mai pot bucura de nimic, că nu pot să mai continui în felul acela de rutină şi muncă fără sens. Şi atunci am descoperit astrologia, meditaţia, reiki, şamanism, am început să citesc cu ardoare cât îmi permitea timpul (între serviciu şi drumuri de tip Nord-America, doi copii mici, soţ şi casă). Am găsit şi un mic grup de prietene cu care să împărtăşesc idei şi practici şi, mai ales, o parteneră de studiat astrologia. Aşa pot spune că mi-am găsit bucuria, pentru că, practic, nu există nicio zi fără să nu citesc sau să analizez măcar un pic ceva de astrologie. Aproape zilnic am câte un moment de «Aha, de aceea se întâmplă asta!» şi parcă mai lipesc o piesă la puzzle-ul existenţial.

Îmi doresc să ajung să fac consultanţă cu omul folosind astrologia, însă nu ştiu exact ce aptitudini am. Ştiu că îmi place (acest tip de gândire abstractă îl am, aş zice eu, binişor dezvoltat), nici cu intuiţia nu stau prost (în copilărie aveam multe episoade de presimţiri, nu din cele mai plăcute, de multe ori; pe parcurs, capacitatea s-a diminuat, dar intuiţia mă ajută încă binişor şi mai pot vedea câteodată în vis când se va întâmpla ceva unei persoane, etc). O voce ascunsă din mine îmi spune că ar trebui să îmi dezvolt capacităţile paranormale. Şi la 20 de ani am făcut ceva radiestezie şi începusem să dezvolt ceva capacităţi, dar, din nou, tema vieţi mele, după 4 nivele m-am oprit, nu am mers mai departe, pentru că simţeam că mi-am atins limita şi că, să merg mai departe serios, mi-ar trebui dedicaţie în acest domeniu, pentru care nu eram pregătită la vârsta aceea.

Legat de comunicare, psihologie, mă atrage şi citesc cărţi legate de psihologie, am ocazia să fac aşa cu prieteni sau cunoscuţi, care au venit întotdeauna la mine, de când eram copil, să îmi spună problemele lor. Îi ascult şi îi ajut să-şi găsească răspunsuri, ştiu că asta nu este

profesionist, dar măcar este din suflet. Este psihologul diletant, dar îmi place. La partea de comunicare, am ceva ezitări cu oamenii necunoscuţi, sunt mai timidă cumva şi ştiu că mai am de lucru aici şi cumva simt că este şi o lecţie pe care trebuie să o stăpânesc în viaţa asta (comunicarea). Însă am o reţinere să mă apuc acum de şcoală la vârsta asta într-un domeniu total nou şi în engleză. Lipsa de timp este o problemă, pentru că serviciul şi familia îmi ocupă practic toată ziua şi, de aceea, am ales aceste studii personale printre picături versus educaţie formală în domeniu. Cumva, am încercat să văd dacă se poate fără studii, dar sunt conştientă că, dacă vreau să fac ăsta profesionist, trebuie să fac şi educaţie formală (deocamdată fac studiu personal)."

MONA
16 martie 2017
Canada

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Ramona Tagertis (1859-1917)
- Nirbad (1738-1802)
- Fausta Niccoli (1629-1673)
- Nomirro (1510-1568)
- Naushi (1402-1476)
- Norbenus (Ardhal) (1300-1368)
- Irena Sklodovska (1222-1264)
- Lyred (1148-1190)
- Armaduk (1021-1076)
- Norre (913-968)
- Cheng (820-874)
- Ellire (718-784)
- R'ndagh (607-659)

- Ogren (501-548)
- Aurelius (412-461)
- Ernild (237-304)
- Norah (111-172)
- Tirenius Laenas (42-80)
- Waan (78-12) î.e.n
- Zhuan (169-104) î.e.n
- Hanke (279-216) î.e.n
- Kin-Oung (382-321) î.e.n.
- Imran (575-499) î.e.n.
- Yamuna (692-637) î.e.n.

Episodul 1 - RAMONA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe spaniola RAMONA TAGERTIS, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1859-1917. RAMONA s-a născut în localitatea denumită astăzi Palamos, port la Marea Mediterană, situată în nord-estul Spaniei, la nord de Barcelona.

Croitorul Itacho Tagertis, căsătorit cu croitoreasa Nameda, avea un singur copil, pe RAMONA. Pentru viitorul ei, ambii părinţi erau gata de orice sacrificiu. După ce fetiţa lor şi-a terminat anii de şcoală primară în Palamos, soţii Tagertis au luat decizia mutării în Barcelona, unde fiica lor putea să studieze ceea ce îşi dorea pentru viitor. În cei 9 ani cât le-a fost dat să locuiască în Barcelona, părinţii RAMONEI au câştigat bine din croitorie, fiind ajutaţi de fiica lor, pasionată şi ea de această meserie.

În primii 19 ani din viaţa RAMONEI trăiţi în ţara natală, instabilitatea politică a influenţat puternic starea populaţiei, accentuând sărăcia, corupţia, delincvenţa. În perioada 1833-1868, pe tronul Spaniei a domnit regina Isabela a II-a. Din 1869 până în 1870, ţara a fost condusă de un guvern provizoriu. În 1870, a ajuns pe tron regele Amedeo de Savoia. A fost detronat în 1873, prin instaurarea unei Republici care a

durat până în 1874. Între anii 1874-1885, a domnit regele Alfonso XII de Bourbon.

În anul 1878, atelierul de croitorie al familiei Tagertis devenise cunoscut şi în Franţa, prin turiştii care vizitau Barcelona. Un croitor celebru din Paris a intrat, de curiozitate, în magazinul de haine unde RAMONA îşi primea vizitatorii. Hannibal Pitieaux, proprietarul unei mici case de modă din Paris, a fost plăcut surprins de primirea amabilă oferită de frumoasa RAMONA. I-au plăcut hainele frumos aranjate în magazin, dar şi fata de 19 ani care i-a mărturisit că lucra împreună cu părinţii ei, multe dintre tipare fiind concepute de ea. Un lucru i-a mai plăcut în mod deosebit lui Hannibal: că fata nu era căsătorită.

El împlinise 32 de ani, nu se căsătorise niciodată, aşteptând mereu să găsească o femeie diferită de iubitele lui, care i se păreau a fi toate la fel: fandosite, dornice de lux şi de cât mai multă avere. Discutând cu RAMONA timp de 2 ore, fata i s-a părut modestă în comportament, echilibrată în gesturi şi la vorbă, fără să fi dovedit atitudinea ostentativă şi lăudăroasă a pariziencelor cunoscute de el.

În toamna anului 1878, Hannibal a revenit în Barcelona, cerând-o pe RAMONA în căsătorie şi propunându-le părinţilor ei să se mute cu toţii la Paris, unde meseria lor ar fi fost mult mai bănoasă decât în Barcelona. Ca de obicei, dornici să îşi ajute fiica şi afacerea cu haine, soţii Tagertis nu au stat mult pe gânduri. Însoţiţi de viitorul ginere, au vândut totul, apoi au pornit la drum.

Nunta s-a organizat în Paris, chiar de Revelion. Casa lui Hannibal pusă la dispoziţia părinţilor RAMONEI era încăpătoare, oamenii dovedindu-se mulţumiţi. Casa de modă a lui Hannibal se afla într-o clădire alăturată celei în care şi-a stabilit domiciliul împreună cu RAMONA şi părinţii lui, Jerome şi Adeline. Cele două afaceri cu haine s-au unificat, RAMONA şi părinţii ei acceptând să lucreze sub conducerea lui Hannibal. Până în 1914, când a izbucnit Primul Război Mondial, cele două familii au trăit într-o permanentă bunăstare şi satisfacţie profesională.

RAMONA a devenit mamă pentru prima oară la 23 de ani, aducându-l la lumina zilei pe micuţul Arnold. După 4 ani, a sosit şi fiul cel mic, Pierre. De copii s-au ocupat mult cele două bunici, Nameda şi Adeline. Arnold, pasionat de conceperea tiparelor pentru haine, a urmat cursurile facultăţii de pictură, reuşind astfel să îşi perfecţioneze stilul de creaţie a modelelor. Pierre şi-a dorit să ajungă ofiţer de artilerie, împlinindu-şi visul prin absolvirea cursurilor unei şcoli militare.

Primul Război Mondial a însemnat sfârşitul fericirii şi bunăstării unui număr mare de locuitori ai Parisului, printre care s-au aflat şi cele două familii: Pitieaux şi Tagertis. În 1917, RAMONA avea 58 de ani. Hannibal împlinise 71 de ani. Părinţii lui nu mai trăiau, dar cei ai RAMONEI încă se mai aflau în viaţă. Arnold călătorea cu mama lui prin suburbiile Parisului, străduindu-se să vândă haine din ce în ce mai ieftine. Cele scumpe abia dacă mai aveau căutare în centrul oraşului. Pierre era plecat pe front, în nordul Africii, părinţii primind veşti sporadice de la el.

Într-o zi ploioasă, în toamna anului 1917, automobilul RAMONEI a fost lovit de un camion militar, făcut praf, ca şi cei doi oameni aflaţi înăuntru: mama şi fiul. Pierderea soţiei şi fiului cel mare l-a aruncat pe bătrânul Hannibal într-o depresie gravă, omul găsindu-şi alinarea în consumul zilnic de alcool tare. În anul următor, 1918, Pierre şi-a regăsit tatăl grav bolnav de ciroza hepatică. L-a îngropat după câteva luni alături de osemnitele mamei şi ale fratelui cel mare.

Nina Petre
6 aprilie 2017

COMENTARIUL MONEI:

„Povestea Ramonei m-a şocat pentru că explică mult din ceea ce iubesc în viaţa asta, dar şi cea mai mare frică. Cei apropiaţi, şi nu numai, ştiu despre iubirea mea pentru Spania şi teama de a conduce maşina, sunt singura dintre cunoscuţi care refuză să conducă pe autostradă. Aici, în Canada, conduc pe străzi normale cu viteză mică, cu ceva reţineri, dar totuşi o fac.

1. Iubirea mea pentru Spania a început prin 1994 şi în acelaşi an mi s-a dat să ajung la Paris şi la Barcelona. Vara aia am avut o serie de deja-vus, atmosfera aia de Portugalia, Spania îmi evocau tot felul de flash-uri, ca şi cum aş mai fi trăit acolo. Când am pus piciorul pe străzile Barcelonei prima oară, am ştiut că acolo este casa mea după care «plâng» de mult timp, că asta este bucuria mea, o fericire pe care nu am simţit-o nicăieri în alt oraş din lumea asta. Senzaţia de acasă. După vacanţă, m-am dus glonţ şi m-am înscris la institutul Cervantes şi am învăţat spaniola timp de 2 ani, limbă pe care o iubesc ca pe nicio altă limbă. Mai am şi visul nerealist să mă pensionez la Barcelona, mai precis mă văd pe malul Mediteranei lângă Barcelona, pentru că în oraş este scump. Nu ştiam de unde mi-a venit gândul acesta pentru că nu are nicio logică sau legătură cu viaţa mea din Canada acum. Poate pentru că acolo m-am născut şi am

părăsit ţara pentru Franţa şi am dorinţa de a "mă întoarce acasă". Probabil, dacă am murit brusc, am rămas cu dorinţa în suflet.

2. Accidentul de maşină. Groaza pe care o am la condus cu viteză şi pe autostradă, pentru că trebuie să fac acea intrare şi ieşire şi am senzaţia că mă izbesc maşinile. Frica este cauzată şi de prezenţa copiiilor în maşină, probabil că spiritul meu ştie ce s-a întâmplat. Am avut un minor accident ca pieton pe trecere de pietoni tot cu Alec, copilul mare. Cu câteva momente înainte să mă lovească maşina, îl schimbasem pe Alec de pe mâna stângă, unde îl ţineam deobicei, spre interiorul străzii. Simt că am fost ghidată să evit acest accident asupra copilului, dar există totuşi o temă a acidentului de maşină (eu şi băiatul mare).

3. Am o obsesie pentru copii şi o extra-dedicare, exagerare pe care nimeni din jurul meu nu o înţelege logic. Oricât aş face pentru ei, simt că nu este suficient, am tot timpul un sentiment de vinovăţie şi toţi anii aceştia m-am biciuit să fac totul pentru ei ca şi cum ar fi «ultima zi» .

4. În viaţa acesta, mi-am pierdut părinţii foarte tineri la interval de 9 luni şi apoi bunica, toţi din casă într-un an, şi am rămas practic singură în casă. Coincidenţa este prea mare, doar că am schimbat rolurile. În viaţă trecută s-a întâmplat «din cauza mea», pentru că conduceam maşina, am murit eu, copilul mare şi, la un an, soţul şi bietul copil mic a rămas singur pe lume să îi îngroape pe toţi trei (toţi într-un an). În viaţa aceea, părinţii Ramonei trăiau şi deci şi-au îngropat singurul copil. În viaţa asta, eu sunt cea care mi-am îngropat părinţii şi am rămas singură la 18 ani.”

MONA
21 aprilie 2017

Episodul 2 - NIRBAD

Eroul episodului spiritual nr.2 este irakianul NIRBAD, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1738-1802. NIRBAD s-a născut în somptuoasa vila a părinţilor lui situată în cartierul oamenilor bogaţi din Bagdad.

Teritoriul de astăzi al Irakului este aproape identic cu cel al Mesopotamiei antice. Cucerirea arabă din anii 635-637 a transformat Mesopotamia într-o parte a lumii islamice, schimbându-i denumirea în Irak. Ţara şi-a pierdut treptat rolul politic, dar şi-a menţinut strălucirea economică şi culturală. Odată cu fondarea oraşului Bagdad (în anul 762) şi mutarea aici a capitalei Califatului Arab, Irakul a devenit nucleul unui

nou imperiu, centrul politic şi cultural al lumii arabe, până la prăbuşirea lui sub loviturile năvălitorilor mongoli (din anul 1258). Distrugerea de către noii cuceritori a străvechiului sistem de irigaţii a atras după sine decăderea întregii ţări. La această stare dificilă au contribuit: noua pustiire a Bagdadului de către cuceritorul mongol Timur Lenk (în 1393), raidurile pustiitoare ale turcilor şi persanilor, decăderea vechilor rute comerciale care legau Marea Mediterană de Extremul Orient. Între anii 1534 şi 1918, Irakul a fost o provincie săracă şi slab populată a Imperiului Otoman.

Moşierul Muhammad avea împreună cu nevasta lui, Hydelveh, doi băieţi. NIRBAD era mai tânăr cu 5 ani decât fratele mai mare, Hassan. Copiii au crescut în lux şi belşug alimentar, prin eforturile tatălui Muhammad, om harnic, foarte preocupat de vasta lui moşie, aducătoare de mari profituri financiare. Moşierul avea în afara Bagdadului importante culturi de măslini, curmali, smochini şi citrice. Anual obţinea mulţi bani din vânzarea lor. Cu reprezentanţii administraţiei otomane se înţelegea bine, având grijă să nu rămână în urmă cu plata impozitelor.

Pentru fiii săi vedea doar o singură meserie potrivită: cea de militar otoman, aducătoare de onoruri, avere, putere politică. Primul care l-a ascultat a fost fiul cel mare, Hassan, urmat la vârsta adolescenţei de NIRBAD. Înrolat la 16 ani în regimentul de spahii în care activa fratele său, NIRBAD şi-a dat seama în scurtă vreme că tatăl său avusese dreptate când i-a îndemnat pe amândoi să devină militari profesionişti. S-a obişnuit repede cu violenţa, jafurile, violurile, capturarea prizonierilor în zonele pe care le pustiau trupele otomane.

Împlinind 25 de ani, avea o avere suficientă pentru a-şi permite să ceară în căsătorie o fată bogată. Lysen avea 16 ani când părinţii i-au dat-o de nevastă, după o negociere de câteva zile, spahiului NIRBAD. Averea primită de la socrii lui s-a alăturat propriei averi, casele, terenurile şi tezaurul ascuns sub pământ rămânând toate în grija proaspetei neveste. La 16 ani, frumoasa şi delicata Lysen s-a trezit stăpâna unei averi imense, fiind nevoită să conducă zeci de servitori şi administratori, fiindcă soţul ei era mereu plecat în campanii militare. La fiecare întoarcere acasă, NIRBAD aducea noi şi noi surprize, cadouri scumpe şi mulţi bani, reprezentând prada de război şi solda militară.

Lysen, bine sfătuită şi ajutată de părinţi şi socri, s-a descurcat cu numeroasele treburi, având grijă şi de cei trei copii cărora le-a dat viaţa. Pe Nurrye, unica fata, a născut-o la 19 ani. Primul băiat, Abdullah, a sosit după 2 ani. Au mai trecut 3 ani până la sosirea în familie a fiului cel mic, Sardhal.

NIRBAD a fost scos la pensie când împlinise 60 de ani, din cauza sănătăţii precare, provocate de nenumăratele traumatisme fizice suportate în campaniile militare. Şchiopăta cu piciorul stâng, unde avusese o rană greu vindecată, purta pe corp numeroase cicatrice, avea probleme digestive, fiindcă suferise de dizenterie de câteva ori, dar şi din cauza consumului zilnic de alcool, ca mijloc de protecţie împotriva unor infecţii grave. Ajungând acasă, lângă nevasta lui, a luat măsuri importante pentru revenirea la buna formă fizică avută în tinereţe. Amintindu-şi că este un adevărat arab, nu un păcătos de turc, a renunţat să mai bea vin şi rachiu. Medicii aduşi la palatul său din Bagdad l-au tratat cum s-au priceput mai bine, aducându-l într-o stare de care era foarte mulţumit. Timp de 4 ani, cât a mai avut de trăit, s-a ocupat de moşie, de nevastă, de copiii şi nepoţii lui.

În vara anului 1802, avea nevoie să ajungă la hotarul nordic al moşiei, unde îl bănuia pe administrator că îi fură din produse. A vrut să plece cu propria caravana, dar când s-a apropiat de cămila preferată, animalul l-a trântit la pământ. În cădere, nefericitul NIRBAD a suferit o fractură gravă la coloana vertebrală, din cauza căreia a încetat din viaţă după câteva săptămâni de agonie.

Nina Petre
7 mai 2017

COMENTARIUL MONEI:

„Am fost atrasă de Orient dintotdeauna, îmi plac aromele, atmosfera exotică. Referitor la animale, pot spune că le iubesc, nu pot face rău niciunui gândac şi nu pot suporta să văd animale moarte. Vroiam să vă întreb de ce spuneţi să nu fac crime împotriva animalelor, Nirbad a făcut prăpăd şi la animale, nu numai oameni? Sau îmi spuneţi asta doar ca să nu mai adaug crime de niciun fel la cele pe care spiritul le-a făcut deja prin Nirbad?”

Mona
9 mai 2017

Episodul 3 - FAUSTA

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe FAUSTA NICCOLI, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada 1629-1673 (secolul 17). Data naşterii FAUSTEI: 16 iulie 1629, ora 11 şi 20 de minute. Locul naşterii: Napoli.

Oraşul Napoli, capitala provinciei Campania, a fost întemeiat în jurul anului 500 î.Hr.. În secolul 17, cel în care a trăit FAUSTA Niccoli, enorma clasă socială care trăia în condiţii de extremă sărăcie a devenit cauza a numeroase revolte, cum a fost cea din 1647, condusă de revoluţionarul Masaniello. Între anii 1504 şi 1707, regatul Napoli, unit din 1504 cu regatul Siciliei, s-a aflat în stăpânirea regilor Spaniei şi a fost condus de viceregi.

Soţii Ignacio şi Mariangela Niccoli aveau doi copii. FAUSTA era cu 5 ani mai mare decât fratele ei, Manolo. Băiatul a fost dus la o şcoala catolică de băieţi, unde a învăţat carte de la 7 la 15 ani. După aceea s-a îmbarcat pe o corabie spaniolă şi s-a stabilit în sudul peninsulei Iberice.

FAUSTA a rămas lângă părinţi, educată cu guvernante până la 16 ani, când i-au dat-o de nevastă negustorului Aurelius Novia. Acesta, un tânăr de 29 ani, se ocupa cu negustoria, ca tatăl FAUSTEI, cu deosebirea că Ignacio vindea cereale, iar Aurelius furniza sclave minore şi frumoase bordelurilor de lux din oraş. Pentru a-şi acoperi cumva ocupaţia nepotrivită cu severitatea religiei catolice, Aurelius făcea şi comerţ cu produse alimentare, mai ales condimente, sare şi uleiuri comestibile. Ignacio îi cunoştea doar acest aspect al muncii. Dacă ar fi ştiut că vindea sclave destinate petrecerilor secrete ale celor bogaţi, nu i-ar fi dat-o pe fiica lui de nevastă.

FAUSTA era încă un copil, când s-a văzut ajunsă „doamna Novia” în eleganta vilă a soţului. Sclavele tinere care o serveau nu voiau să-i spună cum ajunseseră în casa lui Aurelius, după ce îşi făcuseră ucenicia prin bordelurile oraşului. Devotamentul lor era ireproşabil. FAUSTA nu cunoştea viaţă secretă a soţului, el motivându-şi absenţele îndelungate prin nenumăratele drumuri la care îl obliga negustoria lui. Fiind mai în vârstă cu 13 ani decât FAUSTA, o domina ca un stăpân, ea neîndrăznind să îi reproşeze nimic.

La 22 de ani a născut-o pe frumoasa Carmela, o fetiţă simpatică şi inteligentă, care i-a înseninat zilele până când, la 17 ani, tatăl ei i-a dat-o de nevastă unui judecător. Carmela a avut trei copii, o fetiţă şi doi băieţi. Băieţii încă nu erau născuţi când, la 22 de ani, Carmela a rămas orfană de

mamă. Locuind în vila soţului, judecătorul Siderius, nu aflase despre certurile din casa părinţilor ei.

Aurelius îşi adusese în casă un bun prieten, pe Teodoro Massini, bărbatul fiind cu 3 ani mai tânăr decât FAUSTA. Treptat, până în anul 1673, Teodoro sosea în vizită la FAUSTA când afla că soţul ei era plecat pentru mai multe zile. Cucerit de frumuseţea şi inteligenţa femeii, s-a îndrăgostit de ea, reuşind să îi devină amant când FAUSTA trecuse de 43 de ani.

Teodoro era dependent nu numai de frumuseţea FAUSTEI, ci şi de harul ei, neobişnuit femeilor din înalta societate. Se cunoştea talentul femeilor sărace de la ţară şi de la periferia oraşelor de a ghici prezentul şi viitorul prin diverse metode, ocupaţie care deseori le ajuta să îşi întreţină familiile. Femeile bogate ca FAUSTA se fereau de practica ghicitului, lăsând-o pe seama celor sărace. FAUSTA se născuse cu puterea de a ghici, moştenită de la o străbunică din partea mamei Mariangela. Rareori se încumeta să le spună celor din jur despre mesajele primite nici ea nu ştia de unde. Nu credea că Dumnezeu îi dădea veştile îngrozitoare despre cutremure, molime, decese, boli grave. Teodoro, amantul ei, îşi aflase o sursă de inspiraţie în prevestirile FAUSTEI, pictând scene de coşmar în tablourile lui.

În nenorocita zi de 24 august 1673, la ora 5 după amiază, soţul înşelat, Aurelius, a convins-o să îşi recunoască păcatul săvârşit cu amantul ei. Fără a sta pe gânduri, a înjunghiat-o mortal în zona inimii. De la servitoarele îngrozite de moartea stăpânei, autorităţile au aflat de fapta lui Aurelius. Arestat şi închis într-o celulă cu şobolani, a fost judecat de ginerele său, soţul Carmelei, şi condamnat la închisoare pe viaţă.

Nina Petre
21 iunie 2017

Episodul 4 - NOMIRRO

Episodul spiritual nr.4 îl are ca erou pe argentinianul NOMIRRO, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1510-1568 (secolul 16). Data naşterii lui Nomirro: 2 ianuarie 1510. Ora naşterii: patru şi trei sferturi spre ziuă (noaptea).

Părinţii lui, indieni de etnie chona, îl aveau numai pe el. Rogmod, tatăl, era pescar, iar mama lui, Nurce, se ocupa de treburile casei. Familia locuia într-o comunitate de indieni aşezată în apropierea golfului

denumit ulterior Bahia Blanca, situat astăzi în estul ţării numite Argentina. Pe locul unde a trăit NOMIRRO se află astăzi o suburbie a oraşului Bahia Blanca, localitate ce aparţine regiunii Buenos Aires.

NOMIRRO, la fel ca părinţii lui, nu a avut ştiinţă de carte. Încă de mic, s-a simţit atras de meseria unchiului Agrido, fratele lui Rogmod, care făcea plute de pescuit din trunchiuri de copaci. Agrido îi făcuse lui Rogmod două plute. NOMIRRO mergea deseori la pescuit pe apa oceanului împreună cu tatăl său. Îi plăcea să pescuiască, dar nu suporta mirosul din burta peştilor. Prefera să o lase pe mama lui să-i cureţe şi să-i prăjească pe pietre încinse la foc.

La 20 de ani şi-a luat de nevastă o fetiţă de 15 ani. Lomde era şi ea indiancă chona, dar aparţinea altui trib, de unde a adus-o NOMIRRO. Fata s-a obişnuit repede cu viaţa în coliba lui NOMIRRO, s-a maturizat, iar la 17 ani a născut primul copil, pe micuţa Yade. Au mai trecut 3 ani până la naşterea primului băiat, Nomodo. Cel de-al doilea băiat, Turrik, a sosit în familie când Nomodo avea 6 ani.

Pe Yade a luat-o de nevastă la 13 ani un indian care făcea comerţ cu fructe. Au avut împreună cinci copii. Nomodo, la 21 ani, şi Turrik, la 15 ani, au plecat împreună, cu o plută construită de tatăl lor, spre noul oraş Santa Maria del Buen Aires (denumit ulterior Buenos Aires), ce fusese întemeiat în anul 1536 de către cuceritorii spanioli. Acolo şi-au găsit de lucru ca hamali în port, s-au căsătorit, au avut copii şi nu s-au mai întors niciodată în satul natal. NOMIRRO, tatăl lor, însoţit de ginerele Akko, i-a vizitat de câteva ori venind cu o plută construită de ei.

La 58 de ani, NOMIRRO era un bărbat puternic, destul de sănătos, mare consumator de rachiu tare, despre care spunea că îl face să rămână tânăr până la moarte. Avea din ce să trăiască împreună cu nevasta lui, continuând să construiască plute şi bărci pentru pescuit şi transport de mărfuri uşoare împreună cu Akko, soţul fiicei lui. Înainte de a le vinde clienţilor, pornea cu ambarcaţiunile pe apa oceanului, chiar şi pe vreme rea, încercându-le rezistenţa la valurile periculoase.

Pe o astfel de vreme a plecat pe apă în nefericita zi de 2 iunie a anului 1568. Se afla singur în barca nou construită. Surprins de un val uriaş, nu a avut putere să vâslească atât de puternic cât era necesar. Valul i-a răsturnat barca, iar NOMIRRO, ameţit de rachiu, nu a reuşit să înoate până la ţărm. A ajuns astfel pradă vietăţilor carnivore ale Oceanului Atlantic.

Lomde, soţia fidelă şi iubitoare, ajunsă la 53 de ani, l-a aşteptat zadarnic timp de câteva zile, privind îngrijorată spre apa oceanului. Când, într-un târziu, a găsit pe ţărm câteva scânduri din barca lui

NOMIRRO, a înţeles că rămăsese fără el pentru totdeauna. Îngrozit, ginerele ei, Akko, a renunţat să mai facă bărci şi să pescuiască. S-a orientat spre comerţul pe uscat cu lemne bune la confecţionarea ambarcaţiunilor uşoare.

Nina Petre
6 iulie 2017

Episodul 5 - NAUSHI

Eroina episodului spiritual nr.5 este indianca NAUSHI, care a trăit între anii 1402-1476 (secolul 15). Data naşterii lui NAUSHI: 1 noiembrie 1402, la miezul zilei. Locul naşterii: casa părinţilor ei, aflată pe moşia boierului Tungad, om de încredere al prinţului care stăpânea o parte din zona de sud a Indiei. În apropierea moşiei lui Tungad s-a dezvoltat oraşul Tenkasi.

Dorkid, tatăl lui NAUSHI, căsătorit cu frumoasa doamnă Nunde, avea importanta funcţie de administrator al moşiei lui Tungad, primind din partea acestuia recompense importante în bani şi produse agricole. Nevasta lui, Nunde, născuse şapte copii. Au murit la vârste mici două fetiţe şi trei băieţi. Supravieţuitorii au fost NAUSHI şi fratele ei mai mic cu 3 ani, Gorden. Copiii au crescut în condiţii bune, părinţii lăsându-i să se joace cât voiau, pe unde le era permis în jurul reşedinţei centrale a familiei boierului Tungad.

Acesta avea două fete şi patru băieţi. Una dintre fete, Kikker, era de aceeaşi vârstă cu NAUSHI. Cealaltă fată era mult mai mică decât ele. Datorită lui Kikker, al cărei suflet generos o îndemna să o ajute pe fiica administratorului cât îi stătea în puteri, modesta NAUSHI a învăţat să scrie şi să citească în limba tamil.

De la mama ei, Nunde, a moştenit vocea cristalină, darul interpretării corecte a unor melodii tradiţionale şi talentul de dansatoare. Kikker o privea fascinată când dansa cu graţie şi cânta melodiile ei preferate. După ce a împlinit 6 ani, NAUSHI a fost invitată aproape săptămânal în salonul de primire a musafirilor din casa cea mare a familiei boierului. Acolo i se oferea posibilitatea de a-i delecta pe cei de faţă cu micile ei spectacole, din ce în ce mai originale, fiindcă imaginaţia ei lucra necontenit în timp ce îşi interpreta creaţiile.

Până la 14 ani, viaţa lui NAUSHI a fost ca un vis frumos. După aceea, a început calvarul.

Tânărul Arruad, unul dintre nepoţii boierului Tungad, s-a îndrăgostit de mica şi graţioasa artistă, care abia împlinise 14 ani. Avea 23 de ani, îşi dorea o soţie pe placul său, dar tradiţiile familiale nu îi îngăduiau să se însoare cu o fată săracă. S-a descurcat totuşi, oferindu-le părinţilor lui NAUSHI o mare sumă de bani, iar acestora le-a fost teamă să refuze oferta.

NAUSHI a ajuns la reşedinţa lui Arruad, stăpânul ei, casa aflându-se pe vasta lui moşie, aflată la mare distanţă de cea a unchiului Tungad. Izolată de părinţi şi de toate prietenele de până atunci, NAUSHI a înţeles repede că devenise sclava trufaşului Arruad. Acesta i-a pretins să îl servească în intimitate, să aducă pe lume copii, să îl distreze cu dansurile şi cântecele ei. Mai mult chiar, o obliga să dea mici spectacole în petrecerile organizate de el. Niciodată însă nu-i permitea vreunui bărbat să se apropie de ea.

La 18 ani, NAUSHI l-a născut pe Nurrum, unicul lor copil. De bucurie că i s-a născut un băiat, Arruad a răsplătit-o angajându-l pe Gorden, fratele ei, în trupa lui de paznici-luptători. Singurătatea femeii s-a mai diminuat, ea reuşind să îşi vadă fratele când el se afla în reşedinţa stăpânului. Micul Nurrum a crescut sub îndrumarea unchiului Gorden, învăţând de la acesta să se poarte ca un adevărat luptător, viitor angajat în armata boierului.

Arruad a murit într-un duel în anul 1432, când avea 39 ani. NAUSHI, la 30 de ani, avea de crescut singură un copil care abia împlinise 12 ani. Nurrum se obişnuise cu viaţa îmbelşugată, cu libertatea de a face tot ce voia pe moşia tatălui său. Părinţii lui Arruad le-au permis să păstreze casa şi moşia, cedându-le nepotului lor printr-un act de donaţie. Unchiul Gorden a rămas lângă noul stăpân, Nurrum, îndeplinindu-şi mai departe obligaţiile militare.

NAUSHI a murit la 74 de ani, în 16 ianuarie 1476, aproape de miezul nopţii. Abia adormise în iatacul ei când, dintr-o dată, inima i s-a oprit. A doua zi dimineaţă, camerista a alertat toată casa. Fiul ei, Nurrum, însoţit de nevastă şi de cei nsprezece copii, fratele Gorden, împreună cu soţia şi cei şapte copii, la care se adăugau nepoţii şi toate persoanele care au dorit să o vadă pentru ultima oară, i-au acordat lui NAUSHI omagiul pe care îl merita cu prisosinţă.

NAUSHI a părăsit casa părinţilor pentru a duce o viaţă îmbelşugată, neavând pretenţia de a fi luată de nevastă. L-a iubit pe Arruad, stăpânul ei, s-a comportat ca o soţie adevărată, înţelegând că tradiţiile fiecărei caste sociale hinduse nu puteau fi încălcate. A fost exploatată de Arruad din toate punctele de vedere, inclusiv pentru faptul că era o artistă

înnăscută, modestă şi sensibilă. Bărbat violent şi intolerant de obicei, Arruad nu a vrut să o pedepsească niciodată, deoarece comportamentul lui NAUSHI atingea perfecţiunea.

Înainte de naşterea băiatului, naiva NAUSHI a încercat să fugă, fiindu-i dor de părinţii ei. Paznicii lui Arruad au adus-o înapoi, iar el a iertat-o, interzicându-i să repete ceea ce făcuse. NAUSHI, prin puterea ei de a vedea oamenii aşa cum erau în realitate, buni sau răi, a înţeles că lumea nu putea fi schimbată, că tradiţiile poporului hindus nu pot fi nesocotite, iar femeile aveau datoria de a aduce frumuseţe şi iubire în jurul lor.

Nina Petre
24 iulie 2017

Episodul 6 - NORBENUS (ARDHAL)

Eroul episodului spiritual nr.6 este egipteanul ARDHAL, născut în Cairo la data de 19 ianuarie 1300 (începutul secolului 14), la scurtă vreme după ora 7 seara.

Tatăl său, Kirad, căsătorit cu frumoasa Dirne, fostă sclava, avea împreună cu ea trei băieţi. ARDHAL era cu 4 ani mai mic decât Karbud, iar acesta avea cu 5 ani mai puţin decât Norhad. Familia lui Kirad trăia în belşug, datorită ocupaţiei lui de negustor de sclavi. El avea o casă la marginea oraşului unde cumpăra sclavi de la diverşi indivizi şi îi vindea la preţuri mari unor oameni cu bani, care fie îi păstrau pentru nevoile casnice, fie îi vindeau mai departe. Karbud şi Norhad au învăţat de la tatăl lor să socotească banii, iar de pe la 7 ani au început să practice meseria de negustori de sclavi împreună cu el, meserie din care au trăit bine toată viaţa.

ARDHAL, foarte apropiat sufleteşte de mama lui, a aflat de la ea prin câte suferinţe trecuse după răpirea ei din casa părinţilor, undeva, departe de Cairo, cum fusese violată de răpitori, cum fusese bătută şi înfometată până când ajunsese să fie cumpărată de Kirad şi considerată nevastă, cu toate drepturile ce îi reveneau în această calitate. Apropiindu-se vârsta de 7 ani, când urma să i se decidă viitorul, curajosul copil ARDHAL a refuzat să ajungă şi el negustor de sclavi. A intrat ca lucrător la unchiul Tekir, ajutându-l să îşi vândă mărfurile într-una din pieţele marelui oraş egiptean.

A pus deoparte majoritatea banilor primiţi pentru munca lui, iar la 15 ani şi-a anunţat familia că va pleca la Roma, oraş despre care auzise lucruri deosebite. Dorea să îşi desăvârşească studiile din domeniul Ştiinţelor naturii, începute în urmă cu 5 ani la o şcoală privată din Cairo. Avea mulţi bani la el, o parte din economiile lui, iar restul era oferit cu generozitate de tatăl şi fraţii lui. Mulţi ani după plecarea sa de acasă, Kirad şi fraţii lui l-au vizitat anual, aducându-i sume mari de bani, fiind cu toţii foarte mândri că în neamul lor apăruse un adevărat om al ştiinţelor.

ARDHAL sosise la Roma în perioada numită „captivitatea de la Avignon”, cuprinsă între anii 1308-1377, când papalitatea şi-a avut reşedinţa la Avignon, nu la Roma. Se spunea despre papalitatea romană că era subordonată voinţei suveranilor francezi, adică prizoniera acestora, şi nu se bucura de independenţă faţă de puterea politică. În repetate rânduri, poporul roman a încercat să le ia papilor puterea de a conduce oraşul. Perioada captivităţii de la Avignon a papilor a provocat o stare de mizerie şi depopulare a Romei. Abia în secolul 15 Roma a început să îşi revină din punct de vedere urbanistic, artistic şi cultural.

Egipteanul ARDHAL, plin de bani, a avut posibilitatea să studieze Filosofia, Istoria, Astronomia în şcoli private din Roma. Astfel de şcoli – unde se puteau face diverse cercetări asupra unor manuale şi documente vechi, majoritatea aduse cu mare greutate din Grecia şi din ţări asiatice îndepărtate – reuşeau să îşi desfăşoare activitatea nestingherite de cenzură papală, care nu mai funcţiona din anul 1308.

ARDHAL s-a simţit în stare să lucreze ca profesor de Istorie şi Astronomie începând cu vârsta de 20 ani. Cum numele său egiptean le crea suspiciuni unora dintre colegii lui, şi-a luat pseudonimul NORBENUS. Acesta i-a fost sugerat de patronul unei şcoli private din Roma, unde el ceruse să fie angajat.

Profesorul NORBENUS s-a căsătorit la 29 de ani cu Imeria, o fată de 17 ani, fiica unui coleg profesor la aceeaşi şcoală unde lucra şi el. Imeria i-a dăruit două fete. Pe Amaldina a născut-o la 20 de ani, iar pe Argenta, la 24 ani. Amaldina s-a căsătorit la 16 ani cu un medic din Roma, ajungând mama a patru copii, o fată şi trei băieţi. Argenta, măritată la 17 ani cu un profesor de Filosofie, a născut doi băieţi.

Profesorul NORBENUS, pasionat de Astronomie şi de Anatomia corpului omenesc, îşi petrecea multe nopţi senine pe terasa propriei case, privind configuraţia stelelor pe bolta cerească. Spre ziuă, se întorcea în camera de studiu, străduindu-se să descifreze influenţele astrelor asupra fiinţelor umane. Patronul şcolii unde lucra era un pasionat colecţionar de

manuscrise vechi. Îi pusese la dispoziţie lui NORBENUS texte străvechi aduse din India şi China, unde erau prezentate elemente de Astrologie, o ştiinţă ce nu putea să fie scoasă la lumină în Europa, din cauza persecuţiilor religioase.

NORBENUS începuse să le predea noţiuni de Astrologie studenţilor lui din Roma după ce împlinise 60 de ani. Atenţionările sporadice sosite din partea unor preoţi catolici nu l-au intimidat. Cu toate că autoritatea papală funcţiona în condiţii de exil în Franţa, mai existau fanatici religioşi care încercau să „restabilească ordinea" în Roma, unde corupţia ajunsese la apogeu.

În 1368, profesorul NORBENUS împlinise 68 de ani. Încă mai preda în şcoala lui privată, înfiinţată în urmă cu aproape 4 ani. În seara de 12 octombrie 1368, la scurtă vreme după apusul soarelui, se îndrepta spre casă, când un individ ce purta o mantie cu glugă s-a apropiat de el, l-a făcut „demon", l-a scuipat şi i-a înfipt un cuţit în piept. Lovitura mortală i-a pus capăt vieţii renumitului profesor. După moartea lui NORBENUS au urmat şi alte atentate din motive religioase, până când autoritatea Bisericii Catolice s-a restabilit în Roma.

Nina Petre
25 august 2017

Episodul 7 - IRENA

Episodul spiritual nr.7 o are ca eroină pe IRENA SKLODOVSKA. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1222-1264 (secolul 13). IRENA s-a născut în oraşul Vladimir, situat spre nord-est de Moscova, la acea vreme aparţinând cnezatului Vladimir-Suzdal.

În secolele 12 şi 13, Rusia Kieveană s-a destrămat în mai multe cnezate, printre care se afla şi Vladimir-Suzdal. Această fărâmiţare a înlesnit cucerirea ţării de către mongoli şi întemeierea hanatului Hoarda de Aur. În 1223, primul asalt mongol contra forţelor reunite ale cnejilor nu a alarmat prea mult spaţiul rusesc, în ciuda înfrângerii suferite. Regiunea stăpânită de oraşele Vladimir şi Suzdal cunoştea o stabilitate politică, dar s-a dovedit totuşi incapabilă să aprecieze just pericolul mongol. Prin cel de-al doilea val al invaziei mongole, între anii 1237-1240, cucerirea teritoriilor ruseşti a devenit mai uşoară.

Boierul Niofan Sklodovski din oraşul Vladimir, căsătorit cu doamna Maşa, avea un singur copil, pe frumoasa IRENA. Om bogat, datorită

vânzării cerealelor de pe moşiile sale din afara oraşului, Niofan trăia în belşug şi mare lux, nevasta şi fiica lui fiind adevărate boieroaice, elegante în ţinută şi distinse în comportare.

În anul 1237, când hoardele mongole se apropiau de oraş, boierul Niofan şi-a umplut câteva căruţe bine acoperite cu strictul necesar din ce a mai reuşit să adune de prin casă: obiecte de preţ din aur şi argint, tablouri scumpe, covoare, haine. În caleaşca trasă de patru cai s-au adăpostit el şi cele două fiinţe dragi, Maşa şi IRENA. Sub băncile pe care şedeau se aflau lăzi mici pline cu bijuterii şi bani de aur. Sperau cu toţii că vor scăpa cu viaţă şi îşi vor salva măcar bijuteriile.

Au călătorit timp de un an, schimbând mereu caii şi caleaşca. În primăvara anului 1238, au intrat în Paris, fără căruţe, pe care le prădaseră hoţii, doar cu o caleaşcă modestă, în care se mai găsea o lădiţă cu aur şi bijuterii.

Parisul se afla în plină glorie, datorită prestigiului european al Universităţii sale, ce fusese fondată în secolul anterior. În Franţa domnea regele Ludovic IX cel Sfânt (1226-1270), încă minor, aflat sub regenţa mamei sale, Blanche de Castilia.

Boierul rus Niofan şi-a înscris fata la un pension, dorind ca IRENA să înveţe tot ce avea nevoie pentru a căpăta prestanţa necesară unei nobile rusoaice aflate în exil. Terminând pensionul la 20 de ani, IRENA s-a înscris în anul următor la Universitatea pariziană, dorind să înveţe istorie, limba franceză şi limba latină.

Anul 1248, când împlinise 26 de ani, i-a adus două mari victorii: absolvirea cursurilor universitare şi căsătoria cu nobilul parizian Theodore Herryl. Bărbatul avea 30 de ani, era bogat, avea o moşie în afara Parisului, iar vila sa dintr-un cartier elegant al oraşului adăpostea o colecţie vastă de tablouri celebre, obiecte din aur, argint şi aramă, săbii şi pumnale, dar şi o bibliotecă bine dotată, spre marea bucurie a IRENEI. Timp de aproape 3 ani, până când a devenit mămică, IRENA a citit aproape toate lucrările din bibliotecă şi a scris câteva volume cu propriile memorii despre copilăria ei fericită din Rusia.

Fiul ei, Victor, a sosit pe lume în anul 1251, când IRENA împlinise 29 de ani. Băiatul a crescut în atmosfera încărcată de cultură a familiei, având profesori de la vârsta de 5 ani. Abia împlinise 13 ani, când a rămas orfan de mamă.

IRENA, ajunsă la 42 de ani, rămăsese însărcinată, ca printr-o minune cerească. Îşi dorea enorm de mult să aibă o fetiţă, copil pe care îl aştepta de câţiva ani. A dus sarcina până la termen, dar naşterea, extrem de chinuitoare, i-a curmat viaţa. Copilul s-a născut viu. Spre mirarea lui

Theodore, era mult dorită fetiţă. Îndurerat, i-a pus numele Isabelle-Marie. Fetiţa i-a îndulcit amarul pierderii IRENEI, semănând tot mai mult cu mama ei, pe măsură ce creştea.

Victor, nedorind să fie crescut cu o mamă vitregă, şi-a convins tatăl să nu se recăsătorească. După studii medii făcute în Paris, tânărul fiu al IRENEI a devenit muzeograf şi negustor de antichităţi.

Nina Petre
24 septembrie 2017

Episodul 8 - LYRED

Episodul spiritual nr.8 o are ca eroină pe LYRED, care a trăit între anii 1148-1190 (secolul 12). S-a născut într-un sat aşezat în apropierea râului Jubba, a cărui apă trece prin Somalia pentru a se vărsa în Oceanul Indian. Astăzi, lângă vechea aşezare tribală se află oraşul etiopian Dolo, situat aproape de graniţa cu Somalia.

Etiopia este ţara africană cu cea mai veche fiinţă statală independentă. În secolul 4, creştinismul sub formă monofizită a devenit religie de stat. Cultura etiopiană este singura din Africa de la sud de Sahara care foloseşte scrisul. Adoptarea creştinismului monofizit şi crearea alfabetului etiopian au avut loc în secolele 2-4. În secolele 7-8, expansiunea arabă a izolat regatul de lumea externă şi i-a provocat decăderea. Începând cu anul 1140, dinastia creştină Zague a reuşit să relanseze statul etiopian.

Înţeleptul Kadir, şeful satului, era căsătorit cu Nyredhe. Avea împreună patru fete. Cea mai mare ca vârstă, Ardil, avea cu 3 ani mai mult decât LYRED. Renke se născuse când LYRED avea 5 ani. Oyod, sora cea mică, sosise în familie când Renke avea 2 ani.

Ardil a fost luată de nevastă la 12 ani de un tânăr cu 10 ani mai mare decât ea, gospodar al satului. Au avut trei băieţi. Renke, la 13 ani, a plecat definitiv în Somalia cu un bărbat care locuia la mare distanţă şi se ocupa cu negustoria. Avea cu 12 ani mai mult decât ea. Au fost fericiţii părinţi a două fete şi doi băieţi. Oyod, la 13 ani şi jumătate, s-a căsătorit în satul natal cu un tânăr de 21 ani, bun gospodar. Ea a dat naştere la trei fete şi un băiat.

LYRED, cea mai frumoasă dintre surori, a fost răpită la doar 11 ani de doi somalezi veniţi cu o barcă pe apa râului Jubba. Unul dintre ei era negustorul de sclavi Tirkul, un bărbat cu aspect sever, în vârstă de 28 ani.

Celălalt, Nogdon, avea 23 de ani şi era servitorul lui Tirkul. Au dus-o pe sărmana LYRED, speriată îngrozitor, pe apa râului Jubba până în sud-estul Somaliei, în localitatea numită astăzi Jilib, unde se afla un târg de sclavi.

LYRED a fost cumpărată de negustorul Kineder. Acesta, la 27 de ani, avea un harem cu trei sclave africane. La acea vreme, Somalia era o ţară islamică, bărbaţii având dreptul de a întreţine un harem. Casa în care a fost primită LYRED, cea de-a patra sclavă, era mare, amenajată cu tot confortul necesar vieţii femeilor şi celor cinci copii ai stăpânului Kineder. Acesta lipsea perioade îndelungate, iar când sosea, voia să fie servit cu tot ce îşi dorea.

LYRED i-a dăruit un fiu, Herdum, pe care l-a născut la 19 ani. Tatăl său îl iubea foarte mult, băiatul semănându-i bine la înfăţişare şi comportament. După ce fiul său a împlinit 12 ani, Kineder şi l-a făcut partener în comerţul cu sclavi. Herdum şi-a luat o singură nevastă, la 19 ani. A cumpărat-o pe superba Yiil, o fată de 14 ani, la târgul de sclave. Yill a născut trei băieţi.

Viaţa lui LYRED în gospodăria lui Kineder a fost cea a unei sclave domestice truditoare, având de îndeplinit zilnic o mulţime de treburi. A trăit în confortul asigurat de bărbatul ei, dar i-a lipsit enorm de mult libertatea din familia în care crescuse. Nu a aflat niciodată nimic despre părinţii ei. După ce fiica i-a fost răpită, mama Nyredhe s-a îmbolnăvit de inimă şi a murit.

Tot de inimă a murit şi LYRED, la doar 42 de ani. Kineder şi Herdum au regretat-o multă vreme, păstrând în memorie fiinţa ei luminoasă, liniştită, iubitoare.

Modesta etiopiană ştia să scrie şi să citească, datorită mamei Nyredhe, care, la rândul ei, învăţase aceste bune obiceiuri de la soţul ei cel înţelept, Kadir. Pentru a-şi mai linişti senzaţia de singurătate, LYRED îşi scria în secret povestea vieţii. După moartea ei, Kineder a găsit foile învechite pline cu literele ei şi le-a dat foc.

Nina Petre
29 octombrie 2017

Episodul 9 - ARMADUK

Episodul spiritual nr.9 îl are ca erou pe incaşul ARMADUK. El a trăit între anii 1021-1076 (secolul 11). S-a născut într-un trib de indieni

quechua aşezat în apropierea fluviului Ucayali, afluent al fluviului Amazon. Astăzi, în zona respectivă poate fi găsit oraşul peruan Pucallpa.

Gospodarii Tiruk şi Uguade, soţ şi soţie, indieni *quechua*, au avut şapte copii. Au murit la vârste mici şase dintre ei, trei fete şi trei băieţi. A supravieţuit doar un băiat, ARMADUK, cel mai tânăr dintre copii. Avea 3 ani când i-a murit şi ultima surioară, după aceea rămânând singur la părinţi. Profund impresionat de cele întâmplate cu fraţii şi surorile lui, a crescut animat de credinţa în puterea şi severitatea zeilor veneraţi de populaţia *quechua*.

Avea 11 ani, când părinţii au pornit cu el la drum, îndreptându-se spre sud, în căutarea oraşului Cuzco, unde îşi avea reşedinţa împăratul incaşilor. La scurtă vreme după naşterea lui, în anul 1021, războinicul Manco Capac îşi stabilise reşedinţa imperială în oraşul Cuzco, localitate situată spre sud-est de Lima, actuala capitală a Republicii Peru.

Incaşii, vechea populaţie *quechua* sosită împreună cu *inca* (împăratul) Manco Capac, au cucerit teritoriile din jurul oraşului Cuzco. Imperiul incaş, înfiinţat de Manco Capac, şi-a mărit treptat teritoriul, ocupând o suprafaţă imensă, ce poate fi identificată astăzi cu partea de sud a statului Ecuador, partea de nord a statului Chile, teritoriile statelor Peru şi Bolivia.

La curtea imperială a conducătorului Manco Capac (numele spaniol) sau Maqo Qhapaq (numele incaş), puterea centrală era exercitată de castă aristocratică a apropiaţilor împăratului (cărora le erau încredinţate toate slujbele importante) şi de casta *curacas* (a demnitarilor de la curte), printre care se aflau şi guvernatorii provinciilor. Urma casta preoţilor şi cea a militarilor. Preoţii erau sfătuitorii politici ai suveranului.

Îndemnaţi de ARMADUK, băiatul lor în vârstă de 11 ani, Tiruk şi Uguade s-au prezentat la curtea împăratului din Cuzco, cerând să fie ascultaţi de unul dintre marii preoţi. Dorinţa le-a fost îndeplinită, iar curajosul lor copil, ARMADUK, a fost luat pentru totdeauna de lângă ei.

Până la 20 de ani, când s-a supus ritualului de confirmare a calităţii de slujitor al împăratului, ARMADUK a studiat ştiinţele cunoscute numai de înalţii preoţi, învăţând să calculeze mersul stelelor pe cer, să prevadă fenomenele periodice ale naturii, să facă însemnări complicate pe zidurile palatului, să invoce voinţa zeilor în situaţii deosebite, să conducă diverse ritualuri. ARMADUK a învăţat cu mare pasiune tot ce i-au transmis profesorii lui.

La 20 de ani, după confirmarea în rangul de mare preot, a început calvarul vieţii lui. I s-a interzis să ţină vreo femeie în locuinţa lui, cu sau

fără ritualul de căsătorie. Tânărul preot şi-a acceptat cu resemnare noua poziţie socială. Cu un singur obicei nu s-a putut obişnui în cei 21 de ani cât şi-a îndeplinit funcţia de mare preot: să poruncească şi să supravegheze marile ritualuri de sacrificare a unor prizonieri de război, bărbaţi care luptaseră împotriva armatei împăratului, dar şi a unor femei şi copii care nu aveau altă vină decât că trăiau. Sacrificiile umane se înteţeau în perioadele marcate de calamităţi naturale (ploi abundente, alunecări de noroi cu pietre pe versanţii munţilor, cutremure mari), având drept obiectiv îmbunarea zeilor protectori ai incaşilor.

Spre deosebire de colegii lui din casta preoţilor, care purtau zilnic bijuterii din aur şi argint, ARMADUK avea o singură podoabă, un pandantiv din ceramică, prins de un lanţ din bronz, purtat pe piept, peste mantia modestă.

Activitatea de înalt preot a luat sfârşit odată cu retragerea din funcţie a idolului său, *inca* Manco Capac. Era în anul 1062, iar ARMADUK împlinise 41 de ani. Temându-se de noul împărat, Sinchi Roca (Zinchi Roq'a), pornit pe uciderea demnitarilor credincioşi fostului suveran, preotul ARMADUK şi-a salvat viaţa fugind de la curtea imperială din Cuzco şi ascunzându-se la mare distanţă, într-o peşteră din munţi. Acolo a trăit ca un pustnic până la moartea survenită după 14 ani de foame, izolare şi frig.

În iarna anului 1076, zeii s-au îndurat de chinurile lui, amorţindu-i pentru totdeauna sărmanul trup, ajuns un biet schelet bolnav al omului ce avusese odinioară un trup viguros şi o minte sclipitoare.

Nina Petre
24 noiembrie 2017

Episodul 10 - NORRE

Episodul spiritual nr.10 o are ca eroină pe egipteanca NORRE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 913-968 (secolul 10). NORRE s-a născut în casa părinţilor ei, aflată în mica localitate Abnub de pe malul Nilului.

La acea vreme, Egiptul era condus de califul abbasid Abu'l Fadl Djafar al-Muktadir ibn al-Mutadid. Cucerirea arabă a Egiptului s-a produs între anii 639-641, poporului fiindu-i impusă religia islamică şi o nouă limbă, araba. Dinastia Abbasizilor conducea un stat feudal, succesor al Califatului Ommeyad. Printre numeroasele ţări stăpânite de abbasizi se afla şi Egiptul. Capitala Imperiului Abbasid era oraşul Bagdad.

Negustorul de carne Mustafa, căsătorit cu frumoasa doamnă Niler, avea o fată şi doi băieţi. Fata, numită NORRE, era mai tânără decât fratele Irkaid cu 4 ani, iar acesta avea cu 5 ani mai puţin decât fratele cel mare, Ullur. Negustoria cu ambarcaţiuni ce călătoreau pe apa Nilului era la fel de înfloritoare ca şi cea de pe uscat. Cei doi fii ai lui Mustafa s-au orientat şi ei spre această meserie.

Ullur a ajuns negustor de ţesături. S-a căsătorit la 25 de ani cu Ymreh, o fată de 16 ani, care a născut trei băieţi. Irkaid, fratele său, a optat pentru comerţul cu sclavi, ocupaţie profitabilă în acele timpuri, mulţi negustori ajungând foarte bogaţi. Irkaid s-a căsătorit la 26 de ani cu Alid, o fată în vârstă de 15 ani. Au avut împreună doi băieţi şi o fată.

NORRE avea 14 ani, când negustorul de bijuterii Erkul, bărbat în vârstă de 26 ani, a cumpărat-o de la părinţi cu o pungă plină de diamante. Prin această tranzacţie, NORRE a ajuns o femeie bogată, iar părinţii ei au scăpat de sărăcie pentru tot restul vieţii.

NORRE a născut doi băieţi. Merrud a sosit când ea avea 17 ani, iar după 3 ani a apărut Omar, fiul cel mic. Negustorul Erkul locuia tot pe malul Nilului, mai aproape de Cairo, în localitatea Bani. Acolo şi-a dus mireasa, într-o casă mare şi bine păzită de sclavi luptători. Ca soţie, NORRE se bucura de libertate deplină doar în perimetrul proprietăţii lui Erkul, fiind totuşi păzită de sclavele servitoare şi de paznicii din curte.

Poligamia, concubinajul şi comerţul cu sclavi erau îngăduite de conducătorii Egiptului. Spre sfârşitul vieţii lui NORRE, sistemul de concubinaj cunoscuse o extindere excesivă. Căsătoria, în schimb, era considerată de Islam drept o îndatorire, iar copiii, un dar al lui Allah.

NORRE îşi cunoştea bine obligaţiile de soţie: trebuia să îşi slujească soţul, să aibă grijă de copii şi de casă, iar timpul liber era nevoită să şi-l ocupe cu ţesutul şi torsul firelor. Merrud şi Omar, fiii ei, pentru care ar fi făcut orice sacrificiu, au crescut în lux şi belşug alimentar, fiind iniţiaţi de tatăl lor, începând cu vârsta de 10 ani, în tainele negustoriei.

Omar a intrat în afacerea tatălui, ajungând şi el negustor de bijuterii. S-a căsătorit la 26 de ani cu Adih, o fată de 15 ani, care a dat naştere la trei fetiţe.

Merrud, fiul cel mare, a optat pentru comerţul cu sclavi, considerându-l mai puţin periculos decât cel cu bijuterii. S-a căsătorit la 22 de ani cu Yreya, o fată cu 6 ani mai tânără. Au devenit părinţii a trei copii, doi băieţi şi o fată.

Erkul a păstrat-o pe NORRE drept unica nevastă, dar a avut amante printre sclave câte şi-a dorit. Nu şi-a făcut de lucru niciodată cu vreo sclavă din casa unde o ţinea pe NORRE. Fiind un om bogat, avea mai

multe case de-a lungul Nilului, unde trăiau celelalte familii ale lui. Împlinise 67 de ani şi încă mai întreţinea două amante sclave. Pe cele care îmbătrâniseră le-a eliberat împreună cu copiii lor, ajutându-şi cele trei fiice şi cei patru fii să îşi facă un rost în viaţă.

Una dintre cele două amante tinere rămase în grija lui avea un băieţel de 2 ani. Femeia se gândea cu îngrijorare că nevasta stăpânului, NORRE, le va da toată averea fiilor ei după moartea lui Erkul. Ea nu ştia că bătrânul mai avea şi alţi copii, care vor putea revendica părţi din avere. Cu mintea rătăcită de ură şi îngrijorare, sclava Ellah a cumpărat o viperă, a ascuns-o într-un coşuleţ cu fructe, pe care i l-a trimis lui NORRE drept cadou de la o presupusă prietenă. Coşuleţul a ajuns la destinaţie.

Încercând să ia un fruct de ananas, mâna NORREI a fost muşcată de viperă. Biata femeie a murit în câteva minute, neavând timp nici să cheme servitoarele. Au găsit-o fără suflare, zăcând pe canapeaua ei preferată. Vipera ieşise dintre fructe şi se târa pe jos. Unul dintre paznici a prins-o şi i-a tăiat capul.

Pedeapsa sclavei ucigaşe a fost aceea că, după moartea soţiei, Erkul şi-a donat mare parte din avere celor doi copii născuţi de NORRE. Le-a dat ceva bani sclavelor amante şi le-a lăsat în casele lui. S-a retras în casa veche unde locuise cu NORRE timp de 41 ani. Rămas văduv la 67 de ani, a mai trăit 2 ani, gândindu-se zi şi noapte la reîntâlnirea cu draga lui soţie în lumea veşnică a lui Allah.

Nina Petre
4 decembrie 2017

Episodul 11 - CHENG

Episodul spiritual nr.11 îl are ca erou pe chinezul CHENG. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 820-874 (secolul 9), pe vremea dinastiei Tang.

Această dinastie imperială chineză a domnit din anul 618 până în 907. Sub domnia împăraţilor dinastiei Tang, China a cunoscut o epocă de înflorire economică şi culturală, devenind cel mai puternic stat al Asiei.

În timpul vieţii eroului nostru, China s-a aflat sub domnia următorilor împăraţi: Xianzong (806-820); Muzong (821-824); Jingzong (825-827); Wenzong (827-840); Wuzong (841-846); Xuanzong (847-859); Yizong (860-873); Xizong (874-888).

CHENG s-a născut în oraşul Shanghai, în familia mandarinului Daon, funcţionar superior în administraţia oraşului. Lize, nevasta lui Daon, dăduse naştere la doi băieţi. Fiul cel mare, Zon, a ajuns militar de carieră în armata imperială. S-a căsătorit la 27 de ani cu Liu, o fetiţă de 16 ani. Au avut împreună trei băieţi.

CHENG semăna bine cu tatăl său la înclinaţia spre studii multiple, dorind să ajungă şi el mandarin. Se numeau *mandarini* înalţii funcţionari civili şi militari ai Imperiului Chinez. Selecţionaţi în urma unor riguroase examene care evaluau cultura literară şi istorică, mandarinii au format o pătură socială bogată, primind din partea populaţiei respectul datorat autorităţilor imperiale.

Începându-şi studiile după ce împlinise 7 ani, tânărul CHENG s-a îndreptat spre desăvârşirea de sine parcurgând numeroase etape, prin cercetarea textelor clasice, practicarea artei comentariului şi a altor arte: poezia, proza, caligrafia, pictura, muzica. Prin studiu intens, prezentarea la examene, promovarea acestora, parcurgerea treptelor spre cariera mandarinală, CHENG şi-a dovedit calităţile morale, talentele artistice, competenţa în domeniul administrativ.

S-a înscris la Doctorat după căsătoria cu Rike, o tânără nobilă bogată în vârstă de 18 ani, cu 6 ani mai tânără decât el. Înalta poziţie socială a socrilor lui l-a ajutat să obţină un post de funcţionar administrativ la scurtă vreme după căsătorie. Împlinise 26 de ani când s-a înscris la Doctorat. La 30 de ani, a promovat examenul de Doctorat, calea fiindu-i deschisă spre obţinerea unei funcţii administrative superioare în calitate de cărturar-funcţionar. Astfel a fost acceptat şi onorat, primind şi un rang nobiliar, fiindu-i îngăduit să se prezinte în faţa împăratului Xuanzong şi să participe la întrunirile membrilor înaltei societăţi.

A avut doi băieţi. Pe Zun, mama lui l-a născut la 20 de ani, iar pe Ten, la 23 de ani. Zun, copie fidelă a tatălui său, s-a îndreptat spre idealul desăvârşirii culturale şi spirituale, condiţii esenţiale pentru a ajunge mandarin. S-a căsătorit la 27 de ani cu He, o fată de 16 ani, ajungând tatăl a doi băieţi.

Fiul cel mic, Ten, romantic şi talentat la desen ca mama lui, s-a mulţumit cu frumoasa carieră de pictor. Căsătorit la 23 de ani cu Tian, o fată de 16 ani, au avut împreună trei fete.

Ca orice bărbat puternic şi bogat, CHENG a avut şi el amante. Cea pe care a iubit-o cel mai mult a fost Mi, o fată săracă, mai tânără cu 30 de ani decât el. O luase dintr-o familie cu mai mulţi copii, dintr-un cartier sărac de la periferia oraşului. L-au binecuvântat cu toţii după ce înaltul funcţionar le-a dat o mare sumă de bani, care i-a scos din sărăcie.

Frumoasa Mi, bucuroasă de norocul ce dăduse peste ea, şi-a luat în primire rolul de stăpână a elegantei vile şi a celor patru servitori, totul primit în dar de la iubitul ei. Rike, onorabila soţie a trufaşului CHENG, nu a aflat niciodată despre existenţa acelei amante.

A descoperit-o însă Zun, fiul cel mare, datorită spionilor lui, mica armată obligatorie a unui înalt funcţionar ce ajunsese. Conflictul care i-a provocat moartea lui CHENG a fost fuga amantei Mi din casa lui spre o destinaţie necunoscută. De fapt, doi servitori ai fiului său Zun, căsătorit de doar un an, o răpiseră pe Mi, cu voia ei, transportând-o în afara oraşului, unde o aştepta una dintre fermele noului stăpân.

Disperat că îi dispăruse amanta, CHENG a început să facă dese crize de inimă. Unul dintre spionii lui Zun, cerând o mare sumă de bani, i-a dezvăluit ce se întâmplase cu amanta fugară. Confruntarea dintre tată şi fiu a fost zgomotoasă, iar amanta nu a fost readusă în Shanghai. În vara anului 874, având doar 54 de ani, mandarinul CHENG a decedat, în urma unei crize cardiace grave.

Nina Petre
4 ianuarie 2018

Episodul 12 - ELLIRE

Episodul spiritual nr.12 o are ca eroină pe franţuzoaica ELLIRE, care a trăit între anii 718-784 (secolul 8). Ea s-a născut în oraşul Lyon, aflat pe teritoriul provinciei Burgundia, aceasta fiind o parte a Regatului francilor.

După căderea Imperiului Roman de Apus (în anul 476), francii au reuşit să cucerească, prin luptele victorioase conduse de regele Clovis I, cea mai mare parte din Gallia şi să întemeieze Regatul independent al francilor. Acest regat a devenit la mijlocul secolului 6 cel mai mare şi cel mai puternic stat din vestul Europei. Prima reşedinţă regală a fost oraşul Paris, începând cu anul 497.

Între anii 511 şi 719, Regatul francilor a fost fărâmiţat în mai multe state. Începând din 719, când eroina noastre ELLIRE avea un an de viaţă, Regatul francilor a fost condus de regele Chilperich II (719-721), care era şi rege al Burgundiei. Succesorul său la tron a fost regele Theuderich IV (721-737). A urmat regele Childerich III (743-752).

Între anii 737 şi 743, tronul a fost vacant, autoritatea regală fiind exercitată de majordomul Carol Martel şi de fiul său, Pepin cel Scurt. În

anul 752 a început dinastia Carolingiană, primul reprezentant fiind Pepin cel Scurt (752-768). Succesorul său a fost Carol cel Mare (768-814). Acesta a întemeiat, în anul 800, Sfântul Imperiu Roman de Naţiune Germană.

ELLIRE era fiica luptătorului franc Guarin şi a soţiei acestuia, Melisende. Avea o soră mai mare cu 3 ani, numită Alis. Niciuna dintre fete nu a primit ştiinţă de carte, dar fiecare se distingea prin calităţi deosebite. Alis era foarte frumoasă, iar ELLIRE, foarte inteligentă. În acele vremuri încărcate de violenţă, fetele frumoase erau apreciate de tinerii dornici de căsătorie mai mult decât cele foarte inteligente. Inteligenţa era o calitate necesară bărbaţilor, iar la femei era considerată periculoasă. Alis a făcut nunta la 15 ani cu negustorul Eudes, un tânăr de 23 ani. Au avut cinci copii, două fete şi trei băieţi.

ELLIRE s-a căsătorit la 16 ani cu luptătorul Roland, un bărbat cu 9 ani mai în vârstă decât ea. Acesta nu s-a temut de inteligenţa ei. Dimpotrivă, a ştiut să profite din plin de harul ei înnăscut: capacitatea de previziune.

Primul lor băiat, Gosse, a fost născut de ELLIRE la 19 ani. Au mai trecut 4 ani până la sosirea în familie a fiului cel mic, Jehan. Gosse moştenise de la tatăl său firea ambiţioasă şi violentă, însuşiri care l-au ajutat să ajungă un războinic dur, asemenea lui Roland. Şi-au găsit amândoi stăpâni în ierarhia războinicilor bogaţi, care i-au plătit bine cât timp au fost în stare să participe la războaie şi incursiuni de jaf pe diverse teritorii. Gosse s-a căsătorit la 25 de ani cu Arcene, o tânără de 16 ani. Au avut trei fete.

Jehan, fratele cel mic, semăna la fire şi caracter cu mama lui. Era paşnic, înţelegător cu toată lumea, avea milă de oamenii săraci, obişnuia să împace părţile adverse în conflictele dintre persoanele cunoscute de el. Cum nu suporta armele şi războaiele, Jehan s-a orientat spre negustorie, aducând în oraş lemne şi alimente de la ţară. S-a căsătorit la 27 de ani cu Cheree, o fetiţă care încă nu împlinise 15 ani. Ea a dat naştere la doi băieţi.

Harul de vizionară al înţeleptei ELLIRE, moştenit de la mama ei, Melisende, nu s-a transmis niciunuia dintre fiii sau nepoţii ei. Este posibil ca succesiunea acestui har să se fi oprit din cauza folosirii abuzive şi egoiste a inteligenţei femeii de către soţul ei, luptătorul Roland. Acesta o obliga să ghicească înainte de fiecare plecare în misiune cum va decurge lupta, câţi morţi vor fi, viitorii răniţi ce lovituri vor primi, care va fi rezultatul bătăliei: victorie sau înfrângere pentru armata lui Roland. ELLIRE se concentra foarte puternic, dorind să spună cât mai clar ceea

ce îi cerea soţul. Dacă nu îi răspundea la toate întrebările, risca să primească o bătaie.

În absenţa lui Roland, ELLIRE ghicea pentru fiii şi părinţii ei. În mare taină, ca să nu afle Roland la întoarcere, le dădea sfaturi salvatoare şi altor luptători.

După 60 de ani, când Roland stătea acasă, vizionara avea voie să îi ajute pe prietenii lui, fie că erau luptători, fie că aveau alte preocupări. Ameninţările din partea duşmanilor lui Roland soseau aproape zilnic. Şi ei voiau să profite de harul femeii pentru a-şi face viaţa cât mai bună. Desele altercaţii ale soţului ei cu diverşi duşmani i-au provocat lui ELLIRE o sensibilitate periculoasă a funcţionării inimii. A murit pe neaşteptate în luna iunie a anului 784, după ce Roland sosise acasă rănit şi plin de sânge, în urma unei încăierări cu doi duşmani de-ai lui.

Nina Petre
2 februarie 2018

Episodul 13 - R'NDAGH

Episodul spiritual nr.13 îl are ca erou pe R'NDAGH, care a trăit între anii 607-659 (secolul 7). El s-a născut într-un trib de indieni Navajo aşezat temporar în apropierea fluviului Rio Grande. Zona respectivă se afla astăzi în sudul statului american New Mexico.

Tatăl lui R'NDAGH se numea Hok'ee, iar mama lui, Manaba. Dintre cei treisprezece copii născuţi de Manaba, şapte fete şi trei băieţi au decedat la vârste mici, din cauza condiţiilor grele de viaţă. Au supravieţuit un băiat, R'NDAGH, şi surorile lui mai mici, Ajei şi Sahkyo. Prima era cu 3 ani mai mare decât cealaltă.

Pe Ajei a luat-o de nevastă la 13 ani un tânăr de 20 de ani care se numea Atsidi. Au avut împreună patru copii. Băieţii lor, Chunta, Nutau şi Titonka, aveau o soră mai mică, pe Nukpana.

Sahkyo a făcut nuntă la 12 ani cu Klah, un tânăr de 21 ani. Ea a dat naştere la patru copii. Fetele se numeau Olathe şi Taborri, iar băieţii, Tahkeome şi Siwili.

După ce trecuse de 6 ani, R'NDAGH s-a apropiat mult de căpetenia tribului, un bătrân numit Megedagik. Acesta, în calitate de şef al comunităţii sale, avea numeroase îndatoriri, pe care R'NDAGH le-a învăţat cu mare pasiune. La vârsta adolescenţei le ştia pe toate. Remarcat de membrii tribului ca un posibil nou şef de trib, i-a venit rândul să

primească mult-dorita funcţie la doar 19 ani, după moartea lui Megedagik.

A trecut mai puţin de un an până la ceremonialul căsătoriei cu frumoasa Johona, care avea 14 ani. Ea a născut patru copii. La 21 de ani i-a dat viaţa unicei fete, pe care au numit-o Dibe. Primul băiat, Hastiin, era cu 4 ani mai mare decât Dibe. Al doilea băiat, Sike, avea cu 3 ani mai puţin decât Hastiin. Al treilea băiat, Yiska, era cu 3 ani mai tânăr decât Sike. Copiii lui R'NDAGH au scăpat cu viaţă din diverse boli, datorită norocului, dar şi prin grija deosebită a tatălui, ajuns un foarte bun tămăduitor. R'NDAGH şi-a căsătorit toţi copiii şi a avut mulţi nepoţi.

Pe Dibe a luat-o de nevastă la 13 ani tânărul Tahoma, care împlinise 21 de ani. Dibe a născut trei băieţi: Atsidi, Gad şi Yas.

Fratele cel mare, Hastiin, căsătorit la 22 ani cu Kai, o fată de 15 ani, a avut cinci copii. Fetele lui se numeau Awi şi Mosi, iar băieţii, Sani, Klah şi Tsela.

Sike s-a căsătorit la 18 ani cu Manaba, o fetiţă de 14 ani. Copiii lor, trei băieţi, se numeau Nastas, Niyol şi Tse.

Cel mai tânăr dintre fiii lui R'NDAGH, Yiska, s-a căsătorit la 21 de ani cu Tibah, care avea 15 ani. Ea a născut două fete, Aszdza şi Dezba, plus un băiat, Naabah. Doar nepotul Naabath a moştenit calităţile de căpetenie ale bunicului R'NDAGH, el ajungând succesorul acestuia la importanta funcţie.

Ca toţi bărbaţii Navajo, R'NDAGH avea părul negru lucios, purtat pe umeri în şuviţe. Purta o bluză albă, croită din piele. Aceasta acoperea un fel de pantalon, adică doi ciorapi din piele care urcau până la talie, unde erau legaţi cu două curele înguste. Marginile bluzei se prelungeau cu franjuri lungi.

După obţinerea funcţiei de şef, R'NDAGH şi-a schimbat aspectul părului, pe care îl împletea într-un fel de coc în care erau înfipte pene de corb şi uliu. În jurul gâtului purta un colan format din 60 gheare de animal. La centura lată, confecţionată din piele, avea prinse securea de luptă şi pipa păcii. Pipă era sculptată din lemn şi înfăţişa un cap de vultur. Pe umeri avea prinsă o manta din piele cu o agrafă de os, cizelată cu motive geometrice. De-a lungul anilor, pe mantaua lui R'NDAGH au apărut picturi ce reprezentau scene de vânătoare şi lupte biruitoare cu duşmanii tribului său.

Scutul purtat în lupte era confecţionat dintr-o piele tare şi ornat cu pene de acvilă. R'NDAGH mai avea o tolbă cu săgeţi, un arc lung de aproape doi metri, făcut din lemn tare, puternic încovoiat sub strânsoarea unei coarde împletite din trei fâşii de piele. La marile

ceremonii, el purta cununa din pene de vultur prinse cu o piele îngustă decorată cu motive geometrice.

Indienii Navajo erau înzestraţi cu un viu spirit de observaţie, ei trăind în contact nemijlocit cu natura. De-a lungul multelor generaţii, şi-au lărgit orizontul cunoştinţelor despre fenomenele naturii şi importanţa plantelor de tot felul, despre obiceiurile păsărilor, ale vieţuitoarelor pământului şi ale apelor. Din tată în fiu, se transmiteau cunoştinţe despre mersul stelelor şi măsurarea vremii, despre folosirea roadelor pământului şi confecţionarea armelor şi uneltelor necesare vieţii.

În calitatea sa de căpetenie a tribului, R'NDAGH avea obligaţia de a cunoaşte principalele constelaţii şi stele. Constelaţia Pleiadelor era luată ca reper în vânătorile de noapte. Tot pe vreme de noapte erau folosite drept călăuze Calea Lactee, Carul Mare, Carul Mic şi Steaua Polară.

Încă din perioada copilăriei lui R'NDAGH, vraciul tribului l-a învăţat să deosebească buruienile otrăvitoare sau nefolositoare de ierburile bune la gust şi cele tămăduitoare în cazul rănilor şi al numeroaselor boli. Unele ierburi, seminţe, fructe sau pulberea din scoarţă unor arbori erau folosite ca medicamente. Sub supravegherea lui R'NDAGH, se preparau coloranţii necesari la îmbrăcăminte şi cei destinaţi vopsirii pielii de pe faţă şi trup.

În tribul condus de R'NDAGH, universul spiritual era dominat de forţele naturii. Cu toţii se închinau celor patru puncte cardinale, fiecare dintre acestea având ca simbol o anumită culoare. Răsăritul corespundea cu roşul, apusul cu albastrul, galbenul cu miazănoaptea, iar verdele indica zarea dintre miazăzi. Culoarea albastră mai reprezenta liniştea, odihna, moartea.

La 52 de ani, R'NDAGH era încă tânăr, voinic, puternic la muncă şi în luptele cu duşmanii tribului său. Într-o noapte de vară, a fost ucis de o săgeată otrăvitoare pornită din arcul unui şef de trib duşman, care îşi îndemna războinicii să prade colibele din satul lui R'NDAGH. Lupta s-a încheiat până la răsăritul soarelui. Bărbaţii rămaşi în viaţă i-au vopsit pielea şefului căzut la datorie în culoare albastră, apoi l-au îngropat într-un loc pustiu, lângă tulpina unui copac bătrân, pe care au desenat însemnele morţii unui om deosebit.

Nina Petre
13 martie 2018

Episodul 14 - OGREN

Episodul spiritual nr.14 o are ca eroină pe OGREN. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 501-548 (secolul 6). OGREN s-a născut într-o comunitate de avari ce poate fi localizată astăzi în apropierea oraşului Sunwu, aflat în estul Mongoliei, între Munţii Hinganul Mic şi fluviul Amur.

Crescătorul de vite Ganzorig avea cu nevasta lui, Khulan, un singur copil, pe fiica lor, OGREN.

Avarii, veche populaţie nomadă de neam huno-tătar, erau cunoscuţi chinezilor sub numele de juan-juan sau jujani. În secolul 5 au întemeiat un imperiu care se întindea din Coreea de Nord până în Turkestanul oriental. Prin constituirea statului avarilor, s-au încheiat uriaşele migraţii ale nomazilor care avuseseră loc în Asia Centrală în secolele 3 şi 4. Asemenea altor uniuni nomade, statul avarilor a început să crească repede şi a devenit primejdios pentru China. Acest stat a durat două secole, până la mijlocul secolului 6.

Avarii nu cunoşteau agricultura. Se ocupau cu creşterea vitelor şi vânătoarea. Turcii din Altai, supuşii lor, extrăgeau fier pentru ei. Legăturile economice cu China erau intense. Avarii erau interesaţi să obţină produse agricole şi meşteşugăreşti. Negustorii chinezi le aduceau orez, mei, ţesături, îmbrăcăminte, arme. Conducătorii statului avar se numeau kagani sau hani.

În zona unde locuia tribul lui OGREN, vara era scurtă şi ploioasă. Ea lăsa locul unei toamne cu nopţi foarte reci. Iarna, lacurile şi râurile îngheţau chiar şi până la doi metri adâncime. Primăvara era secetă şi frig. Pământul aspru nu oferea niciun fel de hrană pentru animale. Vara sosea brusc, într-o izbucnire de culori. În orice anotimp, vântul sufla cu putere aproape tot timpul, iar când devenea furios, oamenii credeau că se dezlănţuie duhurile rele.

În aceste grele condiţii de viaţă, în iurta soţilor Ganzorig şi Khulan, a ieşit la iveală micuţa OGREN, pe pieptul căreia şamanul Kitbuqa a observat un semn misterios, pe care el l-a recunoscut ca fiind al unei fiinţe înzestrate cu harul viitorului şaman al tribului.

OGREN a fost luată de lângă părinţi de cum a fost în stare să meargă şi să vorbească. A trăit într-o iurtă separată, lângă cea a şamanului Kitbuqa, având grijă de ea femeia-vraci, numită Bumbyn. Lui OGREN i s-a interzis să se căsătorească. Era nevoie să îşi păstreze puritatea trupului pentru a fi mai bine agreată de spiritele ce urmau să-i devină prietene.

Avea 27 de ani, când şamanul Kitbuqa, simţind că i se apropia moartea, i-a încredinţat dreptul de a-i lua locul în funcţia pe care şi-o îndeplinise cu multă dăruire. Timp de 20 de ani, cât i-a fost dat să mai trăiască, femeia-şaman OGREN şi-a făcut datoria cu multe sacrificii în cadrul tribului din care făcea parte.

Şamanismul este considerat o veche religie a popoarelor din zona munţilor Altai şi din alte regiuni asiatice. El se baza pe ştiinţa intrării în „transa arhaică", provocată pentru a obţine rezultate concrete: cunoaşterea viitorului şi vindecarea bolnavilor. Şamanul credea în existenţa unui mare număr de fiinţe invizibile, asemănătoare animalelor, prezente peste tot, care însufleţeau toate lucrurile. Astăzi, le numim SPIRITE.

OGREN avea aptitudini ereditare pentru munca de şaman, moştenind chemarea spre şamanism de la bunicul Giuldar, tatăl mamei Khulan. Tânăra femeie-şaman avea forţe fizice şi psihice excepţionale, datorită cărora putea să suporte încercările epuizante ale şedinţelor de şamanism. Trebuia să cunoască fiinţele existente în Cosmos, cu obiceiurile, tradiţiile şi limbajul lor. Ca instrumente necesare funcţiei folosea o oglindă chinezească, un baston, un tambur, un bol, o cupă din metal. Costumul special îi permitea să se târască, să alerge, să zboare, să sară, să imite animale şi să se identifice cu ele.

Îşi începea şedinţa şamanică pornind în călătoria cosmică, în timpul căreia le punea întrebări spiritelor care cunoşteau viitorul sau aveau puterea de a smulge spiritul rău din sufletul bolnavului. OGREN considera boala ca fiind provocată de un spirit malefic intrat în corp. În acest caz, şedinţa şamanică nu mai era o cercetare, ci un exorcism.

Fiind voinică la trup şi rezistentă la boli, OGREN ar fi trăit până la bătrâneţe, exercitându-şi funcţia până la moartea naturală. S-a întâmplat totuşi ca ea să îşi încheie socotelile cu lumea celor vii la doar 47 de ani. Într-o zi din vara anului 548, un negustor chinez i-a intrat în iurtă, cerându-i să-i ghicească viitorul. Cu limbajul ei aproximativ în limba chineză, i-a explicat musafirului că avea să fie atacat de hoţii stepei şi lăsat fără marfă şi bani. Furios, chinezul a strigat la ea, făcând-o „vrăjitoare blestemată" şi a înjunghiat-o drept în inimă. Fuga lui, purtând în mână cuţitul murdar cu sânge, a alertat localnicii. OGREN murise zăcând într-o baltă de sânge. Sătenii au îngropat-o în zori de zi în adâncul stepei, îmbrăcată în costumul obişnuit de şaman, aşezând lângă ea toate ustensilele folosite la ghicit şi vindecări. Mormântul se găsea lângă tulpina unui copac. Cineva a scrijelit numele ei direct pe coajă.

Nina Petre, 5 aprilie 2018

Episodul 15 - AURELIUS

Eroul episodului 15 este AURELIUS TOSO, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 412-461 (secolul 5). Luând în consideraţie calendarul actual, putem considera că AURELIUS s-a născut în 13 ianuarie 412, dimineaţa devreme, când se lumina de ziuă.

Oraşul în care a sosit pe lume se numea Ravenna şi era situat în estul Peninsulei Italice, pe ţărmul Mării Adriatice. La acea vreme, Ravenna era capitala Imperiului Roman de Apus.

Marinarul Maximo Toso avea împreună cu nevasta lui, Aria, doi băieţi. AURELIUS, fiul cel mic, avea cu 3 ani mai puţin decât fratele mai mare, Michele. Maximo lucra ca marinar pe corăbii vechi şi murdare, transportând cereale spre diverse porturi ale Peninsulei.

Imperiul Roman de Apus se afla într-o criză generală puternică, fiind puse în pericol chiar posibilităţile de existenţă ale statului. În secolul 4, pericolul invaziei unor populaţii migratoare devenise o realitate. După anul 406, barbarii începuseră să îşi formeze mici state proprii. Împăratul roman Honoriu (Flavius Honorius), care domnea din anul 395, nu reuşea să stăvilească invazia ostrogoţilor cu armatele sale.

Îngrijoraţi de pericolul ocupaţiei ostrogote, Maximo şi Aria au decis să fugă din calea barbarilor pentru a-şi salva băieţii de sclavie sau moarte. În anul 418, când AURELIUS avea 6 ani, iar Michele, 9 ani, s-au îmbarcat cu toţii pe o corabie, ţinta fiind nordul Africii. Nava i-a debarcat în nord-estul Tunisiei, teritoriu ce aparţinea provinciei romane Africa, renumit ca fiind un furnizor important de cereale al Imperiului Roman.

Cucerit ulterior de vandali începând cu anul 429, acest teritoriu a devenit nucleul Regatului Vandal. Tribul german al vandalilor, constituit din 80000 imigranţi, a părăsit Peninsula Iberică sub conducerea luptătorului Genseric, a traversat Strâmtoarea Gibraltar, apoi a debarcat în Africa de Nord, unde şi-a întemeiat un stat propriu. Oraşul Cartagina a fost cucerit în anul 439, devenind capitala Regatului Vandalilor. Acest regat a fost primul stat germanic creat pe teritoriul Imperiului Roman de Apus. Regele său, Genseric, a domnit până în anul 477. Ocupaţia vandalilor a ajuns în nord-estul Tunisiei în anul 430.

AURELIUS, eroul nostru, avea 18 ani şi locuia la ferma părinţilor lui, teritoriu ce poate fi identificat astăzi la sud de Tunis. Cu banii aduşi din Ravenna, soţii Toso îşi cumpăraseră un teren mare şi ieftin, pe care şi-au construit o casă cu anexe pentru adăpostirea animalelor de povară, catâri şi cămile. Au plantat pomi fructiferi şi legume, reuşind să îşi vândă mare parte din produse în localităţile apropiate. Băuturile tari fabricate la

ferma lor aveau un mare succes peste tot pe unde voiau să le schimbe pe alte produse.

La mijlocul anului 430, primii luptători vandali au ajuns şi la ferma familiei Toso. Maximo şi fiii lui i-au întâmpinat cu băuturi, alimente şi i-au invitat la masă. Această atitudine plină de respect le-a salvat viaţa tuturor. Ocupanţii vandali şi-au primit anual tributul în produse agricole şi animaliere, lăsându-i în pace pe cei din familia Toso să îşi vadă de treburile lor.

Michele a plecat pe mare de la 18 ani pentru a transporta cereale şi fructe spre porturile Peninsulei Italice. S-a căsătorit la 24 de ani cu localnica berberă numită Isoke. La nuntă, fata avea doar 15 ani. A devenit mama a doi băieţi: Kofi şi Chike.

AURELIUS a făcut nunta la 23 de ani tot cu o fată berberă, Ameena, de doar 13 ani. Au avut doi băieţi: Berko, născut de Ameena la 17 ani, şi Fungai, sosit la 3 ani după fratele lui. Berko a murit înecat în apa Mării Mediterane la 18 ani, corabia pe care se afla fiind atacată de piraţi.

Fungai, la 19 ani, a rămas orfan de tată. A fost nevoit să preia întreaga fermă a familiei şi să se descurce singur cu obţinerea recoltelor, creşterea animalelor şi comercializarea produselor.

AURELIUS a fost ucis la 49 de ani, în seara zilei de 1 mai 461, de către un vecin vandal beat. Evermund avea şi el o fermă la mică distanţă de cea a lui AURELIUS. Erau buni prieteni, mai ales la băutură, vizitele vandalului fiind destul de dese, din cauză că o plăcea pe Ameena, soţia lui AURELIUS. Avea trei neveste şi şase copii, dar nu se potolea în privinţa femeilor. În acea seară nefericită, Evermund s-a îmbătat mai puţin decât AURELIUS. I-a spus nenorocitului că o voia neapărat pe Ameena. Mai mult chiar, a desfăcut o pungă cu galbeni, încercând să i-o ofere lui AURELIUS. Acesta şi-a scos cuţitul de la brâu, dar vandalul a fost mai agil decât el. Cuţitul a intrat drept în inima victimei.

După înmormântarea lui AURELIUS, Evermund a răpit-o pe Ameena, femeia ajungând în haremul acestuia la 39 de ani. Era mult mai frumoasă decât celelalte neveste ale vandalului.

Fungai, fiul Ameenei, a fost lăsat să îşi trăiască viaţa la ferma părinţilor. S-a căsătorit la 22 de ani cu o fată vandală, numită Gelvira, în vârstă de 16 ani. Au avut un singur copil, pe fiica lor, Heva. Titlul de nobleţe, cumpărat cu bani de aur de către AURELIUS de la autorităţile vandale, i-a rămas fiului său, Fungai.

Nina Petre
25 mai 2018

Episodul 16 - ERNILD

Episodul spiritual nr.16 o are ca eroină pe suedeza ERNILD. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 237-304 (secolele 3-4 e.n.). ERNILD s-a născut în casa părinţilor ei, aflată pe teritoriul unui sat din sud-estul peninsulei Scandinavia. Astăzi, în zona respectivă se află oraşul Nybro, ce aparţine ţării numite Suedia.

Părinţii lui ERNILD vorbeau o limbă germanică. Leifr (tatăl) şi Hildr (mama) aveau trei copii. Fata lor, ERNILD, avea cu 3 ani mai mult decât fratele Dagr. Acesta avea cu 2 ani mai mult decât fratele mai mic, Kettil.

Cei trei bărbaţi din familie, tatăl şi fiii, erau buni gospodari, ocupându-se cu agricultura, confecţionarea unor obiecte din metal, unele fiind folosite la vânătoare. Leifr, tatăl, şi-a învăţat copiii să fie şi buni războinici, prin folosirea armelor confecţionate de el.

Dagr, fiul cel mare, priceput la toate muncile bărbăteşti, s-a căsătorit la 20 de ani cu Vigdis, o fată de 17 ani. Au avut un băiat, numit Brökk.

Kettil, fiul cel mic, bun gospodar şi negustor, s-a căsătorit la 19 ani cu Huld, o fetiţă de 16 ani. Ea a dat naştere la doi băieţi: Hakon şi Arni.

ERNILD, sora lor, a fost luată de nevastă la 15 ani de gospodarul şi negustorul Anvidr, un bărbat voinic şi curajos în vârstă de 21 ani. La fel ca mama ei, a născut şi ea doi băieţi. Pe Asgeirr, ERNILD l-a născut la 17 ani. După 5 ani, a sosit şi fiul cel mic, Ivarr. Socrii lui ERNILD, oameni deosebit de harnici şi cumsecade, se numeau Haldorr (socrul) şi Gudrun (soacra).

Fiul cel mare, Asgeirr, ajuns un bun lucrător în fier şi bronz, s-a căsătorit la 18 ani cu Brynja, o copilă de 16 ani. Ea l-a născut pe fiul lor, Skari, ajuns un mare războinic.

Ivarr, negustor cu multe călătorii la activ, mai ales în nordul ţinuturilor germanice, a făcut nunta la 23 de ani cu iubita lui, Vigdis, o fată de 17 ani. Au avut împreună două fete: Kenna şi Skuld.

Viaţa femeilor din comunitatea lor nu era uşoară. Cele mai grele munci erau lăsate în seama femeilor. Ele îşi creşteau copiii, torceau firele de bumbac şi cânepă, ţeseau pânza, făceau munca grea de olar şi cele mai multe munci agricole. Pregăteau hrana, cultivau viţă de vie, grâu, secară, orz, mei, creşteau vite. ERNILD obişnuia să imprime pe ţesături, pe blănuri şi pe scuturile din piele ale soţului şi fiilor ei imaginea stilizată a soarelui. Întreaga comunitate în care trăia respecta cultul soarelui.

Anvidr, bărbatul ei, călătorea mult spre est, până la insula Öland, sau spre sud, străbătând cu modesta corabie apa Mării Baltice până la estuarele marilor fluvii pentru a face un comerţ profitabil. Obişnuia să le

ofere negustorilor sosiţi din sudul Europei chihlimbar, piei şi blănuri de animale, fier în stare neprelucrată. Obţinea la schimb oale de gătit confecţionate din bronz, obiecte de sticlă, podoabe de aur, arme, monezi de aur şi argint.

Harnica ERNILD a murit la 67 de ani, din cauza epuizării fizice. Grelele munci făcute încă din copilărie i-au deformat oasele şi o dureau cumplit. Când inima i s-a oprit, chinurile vieţii au încetat. Aşa cum era obiceiul locului, a fost incinerată, iar resturile de oase au ajuns în adâncul unei gropi comune, departe de sat, imensele blocuri de piatră aflate deaspra solului protejând pentru eternitate resturile umane, îngropate cu un ceremonial complicat.

Nina Petre
17 iulie 2018

Episodul 17 - NORAH

Episodul spiritual nr.17 o are ca eroină pe arăboaica NORAH, care a trăit între anii 111-172 (secolul 2 d.Hr.). NORAH s-a născut pe teritoriul ocupat în prezent de Sultanatul Oman, în străvechiul oraş Mascat (Masqat, Muscat), port la Golful Oman.

La acea vreme, în Mascat se afla reşedinţa principelui local care stăpânea zona cuprinsă între Golful Oman şi munţii Hajar de Vest. Teritoriul Omanului a reprezentat un important nod comercial încă din epoca sumeriană. S-a aflat şi în atenţia negustorilor din Persia în secolele 6-3 î.Hr.. La începuturile răspândirii islamismului în peninsula Arabia (în secolul 7 d.Hr.), zona a devenit un refugiu pentru numeroşi musulmani sosiţi din alte ţinuturi.

Oraşul Mascat s-a aflat într-o zonă de contact a civilizaţiilor mesopotamiană, indiană şi persană. Clima lui era deosebit de caldă şi umedă. Populaţia din regiune era formată din descendenţi ai unor triburi locale bantu şi ai unor imigranţi din Persia sau din alte ţinuturi arabe. În Mascat şi în alte localităţi de pe litoral, populaţia se numea „suahili”, adică, în limba locală, „locuitorii ţărmurilor”. Din această categorie socială făcea parte şi familia lui NORAH.

Baqir, tatăl ei, era negustor de sclavi. Mama ei, Raabia, dăduse viaţă la două fete. Ayishah era cu 4 ani mai mare decât NORAH. Căsătorită la 16 ani cu negustorul Misid, un bărbat de 25 de ani, Ayishah a născut doi băieţi: Nurullah şi Qamar.

NORAH a fost luată de nevastă la 15 ani de către negustorul de perle cu rang nobiliar de prinţ Khayyam. Bărbatul avea 31 de ani şi dorea neapărat să aibă copii care să îi moştenească averea. Ajunsă în casa soţului, NORAH a aflat că el mai avea o nevastă, pe Haniyya, care nu reuşise să nască niciun copil. Femeia căzuse în dizgraţie, iar după sosirea lui NORAH a fost mutată într-o casă modestă din Mascat, unde a locuit până la moarte pe banii lui Khayyam.

NORAH a fost mai norocoasă decât Haniyya. La 18 ani, a născut-o pe frumoasa Jamillah, de care tatăl ei a fost foarte mulţumit. Bucuria lui Khayyam a atins apogeul când NORAH i l-a dăruit pe fiul lor, Navid, după 4 ani de la venirea pe lume a fiicei lor.

Ca orice om bogat, Khayyam avea o moşie imensă, unde se cultivau grâu, orz, arbori fructiferi, legume. Khayyam avea şi cămile (dromaderi), cu ajutorul cărora îşi transporta produsele de pe moşie în diverse locuri unde erau cerute la vânzare. Marea parte din averea lui Khayyam era obţinută din vânzarea perlelor pescuite de supuşii lui din apa Golfului. Avea şi o mină de unde se extrăgea cupru, metal foarte mult cerut la export.

NORAH a trăit în belşug, şi-a crescut copiii în cele mai bune condiţii asigurate de tatăl lor. Pe Jamillah i-au dat-o de nevastă, la aproape 16 ani, negustorului de bijuterii Sakhr, un bărbat de 26 de ani, client fidel al prinţului Khayyam la producţia de perle. Jamillah a născut un singur copil, pe fiica lor, Maha.

Navid, fratele lui Jamillah, avea averea ca prim obiectiv al vieţii. Şi-a primit partea de moşie de la tatăl lui, a cultivat tot ce se putea vinde cu succes, s-a căsătorit la 26 de ani cu Aliyah, o fată cu 10 ani mai tânără decât el. Ea a născut doi copii: o fată, numită Afaf, şi un băiat, numit Khalil.

NORAH a murit la 61 de ani, după ce a participat la înmormântarea primei soţii a lui Khayyam, Haniyya. Femeia nu mai avusese alt bărbat, deoarece căsătoria cu Khayyam nu fusese anulată, iar el avea oglibatia să o întreţină până la moartea unuia dintre ei. Haniyya trăise în belşug, îngrijită de patru servitoare, dar singurătatea îi marcase sufletul. NORAH, considerându-se vinovată de înlăturarea femeii din casa prinţului, i-a devenit prietenă şi confidentă. Haniyya avea multă încredere în NORAH, iar aceasta a vegheat-o în ultimele ore dinaintea morţii. Mai mult chiar, i-a organizat ceremonia de înmormântare cuvenită unei prinţese. După câteva luni de la moartea nefericitei prietene, a decedat şi NORAH, tot din cauza unui atac de cord.

Nina Petre, 21 august 2018

Episodul 18 - TIRENIUS

Episodul spiritual nr.18 îl are ca erou pe romanul TIRENIUS LAENAS. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 42-80 (secolul 1 d.Hr.). TIRENIUS s-a născut şi a locuit în oraşul Roma.

Tatăl lui, medicul-profesor Flavius Laenas, căsătorit cu doamna Augusta, îl avea numai pe el. Părinţii nu l-au trimis pe TIRENIUS la şcoala primară populară, unde, începând cu vârsta de 7 ani, fetele şi băieţii învăţau împreună să scrie, să citească, să socotească, să repete din memorie texte literare. Pedepsele corporale se aplicau până la abuz. Doctorul Flavius, fiind un om bogat, i-a adus fiului său un pedagog-profesor.

La 12 ani, având cunoştinţe elementare, TIRENIUS a fost primit la Şcoala de gramatică. În această Şcoală de grad gimnazial, băiatul a studiat timp de 4 ani limba latină şi, mai ales, limba greacă plus autorii clasici respectivi. Profesorii îşi ţineau lecţiile în limba greacă. Elevii făceau exerciţii de lectură cu voce tare, li se dădeau lecţii de dicţie, recitau. Primeau noţiuni sumare de istorie generală, de geografie şi mitologie, matematică, astronomie şi muzica.

Împlinind vârsta de 17 ani, TIRENIUS şi-a continuat studiile în Şcoala oficială de Medicină, unde tatăl lui era profesor. Flavius avea şi un cabinet medical particular, unde veneau numai oameni bogaţi.

Cu studiile medicale terminate, la 22 de ani, tânărul doctor TIRENIUS a preferat să lucreze în sistemul de asistenţă socială, fiind salariat al statului, urmând să consulte şi să trateze oamenii săraci în mod gratuit. În orele libere îşi ajuta harnicul tată în cabinetul lui.

În cei aproape 16 ani de practică medicală, TIRENIUS a fost preocupat în mod deosebit de diagnosticarea bolilor infecţioase, farmacologie, igienă şi alimentaţie. Îl interesau metodele care puteau să distrugă elementele provocatoare ale bolilor infecţioase. Era atât de pasionat de munca lui, încât nu se temea că se va molipsi de la bolnavii cu boli periculoase, cauzatoare de moarte.

S-a căsătorit la 27 de ani cu Marcia, o fată de 17 ani, fiica moşierului Aemilius Piso şi a doamnei Agrippina. La 21 de ani, Marcia a născut primul băiat, pe micuţul Blandus. După 2 ani, a sosit şi fiul mai mic, Sabinus. După Sabinus, Marcia a născut două fetiţe moarte.

Blandus avea 7 ani, iar Sabinus, 5 ani, când au rămas orfani de ambii părinţi. Spre norocul lor, se aflau la moşia bunicului Aemilius, când în Roma a izbucnit o cumplită epidemie de holeră, care a ucis o mare parte a populaţiei. Le-au murit părinţii, dar şi bunicii Flavius şi Augusta.

Rămaşi în grija bunicilor din partea mamei, băieţii au învăţat carte şi au ajuns oameni maturi.

Blandus, militar de profesie, s-a căsătorit cu Lucia, o fată de 17 ani. Au avut două fete: Laelia şi Paulina.

Sabinus, ajuns negustor naval, s-a căsătorit la 24 de ani cu Caecilia, o domnişoară de 18 ani, care i-a dăruit doi copii. Fata se numea Septima, iar băiatul, Gallus.

TIRENIUS a încetat din viaţă la 38 de ani, în anul 80 d.Hr.

Nina Petre
28 septembrie 2018

Episodul 19 - WAAN

Episodul spiritual nr.19 o are ca eroină pe indochineza WAAN, care a trăit în perioada anilor 78-12 (sec.1 î.Hr.). WAAN s-a născut într-un sat de pe malul fluviului Mekong, în zona unde se află astăzi oraşul numit Muang Khammouan, localitate ce aparţine ţării numite Laos. Satul respectiv era format din câteva familii înrudite între ele.

Părinţii lui WAAN se numeau Phant (tatăl) şi Boanam (mama). Cei doi soţi au avut şase copii, două fete şi patru băieţi. Au decedat la scurtă vreme după naştere doi băieţi. Au ajuns la vârsta maturităţii două fete, WAAN şi Sakkal, plus doi băieţi, Kasa şi Khaek.

Sakkal era cu 7 ani mai mare decât WAAN. Căsătorită la 15 ani cu un gospodar din sat, au avut împreună patru băieţi.

Fratele cel mare, Kasa, a rămas şi el gospodar în sat. Căsătorit la 21 de ani, a avut trei fete şi doi băieţi.

Celălalt frate, Khaek, a devenit marinar şi negustor. S-a căsătorit la 24 de ani şi a avut trei fete plus un băiat.

Niciunul dintre locuitorii satului nu avea ştiinţă de carte. Împreună cu mama ei, Boanam, WAAN a învăţat să împletească sandale din paie de orez, să facă pălării pentru bărbaţi din fire de bambus, să coasă îmbrăcăminte femeiască din pânză adusă de negustori din China.

A fost luată în căsătorie la 14 ani de către gospodarul Mansay, un tânăr de 20 de ani. WAAN a dat viaţă la nouă copii, patru fete şi cinci băieţi. Au murit şapte copii, unii după naştere, alţii mai târziu, până la 5 ani. Supravieţuitorii au fost o fată, Pouy, născută la 24 de ani, şi un băiat, Sithat, născut la 26 de ani.

Înspăimântată de pierderea celor şapte copii, WAAN l-a rugat pe şamanul satului să o înveţe să comunice cu spiritele lor. Treptat, pe măsura trecerii anilor, copiii plecaţi într-o altă lume îi apăreau noaptea în vise. Îi povesteau de ce boli au murit şi îi dădeau sfaturi cum să trăiască mai departe în lipsa lor.

WAAN a avut foarte multă grijă de cei doi copii rămaşi în viaţă. Au ajutat-o la creşterea lor atât mama ei, Boanam, cât şi mama lui Mansay, numită Syphay. Aceasta cosea haine, la fel ca WAAN. Tatăl lui Mansay se numea Veomany. El era unul dintre negustorii curajoşi care aduceau mărfuri tocmai din China.

Mansay, soţul lui WAAN, a murit la 52 de ani, înecat în apa fluviului Mekong. Până la 66 de ani, când i-a sosit vremea să plece în lumea zeilor, WAAN a trăit în văduvie, purtând numai haine de doliu.

Fiica ei, Pouy, s-a măritat la 15 ani cu negustorul Loy, un bărbat de 23 ani. Au avut trei băieţi: Xok, Simok şi Laeh.

Sithat, fiul lui WAAN, a rămas gospodar în sat. Căsătorit la 18 ani cu Tukata, o fată de 17 ani, au avut împreună două fiice: Paneda şi Hathavan.

Rămasă fără soţ, WAAN a fost ajutată de copiii ei să trăiască mai departe. Fata îi aducea îmbrăcăminte confecţionată de ea: sandale, pânză care se înfăşura în jurul capului şi se strângea cu o eşarfă, bluze cu mâneci strâmte şi şaluri care se purtau pe umeri. Fiul ei, bun gospodar, îi aducea orez, ceapă, bostani, plante cu păstăi, fructe, peşte, lapte, carne.

Pe măsură ce îmbătrânea, WAAN nu mai putea să muncească în gospodărie. Stătea zi şi noapte privind în gol, chinuindu-se să vorbească în gând cu soţul şi copiii, plecaţi cu toţii în lumea zeilor. Avea credinţa că ajunseseră alături de spiritele phi, cele bune, care ocroteau oamenii.

Bătrâna casă, făcută cu ani mulţi în urmă de dragul ei soţ, stătea gata să se prăbuşească, dar ea nu lăsa pe nimeni să o repare. Nemaiavând putere să omoare şerpii care ajungeau până în casă, unul dintre ei a muşcat-o, iar veninul ajuns în corp a ucis-o în câteva minute. Avea 66 de ani.

Nina Petre
31 octombrie 2018

Episodul 20 - ZHUAN

Episodul spiritual nr.20 îl are ca erou pe chinezul ZHUAN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 169-104 (secolul 2 î.Hr.). ZHUAN s-a născut în oraşul Changan (Xian, Xin'an), capitala dinastiei Han de vest (timpurie).

Dinastia Han (206 î.Hr – 220 d.Hr.), adusă la putere de o răscoală ţărănească, şi-a atins apogeul expansiunii teritoriale şi strălucirii culturale în timpul domniei împăratului Wudi (140 - 87 î.Hr.), când imperiul chinez se întindea din Coreea până în Turkestan şi din Manciuria până în peninsula Indochina. Pe Drumul Mătăsii a înflorit comerţul cu Asia Centrală şi ţările de pe ţărmul mării Mediterane. În timpul vieţii eroului nostru, pe tronul Chinei au domnit următorii împăraţi: Wendi (179 – 157 î.Hr.); Jingdi (156 – 141 î.Hr.); Wudi (140-87 î.Hr.).

Jinhai, tatăl lui ZHUAN, era majordom la Curtea împăratului Wendi atunci când i s-a născut băiatul. Nevasta lui Jinhai se numea Yue. Ea a dat viaţă la trei copii. Primul născut, ZHUAN, era cu 4 ani mai mare decât sora lui, Qiao. Aceasta avea cu 3 ani mai mult decât fratele cel mic, Heng.

Pe Qiao au măritat-o părinţii la 16 ani cu Enlai, un tânăr de 23 de ani, unul dintre frizerii împăratului. Qiao a născut doi băieţi: Xin şi Zhen.

Heng a ajuns militar, ca fratele mai mare, ZHUAN. Căsătorit la 22 de ani cu Yun, o fată de 17 ani, au avut împreună două fiice: Liu şi Wen.

ZHUAN a învăţat carte până la 14 ani într-o şcoală patronată de Curtea Imperială. Înscris la 15 ani în şcoala militară a Curţii Imperiale, a devenit militar de elită la 20 de ani şi a fost angajat în regimentul gărzii personale a împăratului Jingdi.

S-a căsătorit la 24 de ani cu Ning, o fată de 17 ani. Tatăl ei, Ping, era ofiţer superior în armata imperială. Mama ei se numea Mei. Ning avea o soră şi un frate.

Împreună cu Ning, ZHUAN a avut doi copii. Fiul lor, Rong, s-a născut când mama lui avea 22 de ani. Sora lui Rong, numită Xue, avea cu 2 ani mai mult decât el.

Rong, ajuns şi el militar de elită, s-a căsătorit la 26 de ani cu Ju, o fată de 18 ani. Au avut doi băieţi: Liang şi Xiaoli.

Frumoasa Xue, măritată la 18 ani cu negustorul Diyao, un bărbat de 27 de ani, a dat naştere la patru copii. Fata lor se numea Meifen, iar băieţii, Hua, Wu şi Dixin.

ZHUAN a fost rănit grav într-o luptă din Manciuria la 34 de ani, fiind declarat necorespunzător pentru continuarea carierei militare. Din ordinul împăratului Wudi, a fost decorat, apoi recompensat cu o mare cantitate de aur, la care s-a adăugat o întindere vastă de teren agricol în zona de câmpie, lângă Ji Xian, spre est de Beijing.

Copiii fiind încă mici (Rong avea 6 ani, iar Xue, 8 ani), ZHUAN i-a lăsat la oraş împreună cu mama lor şi cu cei şapte servitori. El şi-a construit o casă solidă pe moşie, unde şi-a dus traiul până la moarte. După ce fata şi băiatul s-au mutat în casele lor, credincioasa Ning s-a dus la ţară lângă soţul ei.

Preocuparea principală a harnicului fermier, ZHUAN, era agricultura. Ţăranii lui plantau grâu, orez, mei, bumbac, porumb, ceai, mac pentru opiu, ca plantă medicinală. ZHUAN şi-a făcut şi o plantaţie cu duzi, trecând la creşterea viermilor de mătase. Gogoşile viermilor de mătase le vindea reprezentanţilor unor companii străine.

Majoritatea ţăranilor care îi lucrau pământul îşi pierduseră micile loturi agricole, din cauza neplăţii dărilor către împărat. Ceilalţi muncitori agricoli îşi păstraseră loturile, dar făceau şi munci suplimentare la ZHUAN pentru o recompensă în produse agricole.

Exploatarea tuturor era cumplită. Pe teritoriul Chinei izbucneau anual revolte ale ţăranilor care nu mai suportau sărăcia şi exploatarea boierilor. În vara anului 104 î.Hr., când împlinise 65 de ani, i-a venit rândul şi boierului ZHUAN să i se revolte o parte dintre muncitorii agricoli. După ce i-au incendiat lanul cu grâu, ZHUAN a intrat în panică şi i-a chemat pe şefii răscoalei la convorbiri. A negociat cu ei timp de o săptămână, dovedind un calm excepţional, în felul acesta salvându-şi viaţa şi averea. Le-a promis ţăranilor un spor la culesul recoltelor şi ajutor celor care nu reuşeau să îşi achite impozitele către funcţionarii împăratului.

După aplanarea conflictului şi revenirea ţăranilor la lucru, în casa lui ZHUAN au sosit, unul după altul, fermierii din regiune care îl blestemau pentru generozitatea lui exagerată. ZHUAN suferea cu inima de multă vreme. Recentele incidente i-au provocat o agravare a bolii, iar la începutul iernii, a încetat din viaţă.

Nina Petre
27 noiembrie 2018

Episodul 21 - HANKE

Episodul spiritual nr.21 o are ca eroină pe HANKE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 279-216 (sec.3 î.Hr.). HANKE s-a născut într-un trib format din goţi (gauti, goeti), aşezat în vestul insulei Gotland din Marea Baltică.

Datorită comerţului practicat de localnici cu diverşi negustori sosiţi pe apă, localitatea s-a dezvoltat, primind numele de Visby. În secolul 14 d.Hr., regele suedez Magnus a anexat insula Gotland la regatul Suediei.

Logmar, tatăl lui HANKE, bun gospodar şi negustor, era căsătorit cu vindecătoarea Audr. Aveau împreună doi copii. Băiatul, numit Kolr, avea cu 4 ani mai mult decât sora lui, HANKE. Copiii nu au primit ştiinţă de carte.

Bun gospodar, negustor şi fierar, Kolr s-a căsătorit la 19 ani cu Siv, o fetiţă de 15 ani. Au avut doi băieţi: Freyr şi Steinn.

Căsătorită la 16 ani cu gospodarul Fenris, un tânăr de 20 de ani, HANKE a născut patru copii. Primii doi copii, băieţi, au murit la câteva luni, din cauza unor răceli grave. Cel de-al treilea copil a fost o fetiţă, Lifa, voinică şi rezistentă la boli, care a supravieţuit şi a crescut mare. După ea, a mai murit un băieţel.

Cu toate că mama Audr era o bună vindecătoare, înainte de naşterea lui Kolr, decedaseră două fetiţe. Clima aspră, umedă şi iernile deosebit de reci ucideau anual copii şi adulţi. HANKE, îngrijorată de atâtea decese, a crescut-o pe Lifa cum s-a priceput mai bine, învăţând-o şi pe ea tot ce ştia de la mama Audr în privinţa practicilor de vindecare. Amândouă foloseau în tratarea bolnavilor plante autohtone şi altele aduse de marinari, muşchi, argilă, scoici. Era obligatorie invocarea protecţiei celor trei mari zeităţi, Odin, Freia şi Thor, care se bucurau de un mare respect pe insulă. Acestor zei li se aducea la fiecare nouă ani jertfe de animale sau chiar de fiinţe omeneşti.

HANKE şi Lifa i-au tratat de multe ori şi pe părinţii lui Fenris, bătrânul marinar Ulfr şi nevasta lui, Saga. Fenris a murit la 39 de ani, înecat în apa Mării Baltice, după ce s-a răsturnat cu barca în timp ce se îndrepta spre ţărmul suedez.

Prin dispariţia lui, HANKE a rămas văduvă la 35 de ani, iar Lifa, orfană de tată la 14 ani. Fata a reuşit să se mărite la 15 ani cu gospodarul Asbjorn, un tânăr de 21 de ani. Au avut două fete: Dagrun şi Kenna.

După pierderea soţului, HANKE a devenit o femeie curajoasă, autoritară, cu firea aspră ca a bărbaţilor. Avea în casa ciomege, cuţite de fier, chiar şi o ghioagă de aramă cumpărată de la un marinar. Bărbaţii din sat ştiau ce arme avea în casă şi nu îndrăzneau să năvălească noaptea la ea. Se întâmpla, totuşi, să o deranjeze câte un marinar sosit de departe, nefericitul primind o ghioagă în cap şi un ciomag pe spinare.

HANKE era o femeie frumoasă şi foarte harnică. Mulţi ar fi vrut să se însoare cu ea după ce le muriseră nevestele. Totuşi, văduva HANKE nu şi-a uitat fostul soţ. Îl iubise pe Fenris şi nu voia să păcătuiască, temându-se de întâlnirea cu el în lumea stăpânită de zei.

S-a stins din viaţă la 63 de ani, într-o noapte friguroasă de iarnă, grav bolnavă de reumatism şi tuberculoză.

Nina Petre
23 decembrie 2018

Episodul 22 - KIN-OUNG

Episodul spiritual nr.22 îl are ca erou pe birmanezul KIN-OUNG, care a trăit între anii 382-321 (secolul 4 î.Hr.). S-a născut într-un sat cu locuitori ai căror strămoşi erau de origine chinezo-tibetană. Migraţia lor s-a produs dinspre nord, pe râul Cindvin, afluent al fluviului Irawadi (Irrawaddy). Satul lui KIN-OUNG se afla lângă un afluent al fluviului Irawadi, în apropierea masivului muntos Kumon. Astăzi, în acea zonă există oraşul birmanez Sawan, iar ţara se numeşte Myanmar (Birmania, Burma).

Tatăl lui KIN-OUNG se numea Thet-Nay, iar mama lui era gospodina Kin-Kin. După ce i-au murit trei băieţi la scurtă vreme după naştere, Kin-Kin a reuşit să îl nască pe micuţul care va deveni un vrăjitor vestit în toată regiunea munţilor Kumon. După el, nu a mai fost nicio naştere. Femeile care au ajutat-o pe Kin-Kin să îl aducă pe lume au exclamat uimite după ce au văzut pruncul: copilaşul avea un semn în formă de stea pe frunte şi unul în dreptul inimii. Semnele au dispărut pe măsură ce băiatul a crescut.

Vrăjitorul satului, bătrânul Bohmu-Aung, a spus că el va fi noul vrăjitor. L-a luat în coliba lui de la 5 ani în vederea iniţierii în practicile vrăjitoreşti necesare locuitorilor satului. KIN-OUNG a ajuns vrăjitor la 24 de ani, la scurtă vreme după moartea învăţătorului său, Bohmu-Aung. Aşa cum cerea tradiţia, nu a avut nevastă şi nici copii.

Activitatea lui de zile şi nopţi cuprindea practicile divinatorii, sacrificiile de animale, înhumarea morţilor, ghicitul în semnele vizibile ale naturii. KIN-OUNG avea zeci de oase pentru ghicit, în majoritate omoplaţi sau femure de bovine, capre, oi, pe care erau scrijelite inscripţii cu întrebări adresate strămoşilor privind călătoriile pe care urma să le facă, zilele şi locurile bune pentru vânat şi pescuit, interpretarea unor vise, schimbarea vremii, pronosticuri asupra recoltelor, leacuri contra unor boli, când şi cum se fie întreprins un război şi multe altele. KIN-OUNG cunoştea vechi tehnici psihofizice provenite de la mongoli, răspândite în China, de unde ajunseseră în toată Birmania. El executa dansuri exaltante, consuma ierburi halucinogene, îşi inducea o stare de autohipnoză, apoi intra în contact cu anumite spirite, reuşind să facă miracole. Toată comunitatea satului îl considera un supraom.

Toţi locuitorii respectau cultul strămoşilor, având un altar în casa unde erau atârnate tăbliţe de lut cu numele strămoşilor scrijelite pe ele, reînnoite la fiecare generaţie. Era întreţinut şi cultul morţilor. Cimitir nu aveau. Alegerea locului unde urma să aibă loc înhumarea era făcută de KIN-OUNG.

Pe oasele de ghicit era menţionat şi numele divinităţii superioare, Stăpânul Suprem, numit Tian (Cerul). El avea puterea să creeze, să păstreze sau să distrugă tot ceea ce există. Împreună cu Stăpânul Suprem, domnea zeiţa Pământului (Hu-Tu), participând la generarea fiinţelor vii şi a obiectelor neînsufleţite.

Sufletul omului avea două componente: „po”, rămânea ataşat de corp şi după moarte, iar „hun” pleca după moartea omului în lumea Stăpânului Suprem. Sufletul „po” trebuia să fie alimentat cu ofrande aduse defunctului pentru ca el să nu se transforme în strigoi, aducând astfel multe nenorociri celor rămaşi în viaţă.

Teama de puterile vrăjitorilor era atât de mare, încât, după deces, li se aşezau în mormânt numeroase ofrande cu alimentele preferate în timpul vieţii şi câteva animale sacrificate. De aceeaşi onoare s-a bucurat şi cadavrul vrăjitorului KIN-OUNG, îngropat departe într-o pădure, la rădăcina unui copac indicat de noul vrăjitor, Po-Mya, unul dintre nepoţii defunctului, fiul verişoarei Kyi-Suu.

Nina Petre
31 ianuarie 2019

Episodul 23 - IMRAN

Episodul spiritual nr.23 îl are ca erou pe sirianul IMRAN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 575-499 (mileniul 1 î.Hr., secolele 6-5), pe vremea când Siria făcea parte din Regatul Noului Babilon, al cărui rege era Nabucodonosor II. Sub domnia lui, Regatul ajunsese la apogeul expansiunii teritoriale şi al puterii militare.

IMRAN s-a născut într-un sat din zona cuprinsă între oraşul Alep şi lacul Assad (denumiri actuale). Părinţii lui, gospodarul Fikri şi nevasta acestuia, Randa, îl aveau numai pe el. Înainte de naşterea lui IMRAN, le murise o fetiţă la câteva luni după naştere. IMRAN s-a născut înaintea celor doi fraţi decedaţi şi ei din cauza unor boli grave. Nimeni din familie nu avea ştiinţă de carte.

Ajuns un bun gospodar, ca părinţii lui, IMRAN şi-a luat-o de nevastă la 21 de ani pe Amel, o fată de 17 ani. Tatăl ei, Shadi, era negustor ambulant. Mama ei se numea Hajar.

Amel a născut primul băiat, pe Nimad, la 20 de ani. Al doilea băiat, Zuquar, a sosit la 6 ani după Nimad. Sub îndrumarea bunicului Shadi, tânărul Nimad a ajuns negustor ambulant. S-a căsătorit la 23 de ani cu Ariya, o fetiţă de 16 ani. Au avut două fiice: Fayr şi Humay.

Zuquar a preferat să rămână gospodar în sat. S-a căsătorit la 20 de ani cu Najla, o fată de 17 ani. Au avut o fiică, Sawsan, şi un fiu, Mahi.

IMRAN împlinise 27 de ani, când obştea satului l-a numit şef de trib (căpetenie) în locul bătrânului care murise cu 2 zile în urmă. Fără a renunţa la munca din propria gospodărie, IMRAN s-a străduit să îşi îndeplinească şi obligaţiile obşteşti.

Sătenii erau nevoiţi să plătească regelui câteva feluri de impozite în produse, sub forma „tributului regal". Marele proprietar funciar era regele. El avea slujbaşi care stabileau prestaţiile obligatorii şi încasau dările. Administraţia Palatului juca un rol primordial în activitatea economică a Regatului.

Mai bogat decât Palatul regal era Marele Templu, care poseda terenuri, clădiri, turme, exploatări comerciale şi meşteşugăreşti. La toate acestea se adăugau dijme, donaţii, ofrande, venituri rezultate din comerţ. Dările ajungeau deseori până la jumătate din recoltele anuale.

Agricultura era baza economiei statului. Ţăranii cultivau orz, grâu, susan, zarzavaturi. Curmalul furniza numeroase produse: vin, nectar, oţet, fibre textile, frunze etc. Sâmburii se foloseau ca hrană pentru

animale. Trunchiul şi crengile reprezentau combustibilul necesar cuptorului olarului şi forjei fierarului.

Vitele crescute în gospodărie erau: oile, bovinele, asinul, dromaderul. Excedentul de produse, în special grânele, uleiul, carnea, lâna, ţesăturile erau transportate spre oraşele apropiate şi sudul ţării de către negustorii ambulanţi.

Căpetenia IMRAN ajunsese la 76 de ani şi încă se mai agita toată ziua prin sat, supraveghind activitatea tuturor. Într-o noapte din vara anului 499 î.Hr., a murit în somn, inima lui fiind obosită peste măsură.

Nina Petre
28 februarie 2019

Episodul 24 - YAMUNA

Episodul spiritual nr.24 o are ca eroină pe YAMUNA, care a trăit între anii 692-637 (mileniul 1, secolul 7 î.Hr.). S-a născut într-un sat din India ce poate fi localizat astăzi lângă oraşul Jaipur, în provincia Rajasthan.

De la jumătatea mileniului 2 î.Hr. până în secolul 5 î.Hr., o parte din teritoriul Indiei a fost ocupat de triburile de războinici indo-europeni numiţi arieni. Aceştia au introdus sistemul celor patru caste şi religia brahmanică.

Părinţii YAMUNEI, Kintan (tatăl) şi Rupali (mama), au avut şapte copii. Doi băieţi şi trei fete au murit, din cauza unor boli grave pe care vrăjitorul satului nu a reuşit să le vindece. Au supravieţuit o fată, YAMUNA, şi fratele ei cu 5 ani mai mare, Kotari. Ajuns negustor ambulant, Kotari s-a căsătorit la 23 de ani cu Shasti, o fetiţă de 13 ani, şi a decis să locuiască în satul ei, aflat spre nord de satul său. Au avut o fată şi doi băieţi.

YAMUNA a rămas lângă părinţi până la 14 ani, când a fost luată în căsătorie de gospodarul Bhaskar, un tânăr de 22 de ani. El se ocupa, în principal, cu agricultura, la fel ca părinţii YAMUNEI. Tatăl lui Bhaskar, Girisha, era negustor de vite. Mama lui se numea Durga.

YAMUNA l-a născut pe Vasuki, primul fiu, la 17 ani, iar pe Anish, al doilea fiu, la 20 de ani. Vasuki a ajuns preot brahman. Deşi nu i s-a impus celibatul, el l-a preferat.

Anish şi-a ales meseria de fierar. S-a căsătorit la 21 de ani cu Behula, o fată de 15 ani. Au avut patru copii. Fetele se numeau Kala şi Rajni, iar băieţii, Purdy şi Gadhi.

YAMUNA se dovedise încă din primii ani de viaţă foarte utilă celor din jur. Ea reuşea să prevestească întâmplări viitoare privind la stele sau interpretându-şi anumite vise. Mai avea un obicei, foarte apreciat de săteni: ghicea gândurile şi comportamenul animalelor, considerându-le asemănătoare cu cele ale oamenilor.

Toată lumea din sat credea în existenţa unor fiinţe supranaturale, ale căror acţiuni răufăcătoare sau binevoitoare exercitau o influenţă constantă asupra vieţii oamenilor. Existau spirite înfometate, spiriduşi cruzi şi şmecheri, vampiri, demoni feminini, vrăjitoare, fantome, căpcăuni. Acestora li se opuneau spirite mai mult sau mai puţin binefăcătoare, care trăiau peste tot. Lumea animală, cea vegetală şi cea minerală adăposteau viaţa latentă şi misterioasă a spiritelor.

Crescută în această credinţă, YAMUNA nu se temea să le spună celor apropiaţi ce făceau spiritele bune şi cele rele în satul cu zeci de locuitori. Considerând, ca toată lumea, că animalele se înrudeau cu oamenii, fata-ghicitoare urmărea comportarea lor, alertându-i pe cei din jur dacă observa ceva neobişnuit. Astfel, reuşea să prevestească apropierea furtunilor, a cutremurelor, a morţii în unele familii, ca şi apropierea unor războinici necunoscuţi, porniţi pe jaf şi crime.

De cum împlinise 55 de ani, YAMUNA le-a povestit tuturor că va suferi la fel ca vaca ei, care se rănise la piciorul stâng. Vaca încă mai şchiopăta, când YAMUNA a călcat din neatenţie pe o bucată de fier ruginit. Tăietura, la talpa stânga, a fost adâncă. Rana s-a infectat, piciorul s-a umflat, iar bolnava i-a interzis vraciului să i-l amputeze. Tocmai murise papagalul ei preferat, semn că şi ea urma să plece după el în lumea zeilor binefăcători. A mai trăit câteva zile şi a murit înconjurată de toţi cei dragi.

Nina Petre
25 martie 2019

ALEC

Alec este fiul cel mare al doamnei MONA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Amira Kelde (1846-1902)
- Tinario Chanes (1780-1828)
- Lemyad (1701-1760)
- Roderik Reving (1617-1671)
- Almira Neve (1522-1586)
- Mustafa (Ihted) (1414-1490)
- Ayamer (1313-1378)
- Alam (1183-1229)
- Shuang (1092-1140)

Episodul 1 - AMIRA

Eroina povestirii este spaniola AMIRA KELDE, care a trăit între anii 1846-1902. Data naşterii Amirei: 1 decembrie 1846, ora 3 şi 10 minute după-amiază. Localitatea naşterii: orăşelul Figueras, situat în nord-estul Spaniei.

În perioada vieţii AMIREI, Spania a suferit importante schimbări politice traumatizante pentru întregul popor. La data naşterii AMIREI, ţara ei era un regat condus de regina Isabela a II-a de Bourbon. Ea a domnit până în anul 1868. În urma răscoalei flotei din Cadix, care a marcat începutul revoluţiei burgheze, regina a fost nevoită să fugă din Spania. Până în 1870, ţara a fost condusă de un guvern provizoriu. În 1870 a revenit monarhia, în persoana regelui Amedeo I de Savoia. Acesta a fost nevoit să abdice, iar în 1873 s-a proclamat prima Republică spaniolă. Aceasta a funcţionat până în 1874, când s-a restaurat dinastia

de Bourbon. Între 1874 şi 1885 a domnit regele Alfonso XII. Urmaşul său la tron a fost regele Alfonso XIII (1886-1931).

Soţii Paulo şi Nireda Kelde aveau doi copii. AMIRA era mai mare cu 2 ani decât fratele ei, Nicolas. Întreaga familie trăia din meseria de pantofar exercitată de Paulo. El muncea zi de zi, mai puţin duminica, pe care şi-o consacra slujbei de la biserică, dimineaţa, iar după-amiaza se întâlnea cu prietenii lui la una dintre cârciumile din oraş.

Soţia lui, Nireda, îl ajuta în muncă, reparând încălţămintea femeilor şi confecţionând sandale de vară. AMIRA şi Nicolas au învăţat de mici să îşi ajute părinţii la muncă, reparând şi ducând încălţămintea reparată la casele clienţilor. Amândoi au învăţat timp de câţiva ani la şcoala de lângă biserică, unde sora preotului era învăţătoare. La 16 ani, Nicolas s-a îmbarcat pe o navă spaniolă ce făcea drumuri comerciale între Europa şi zona Mării Caraibilor.

La 15 ani, AMIRA a fost luată în căsătorie de marinarul militar Augusto Ribera, un bărbat de 29 ani, originar din Figueras. După nuntă, AMIRA a plecat cu proaspătul soţ spre Barcelona, unde el locuia împreună cu părinţii lui, Inaco şi Aura, într-o casă mare şi frumoasă. Fost marinar, Inaco renunţase la comerţul naval din cauza îmbolnăvirii de malarie. La scurtă vreme după nunta fiului său, a şi murit. Văduva Aura, soacră bună la suflet, a ajutat-o mult pe AMIRA la treburile casei şi la creşterea copilului. AMIRA a născut la 19 ani un băieţel, unicul copil, pe care l-a numit Turido.

Tatăl său, Augusto, era plecat în coloniile din Atlantic şi Caraibe, unde era nevoie permanentă de înfrângerea răscoalelor populaţiei autohtone. La revenirea lui acasă, Turido avea aproape un an. Crescut bine de bunica Aura, băieţelul era voinic şi mereu vesel. Îi plăcea foarte mult să apuce cu mânuţele sandalele confecţionate de mama lui şi să le smulgă mărgelele cusute pe ele.

Nici după căsătorie, AMIRA nu renunţase la meseria de pantofar. Îşi amenajase un mic atelier în curtea casei, unde concepea noi şi noi modele de sandale, pe care le vindea la preţuri bune. Augusto, ştiind că ea avea mereu nevoie de pietricele semipreţioase pentru a le aplica pe sandale, îi aducea din colonii saci şi pungi pline, spre bucuria imensă a AMIREI şi a fiului lor.

Turido, puternic ataşat de mama lui, fiindcă tatăl era mereu plecat departe, a învăţat să facă sandale, mai mult de dragul pietricelelor colorate. După anii de învăţământ general, Turido a intrat ucenic la un bijutier din oraş, iar la 20 de ani şi-a deschis propriul atelier. S-a

căsătorit la 24 de ani cu Ines, o fată de 16 ani, care i-a dăruit un băieţel şi două fetiţe.

Curajosul Augusto, luptător în cadrul Marinei Militare Regale, şi-a încheiat lunga carieră de militar în anul 1898, când Spania a fost învinsă în războiul hispano-american şi a pierdut coloniile sale Cuba şi Puerto Rico. Pentru poporul spaniol a urmat o perioadă foarte grea din punct de vedere economic. Augusto a revenit definitiv acasă la 66 de ani, în anul 1898, bucuros că a scăpat cu viaţă din luptele de pe teritoriul cubanez.

Soţie devotată şi pricepută la tratamente tradiţionale, AMIRA i-a ajutat pe cei doi medici care i-au vindecat soţul de numeroasele infecţii de pe corp. L-a învăţat pe Augusto să o ajute la confecţionarea sandalelor, iar el s-a ocupat şi de vânzarea lor. Mama lui nu mai trăia, iar fiul lor avea familia şi meseria lui. Au trăit fericiţi până în 1902, an în care AMIRA şi-a pierdut viaţa în cumplita epidemie de tifos care a ucis o parte din locuitorii Barcelonei.

Augusto a scăpat cu viaţă, deşi a stat lângă ea până şi-a dat suflarea. Turido, vigilent, se refugiase cu familia lui departe în munţi, scăpând astfel cu toţii de cumplita boală.

Spiritul AMIREI, puternic afectat de moartea timpurie a femeii, a stat în astral 102 ani până la naşterea micuţului ALEC. Influenţele karmice sosite asupra lui Alec din direcţia antecesoarei AMIRA sunt numeroase şi în mare parte pozitive. Menţionez câteva dintre ele:

- predispoziţia spre a prefera încălţăminte frumoasă şi elegantă;
- hărnicia, îndemânarea în cadrul unor lucrări manuale;
- fidelitatea faţă de familie;
- talentul comercial, care se va dezvolta la vârsta maturităţii;
- predestinarea pentru meseria de medic a sosit pe cale karmică, din cauza neputinţei medicilor de a salva viaţa AMIREI. În această privinţă, ar fi bine ca Alec să nu călătorească în zonele unde sunt posibile apariţii ale tifosului.

Nina Petre
22 iunie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI ALEC:

„Interesant ce spuneţi, că a stat mult în astral şi a fost afectat de moartea prin boală. Alec este un copil destul de bolnăvicios şi temător de durere şi boală, iar eu pe lângă el am de învăţat să înţeleg teama de boală şi toleranţa scăzută la durerea fizică.

Momentan. Alec nu are nicio atracţie spre medicină sau îngrijirea bolnavilor, dar văd şi astrologic această posibilitate în astrograma lui. Înţeleg că a mai cochetat într-un fel şi cu medicina tradiţională (leacuri, ajutând medicii, cum spuneaţi în scrisoare). Vom vedea ce va fi şi cum se schimbă viziunile. Este cert că acest copil are talent manual la lucruri de artă, creaţie, punerea culorilor, design. Am observat şi încurajat de mic acest talent, care m-am gândit că ar putea deveni un hobby pentru sufletul lui dacă nu o carieră."

Mona
6 iulie 2017

Episodul 2 - TINARIO

Eroul povestirii este ecuadorianul TINARIO CHANES, care a trăit între anii 1780-1828. Data naşterii lui TINARIO: 3 iulie 1780. Ora naşterii: 4 după-amiaza. Locul naşterii: Guayaquil.

La data naşterii lui TINARIO, ţara lui era o parte componentă a Viceregatului Noua Granadă, formaţiune statală înfiinţată de cuceritorii spanioli. În 1822, Ecuadorul a fost inclus în Republica Federativă Marea Columbie. După destrămarea acesteia, în anul 1830, ţara lui TINARIO s-a proclamat ca stat independent. În 1835, a primit numele de Ecuador. Denumirea provine de la linia ecuatorului, care îi traversează teritoriul la nord de capitala Quito.

Soţii farmacişti Horacio şi Almeira Chanes aveau doi copii. Fata, Ignacia, era cu 3 ani mai mare decât fratele ei, TINARIO. Profund pasionată de meseria părinţilor, Ignacia a crescut alături de ei, noaptea, acasă, iar ziua, în micul lor magazin de medicamente, leacuri tradiţionale şi produse cosmetice. După cele 8 clase de şcoala generală, Ignacia s-a calificat ca farmacistă, prin muncă, în farmacia familiei Chanes.

Fratele ei, TINARIO iubea mai mult cartea decât farmacia. O influenţă decisivă asupra viitorului său profesional l-a avut preotul Bastiano, profesorul de Religie din şcoala generală. Înţeleptul preot i-a deschis elevului său interesul şi pasiunea pentru aprofundarea studiilor în domeniul religiei catolice. Recomandat cu bunăvoinţă de către Bastiano pentru înscrierea la seminarul catolic din oraş, TINARIO a absolvit anii de şcoală confesională când avea aproape 20 de ani. A primit o repartiţie ca preot catolic într-o biserică din oraşul Milagro, localitate apropiată de Guayaquil.

TINARIO reuşea să îşi viziteze săptămânal părinţii şi sora. Ignacia se căsătorise la 18 ani cu un medic din oraş, devenind apoi mama a doi băieţi.

Neavând voie să se căsătorească, preotul TINARIO locuia singur într-o casă mică din apropierea bisericii. Îngrijitoarea lăcaşului bisericii, o tânără săracă numită Inalda, venea de două ori pe săptămână să facă puţină curăţenie şi în locuinţa preotului. Treptat, inimile lor au început să vibreze de iubire. Inalda şi-a refuzat admiratorii şi pretendenţii la căsătorie, tineri de condiţie socială modestă, ca şi ea. Se obişnuise cu fineţea comportamentului preotului, cu vorbele lui frumoase şi îngrijite, cu veşnicul său calm, care îl făcuseră îndrăgit şi apreciat de toţi enoriaşii de pe raza parohiei.

Inalda avea 21 de ani când a rămas însărcinată cu amantul ei, preotul TINARIO. Nu era posibil să renunţe la sarcină şi nici nu dorea acest lucru. Îl iubea atât de mult pe TINARIO, cu disperare, ştiind că nu se vor putea căsători niciodată, încât se bucura la gândul că va avea o preţioasă amintire de la el, un copilaş. L-a născut pe Adusto spre sfârşitul anului 1807. TINARIO împlinise 27 de ani. Era fericit că avea un fiu, dar era necesar ca micuţul să aibă un tată, aşa, de ochii lumii. Dacă îşi recunoştea oficial fiul, risca să rămână fără serviciul de la biserică, iar altă meserie nu cunoştea.

A plecat de urgenţă la Guayaquil, unde s-a sfătuit în secret cu părinţii lui, cu Ignacia şi cu soţul acesteia, medicul Rodrigo. S-au gândit cu toţii pe cine să plătească pentru a găsi astfel un tată pentru micuţul Adusto. Rodrigo avea un văr, pe Gervasio, în vârstă de 30 ani, mare amatori de femei, celibatar convins. Familia lui TINARIO i-a dat o adevărată avere în bani de aur pentru salvarea reputaţiei micuţului Adusto. Gervasio, prezentat de TINARIO autorităţilor din Milagro, şi-a recunoscut paternitatea asupra copilaşului, salvând astfel reputaţia copilului, a mamei şi a preotului.

După aceasta onorabilă tactică, şmecherul a revenit în Guayaquil, unde s-a grăbit să îşi cheltuiască averea. Totuşi, pe Inalda nu a reuşit să o uite. I-au plăcut ochii ei migdalaţi, vorba domoală, dar mai ales trupul ca de trestie, pe care naşterea nu reuşise să îl deformeze. Au început vizitele, el insistând ca femeia să nu mai locuiască împreună cu părinţii ei, ci într-o casă cumpărată de el. Oficial, Inalda nu se putea împotrivi deciziilor lui Gervasio. S-a mutat cu băiatul în casa oferită, primindu-l în vizită pe falsul tată de câte ori voia să îşi vadă copilul.

Adusto a urmat studiile generale în Milagro, apoi a plecat în Guayaquil pentru a se califica drept asistent medical în cabinetul

unchiului Rodrigo, soţul Ignaciei. Locuind în casa falsului tată, băiatul s-a obişnuit cu el, întrebându-l deseori de ce nu s-a căsătorit cu mama lui. De dragul lui Adusto, Gervasio a cerut-o pe Inalda în căsătorie. Ea împlinise 42 de ani, locuia tot în Milagro, iubirea ei pentru preotul TINARIO rămânând de neuitat. La insistenţele lui Gervasio, i-a mărturisit drama vieţii ei. Revoltat, acesta l-a aşteptat pe TINARIO într-o seară, după slujbă şi l-a înjunghiat mortal. Era în luna noiembrie a anului 1828. La 48 de ani, nefericitul preot şi-a încetat existenţa pe Pământ.

La înmormântare au venit sora şi cumnatul său, însoţiţi de Adusto şi criminalul Gervasio, având-o alături pe Inalda, viitoarea soţie. Părinţii lui TINARIO nu mai trăiau. Adusto, ajuns la 21 de ani, lucra ca asistent medical în cabinetul unchiului Rodrigo. Necunoscând circumstanţele morţii preotului TINARIO, a plâns alături de mama sa, neştiind exact pentru ce trebuia să sufere. Ucigaşul preotului nu a fost descoperit niciodată.

Reveniţi în Guayaquil, Inalda, Adusto şi Gervasio au încercat să ducă o viaţă de familie normală. Nereuşind să îl suporte pe Gervasio ca soţ, femeia şi-a pus capăt zilelor, înghiţind o otravă preparată din pulberi de plante foarte toxice. Dăduse mulţi bani pe ea unei femei de la periferia oraşului, care o folosea pentru a scăpa de şobolanii din pivniţă.

Moartea cumplită a Inaldei, la câteva luni după cea a iubitului ei, TINARIO, s-a înscris sub formă de karmă negativă în memoria spiritului nefericitului preot. Remarcăm astfel apariţia la ALEC a influențelor unei karme colaterale, datorate în mod indirect sinucigaşei Inalda.

Nina Petre
7 iulie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI ALEC:

„Recunosc foarte mult din Tinario în Alec.

Citind povestea şi, evident, stând cu ochii pe astrograma lui, vedeeam un trecut şi un prezent greu, de suferinţă emoţională. Este şi foarte finuţ, cumva de o frumuseţe feminină (alt motiv de îngrijorare, pentru că suntem în ţara în care totul este permis şi, mai ales, încurajat în relaţiile între persoane de acelaşi sex). Alec a fost totdeauna foarte aproape de fete, prieten cu ele, mi-a spus că băieţii sunt prea duri şi că fetele sunt mai interesante, inteligente şi poate discuta cu ele, nu îi plac jocurile agresive ale băieţeilor. De fiecare dată când am sondat terenul să văd dacă îi place o fată, zice că sunt doar prietene bune şi că nu îmi spune mai multe. Nu prea pot să-l fac să se deschidă, dar este încă mic, deși ştiu

că rolul meu este important. Bineînțeles că Dumnezeu ştie ce face şi mi-a dat un copil cu un spirit care a trecut prin drame din cauza iubirii interzise.

Este interesant cum la naştere se imprimă şi pe corpul fizic (deşi este nou) informaţia energetică cu care venim.

Alec este un copil deosebit, foarte iubitor, inteligent, este profesorul nostru de toleranţă şi dezvoltare a compasiunii."

Mona
8 iulie 2017

Episodul 3 - LEMYAD

Eroina povestirii este azera LEMYAD. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1701-1760 (secolul 18). Data naşterii lui LEMYAD: 9 septembrie 1701. Ora naşterii: la câteva minute după ora 3 după-amiază. Locul naşterii: localitatea Lankaran (Lenkoran), situată în sud-estul Azerbaidjanului, în apropierea ţărmului Mării Caspice.

Părinţii lui LEMYAD erau refugiaţi din localitatea persană Sakht-Sar, port la Marea Caspică. Negustorul de ţesături Kashdun avea împreună cu harnica lui nevastă, Noymde, doi copii. Fata, LEMYAD, era cu 5 ani mai mare decât fratele ei, Kerdin. Deşi nu era foarte bogat, Kashdun şi-a educat copiii cu guvernante aduse din Persia. La 15 ani, Kerdin a intrat ucenic la un negustor azer care vindea haine aduse din Persia. A trăit toată viaţa din comerţul cu mărfuri persane. S-a căsătorit la 26 de ani cu o fată azeră de 14 ani. Au avut împreună şapte copii, trei fete şi patru băieţi.

Frumoasa şi deşteapta LEMYAD s-a măritat la 16 ani cu moşierul Nudin Harrian, un tânăr de 29 ani, originar dintr-un vechi neam de nobili azeri. Nudin avea o moşie mare în apropierea graniţei cu Persia, unde creştea oi, cai şi catâri. El era unul dintre principalii furnizori de lână ai soţilor Kashdun şi Noymde. Mama lui LEMYAD ţesea covoare şi carpete din lână, foarte căutate în localităţile azere din zona Mării Caspice. Invitat ca musafir în casa lui Kashdun, Nudin a cunoscut-o pe LEMYAD când fata avea doar 10 ani. A aşteptat-o până când a împlinit 16 ani şi au făcut nunta.

Micul palat de pe moşia lui Nudin se afla foarte aproape de graniţa cu Persia. Părinţii lui locuiau spre sud, dincolo de graniţă, unde creşteau cămile şi catâri. Fiul lor aducea în Lenkoran şi în alte porturi azere

baloturi mari cu păr de cămilă, foarte necesare ţesutului covoarelor şi carpetelor. În anul 1732, Azerbaidjanul a fost anexat la Persia, fapt ce i-a permis lui Nudin să se simtă la el acasă şi în ţara de la sud.

LEMYAD i-a dăruit trei fete. Pe Eryl a născut-o la 18 ani, pe Ordyh, la 21 de ani, iar pe Rayad, la 26 ani. Nudin fiind un nobil bogat, şi-a permis să le aducă fetelor lui guvernante din Persia, aşa cum se întâmpla în toate familiile azere înstărite. Cele trei surori au învăţat bine trei limbi: dialectul azer vorbit în sudul ţării, persana şi rusa, aceasta din urmă fiind vorbită mai ales de populaţia din nordul ţării în relaţiile cu negustorii sosiţi din Rusia. După anul 1800, Azerbaidjanul a ajuns sub dominaţia Rusiei.

Viaţa de familie a eroinei noastre a fost intensă şi plină de satisfacţii. LEMYAD avea mereu câte ceva de făcut. Servitoarele munceau până când toate treburile erau terminate zi de zi. Fetele, îmbrăcate frumos, mereu elegante şi atrăgătoare, şi-au găsit admiratori de la vârsta de 10 ani, când părinţii au început să le arate bărbaţilor dornici de căsătorie. Eryl, măritată la 14 ani cu un negustor de mărfuri aduse din Persia, a devenit mama a cinci copii, trei fete şi doi băieţi. Ordyh, măritată la 15 ani, a ajuns nevasta unui medic din Persia, aducând pe lume o fată şi doi băieţi. Rayad, minunea familiei, o fată de o frumuseţe rară, a fost cumpărată cu bani grei de un negustor rus şi dusă în Astrahan, unde acesta avea o moşie şi un conac superb. Rayad a ajuns mama a şapte copii, trei fete şi patru băieţi.

La 59 de ani, LEMYAD se simţea pe deplin fericită. Nudin împlinise 72 de ani, era încă voinic şi iubitor ca în tinereţe. Amândoi locuiau în vechiul conac de pe moşie, la care adăugaseră de-a lungul anilor mai multe clădiri. Averea lor le-a atras invidia altor moşieri mai puţin bogaţi, dar şi a unor negustori sosiţi sporadic în căutare de produse cerute la vânzare.

În seara zilei de 19 februarie 1760, înainte de ora 10, când întunericul se aşternuse cu intensitate, un grup de cinci bandiţi înarmaţi cu săbii şi cuţite încovoiate au atacat porţile şi uşile, ucigând tot ce le ieşea în cale. Cei 11 servitori nu au avut timp să riposteze. Au murit cu toţii, stăpâni şi servitori. Dezastrul a fost descoperit după câteva zile, când doi negustori persani au sosit la conac, dorind să cumpere ceva marfă de la Nudin. Îngroziţi, au făcut drumul înapoi spre oraş, unde au alertat autorităţile. Când militarii au ajuns pe moşie, au observat că dispăruseră cei peste 50 de muncitori. Au ajuns astfel la concluzia că atacul fusese plănuit cu complicitatea unora dintre supuşii lui Nudin.

LEMYAD şi Nudin au fost înmormântaţi pe moşia lor, unul lângă altul, iubirea lor ajungând nemuritoare peste veacuri.

Karma preluată de spiritul lui Alec şi transmisă asupra băiatului este bogată în elemente frumoase, influenţa acestora fiind umbrită de sfârşitul tragic al eroinei noastre. LEMYAD avea o fire singuratică, melancolică, nefiind obişnuită să se destăinuie oricui. Devotamentul ei pentru propria familie era total. Avea o putere imensă de sacrificiu spre binele celor dragi. Când asasinii au intrat în casă, le-a cerut să o omoare şi să-i lase soţul în viaţă.

LEMYAD era foarte talentată la confecţionarea hainelor femeieşti şi a papucilor eleganţi pe care îi purta în casă. De la mama ei ştia să ţească covoare şi carpete din lână de oaie şi păr de cămilă, reuşind să creeze modele superbe, cu flori, păsări şi ornamente complicate. Valurile Mării Caspice, întindere de apă pe care o iubea enorm, erau prezente într-un mod stilizat în toate ţesăturile ei. Dintre animale, iubea cel mai mult oile, a căror lână de calitate superioară o folosea la ţesături şi la împletirea unor haine mai groase.

Nina Petre, 29 iulie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI ALEC:

„Mulţumesc mult şi pentru acest episod. Am rămas mult pe gânduri descoperind că Alec şi părinţii mei au fost legaţi între ei în acea viaţă de azeri şi totuşi aşa a fost să fie, ca în viaţa actuală să nu se întâlnească, pentru că parinţii mei au murit cu mult timp înainte să se nască copiii mei. Eu am fost elementul de legătură dintre ei, însă, în mod ciudat, am simţit tot timpul că Alec este legat de ei, la un moment dat, am suspectat chiar că ar fi fost încarnarea unuia dintre spiritele lor, însă nu mă hotăram. Alec îmi aduce aminte fizic de mama şi prin felul în care pot vorbi cu el cu lungi conversaţii foarte profunde pentru vârsta lui, dar parcă îmi aduce aminte şi de tata, pentru că are multe talente artistice şi creative ca şi el (teatru, scris, cântat, desenat). Acum înţeleg că nu este nici unul dintre ei, dar cumva sunt legaţi între ei, nu ştiu dacă şi din alte vieţi sau dacă vreodată am fost toţi într-o viaţă (eu, părinţii mei şi Alec). Deci Alec este puntea mea de legătură cu părinţii mei....

Mi s-a mai spus că ei doi tind să se încarneze împreună şi iată că i-aţi găsit ca surori în acea viaţă. Este un fenomen foarte ciudat că din această încarnare au ieşit împreună la o vârstă neaşteptată, de 45 de ani. Mama era mai mare cu aproximativ 9 luni şi a murit cu aproximativ 9 luni înaintea tatei - au trăit acelaşi număr de ani, 45 de ani şi 1 lună

aproximativ. Ce s-a întâmplat în familia noastră a fost un caz rar şi iubirea sau legătura dintre ei a fost deosebită, aproape că nu puteau trăi unul fără altul. Eu am avut privilegiul de a trăi într-o familie armonioasă, în care ei, şi când se certau, erau amuzanţi. Relaţia mea cu ei a fost la fel, deosebită, dar am pierdut totul într-o clipită, un fel de paradis pierdut pentru mine, şi viaţa grea şi plină de obstacole a început. Dar Dumnezeu este mare şi mi-a trimis un crâmpei din ei prin Alec.

Pot să îl recunosc pe Alec, din nou, în talentele artistice, creative şi în iubirea de familie şi sensibilitatea lui. Alec vorbeşte de bogăţii, "palate" şi eu câteodată mă şi necăjesc un pic că este pretenţios şi îi spun că parcă a fost născut la palat. El visează cumva şi bunăstare materială şi bogăţie chiar, iar eu (care sunt într-o mişcare inversă, de spiritualizare şi interes mai mic legat de partea materială) îi explic că nu e nimic rău în a fi bogat, dar trebuie să fie atent la costul de o avea, ce trebuie să plăteşti, să sacrifici pentru asta. Nu mă gândisem la invidia altora în mod particular, dar poate intuitiv am simţit că există un pericol legat de prea multă bogăţie în legătură cu spiritul lui. Este a doua viaţă în care este "omorât" din invidie: în viaţa de azer, pentru bogăţie/bunăstare, şi în cea de preot în Ecuador, pentru gelozie, de către soţul gelos, aflând că nevasta îl iubea încă pe preot. Observ ceva în Alec şi în această viaţă care provoacă şi de multe ori îl enervează pe fratele mai mic, Mat, care, fiind mai puternic, îl "bumbăceşte" ca băieţii. Este o joacă, dar reuşeşte să îl provoace şi enerveze aşa de rău, că primeşte şi câte o "scatoalcă" mai serioasă, iar eu mă trezesc explicându-i că nu e bine să aţâţi, să provoci oamenii, pentru că nu ştii de ce sunt în stare să îţi facă într-o zi dacă nu sunt din familie. Acum îmi dau seama că, intuitiv, am simţit că el poate deveni victimă a geloziei, invidiei şi că ar fi înţelept pentru el să nu provoace oamenii în plus.

Sunt foarte bucuroasă să constat că ambii mei copii au avut, în general, vieţi de dedicaţie faţă de familia lor (soţ şi copii), că au avut talente artistice (creativitate), inteligenţă, legătura cu Dumnezeu (Alec, preoţie) şi servicul umanităţii (Mat, vindecătoare) şi îmi dau seama că au venit în această viaţă să mă îndrume, poate, şi pe mine spre această conexiune cu Divinul, spre ajutorarea oamenilor/umanităţii şi iubirea necondiţionată/dedicarea. Referitor la rolul nostru de părinţi în viaţa lor, simt că este mai mult legat de îndrumarea lor practică, pragmatică, relaţiile corecte cu oamenii, comunicarea cu mediul, societatea şi scoaterea la suprafaţă a talentelor şi punerea lor la lucru (manifestare, exprimare)."

Mona, 12 august 2017

Episodul 4 - RODERIK

Episodul spiritual nr.4 dedicat lui ALEC îl are ca erou pe suedezul RODERIK REVING, care a trăit între anii 1617-1671. S-a născut în localitatea Eskilstuna, situată la vest de Stockholm. Pădurarul Nokird Reving avea cu nevasta lui, Odagre, un băiat şi o fată. RODERIK era cu 3 ani mai mare decât sora lui, Annke.

În perioada vieţii lui RODERIK, pe tronul Suediei s-au aflat următorii regi ce aparţineau dinastiei Wasa: Gustav II Adolf (1611-1632); Kristina (1632-1654), independentă din 1644. Au urmat reprezentaţii dinastiei Pfalz-Zweibrucken-Kleeburg: Karl X Gustav (1654-1660); Karl XI (1660-1697), independent din 1672. În secolul 17, Suedia avea autoritatea supremă în zona Scandinaviei şi a Mării Baltice, afirmându-se ca o mare putere europeană. Regele Gustav II Adolf a modernizat armata şi a întărit economia ţării. Regina Kristina a adoptat unele măsuri în favoarea marii nobilimi.

Dintre copiii lui Nokird, numai RODERIK a învăţat carte. Timp de 4 ani, a urmat cursurile micii şcoli dintr-o localitate apropiată. Tatăl său îl ducea la şcoală cu căruţa, aştepta să se termine orele de curs, apoi se înapoiau amândoi acasă. La 12 ani, RODERIK şi-a început munca de pădurar şi negustor de lemne alături de Nokird. Unchiul Orend, fratele mamei Odagre, l-a învăţat tâmplăria, meserie care lui RODERIK i-a plăcut foarte mult.

La 20 de ani, vizitând împreună cu soţul lui Annke, sora lui, atelierul de tâmplărie al familiei Unnark din Stockholm, a cunoscut-o pe fiica patronului. Arkide avea 15 ani, iar părinţii voiau să o mărite cu un băiat serios şi bun meseriaş. Peste două luni, s-a organizat petrecerea de nuntă în casa socrilor lui RODERIK. S-a mutat împreună cu mireasa lui într-o încăpere din casa familiei Unnark şi a început să lucreze în atelierul lor de tâmplărie din Stockholm. Acolo a învăţat să facă mobilă elegantă, scumpă, aşa cum cereau clienţii bogaţi şi pretenţioşi.

A avut împreună cu Arkide doi băieţi. Pe Guding, mama lui l-a născut la 18 ani. A urmat, după 4 ani, fiul cel mic, Okdar. Guding, demn urmaş al tatălui său, s-a orientat spre comerţul cu mobilă. Căsătorit la 22 de ani cu fata unui cârciumar, a ajuns tatăl a trei băieţi. Okdar, cu firea sa independentă, a plecat cu o corabie, ajungând negustor pe apa Mării Baltice. S-a căsătorit la 26 de ani cu o tânără de 15 ani, fiică de negustor. Au avut împreună patru copii, două fete şi doi băieţi.

După ce împlinise 50 de ani, RODERIK nu mai avea destulă putere să lucreze la mobilă. A preferat să conducă afacerea lui Guding,

ocupându-se de vânzarea pieselor de mobilier. Toate treburile familiei au mers bine până în nenorocita lună aprilie a anului 1671, când lui RODERIK i s-a tras moartea de la o bucată de peşte prăjit.

Băuse o cantitate mare de rachiu spre seară cu doi clienţi, apoi venise acasă. Arkide prăjise câţiva peşti. Gustul lor plăcut l-a făcut pe RODERIK să înfulece fără a alege oasele. Trei oase i s-au înfipt în gât, iar nefericita nevastă nu a reuşit să i le smulgă. Sufocat de usturime, s-a învineţit la faţă, apoi a rămas fără suflare. Când a sosit un medic, el nu mai trăia.

Nina Petre, 4 octombrie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI ALEC

„Îl regăsesc pe Alec din nou în postura de familist, iubitor de creaţie artistică, în special a obiectelor de lux, dar şi cu veleităţi de afaceri şi conducere de afacere.

O altă caracteristică comună este potenţialul de a învăţa carte, dublat de efortul părinţilor pentru instruirea lui (şi în această viaţă eu am simţit că trebuie să mă ocup mult de acest copil din punct de vedere educaţie, şcoală, activităţi extra-curriculum, pentru că aşa mi-a dictat sufletul meu, deşi cei din jurul meu de multe ori au considerat că exagerez).

Este interesant că Alec îmi spune tot timpul despre viaţa bogaţilor cu case frumoase, obiecte de artă, design deosebit şi, cumva, critică casa noastră, mai modestă/veche (nerenovată), după bugetul unor imigranţi români, care însă se considera norocoşi că au putut cumpăra o casă în Toronto într-o zonă verde frumoasă, chiar dacă nu a fost buget de amenajări. El vorbeşte tot timpul de cum arată unele case în care intră la nişte colegi din cartierul bogat, unde merge la şcoală, şi eu tot încerc să-l lămuresc că există diverse priorităţi în viaţă, dar el o ţine sus şi tare cu luxul, cu nevoia de a arăta bine (totul, de la prezentarea mâncării la designul interior). Acum înţeleg că, poate, la el, bogăţia de care vorbeşte este asociată cu frumosul şi vine pe linia spiritului din diferitele încarnări în care fie a făcut sandale cu pietre semipreţioase, fie mobilă de lux, fie carpete persane deosebite. Eu am sesizat capacitatea lui de creaţie artistică de mic şi l-am dus la tot felul de cursuri şi activităţi de natură artistică, inclusiv desen, pictură, mici sculpturi. Din păcate, cu vârsta, această chemare s-a diminuat, dar este clar că în prima parte a vieţii şi-a «amintit» creativitatea vieţilor trecute.”

Mona, 17 octombrie 2017

Episodul 5 - ALMIRA

Eroina povestirii este ALMIRA NEVE, care a trăit între anii 1522-1586 (secolul 16). Data naşterii ALMIREI: 8 august 1522. Localitatea naşterii: portul Ceuta, situat în nordul Marocului. La vârsta de 3 ani s-a mutat împreună cu părinţii în localitatea portuară Faro, situată în sudul Portugaliei.

În 1415, Portugalia a început cucerirea primelor aşezări de pe coasta nord-africană, printre care s-a aflat şi Ceuta. În secolul 15 şi la începutul secolului 16, Portugalia a ajuns o mare putere maritimă, punând bazele unui vast imperiu colonial (Insulele Capului Verde, Mozambic, Arabia de Sud, coasta occidentală a Indiei, peninsula Malacca, Brazilia, Ceylon). Apogeul expansiunii teritoriale, al dezvoltării economice şi culturale a fost atins în timpul domniei regelui Manuel I cel Mare (1495-1521). La jumătatea secolului 16, Portugalia şi-a pierdut statutul de mare putere maritimă.

Negustorul portughez Eustace Neve, originar din Faro, s-a mutat în Ceuta prin căsătoria cu marocanca Nemid. Au avut trei copii. ALMIRA, născută în Ceuta, împlinise 3 ani când tatăl ei, negustor de sclavi, a fost nevoit să fugă în ţara lui, din cauza ameninţărilor unor negustori marocani cărora le făcea concurenţă. Eustace a revenit în Faro cu Nemid şi ALMIRA, fiind ajutat de părinţii şi rudele lui să îşi cumpere o casă şi un depozit de marfă. Şi-a reluat negustoria, dar nu cu sclavi, ci cu haine şi ţesături.

La 2 ani după revenirea în Faro, a sosit în familie primul băiat, Norico. Au mai trecut 3 ani până la naşterea celui de-al doilea băiat, Abdul. Norico, ajuns negustor de alimente, s-a căsătorit la 27 de ani cu Yummah, o fată de 15 ani, având după aceea patru copii, două fete şi doi băieţi. Abdul, ajuns marinar, s-a căsătorit la 28 de ani cu Tibera, o domnişoară de 16 ani, care a dat naştere la doi băieţi.

Copiii lui Eustace nu au mers la şcoală. El i-a învăţat pe băieţi să socotească banii, să scrie şi să citească în limba portugheză. ALMIRA, având nevoie de ceva mai multă ştiinţă de carte pentru a se mărita cât mai bine, părinţii i-au dat-o spre instruire bătrânei doamne Maria Santos, originară din Lisabona, soţia unui negustor din Faro.

Fata avea 16 ani, când l-a cunoscut în casa doamnei Maria pe nepotul acesteia, navigatorul Isidoro Deor, un bărbat de 28 ani, frumos şi de origine nobilă. Asemenea mătuşii Maria, provenea dintr-un neam de nobili, care şi-au pierdut o mare parte din avere călătorind pe mări şi oceane. Ajunsă nevasta contelui Isidoro, ALMIRA şi-a urmat soţul până

la vila lui din Lisabona. Acolo şi-a crescut copiii cu servitoare, ajutată uneori de soacra Amelia, care era cam bolnavă. Pe Aruno l-a născut la 19 ani, iar pe Sideo, la 22 ani.

Tatăl lor, Isidoro, sosea câteva zile pe an, apoi pleca din nou la drumurile lui. Spre deosebire de tatăl şi ceilalţi predecesori ai săi, Isidoro se pricepea la afaceri, aducând acasă la fiecare sosire mari sume de bani şi cantităţi imense de mărfuri, pe care ALMIRA şi părinţii lui aveau datoria de a le vinde pe bani mulţi. Pe măsură ce băieţii lor creşteau, ajutau la afaceri cât se pricepeau.

Isidoro s-a îmbolnăvit de tuberculoză, una din bolile ucigătoare ale marinarilor, şi a murit la 42 de ani. ALMIRA, văduvă bogată la doar 30 de ani, avea de crescut un băiat de 11 ani, pe Aruno, şi unul de 8 ani, Sideo. Nevoiţi să supravieţuiască fără tată, fiindcă ALMIRA nu mai voia să se mărite, băieţii s-au orientat spre meserii aducătoare de bune profituri financiare.

Pe Aruno, mama lui l-a ajutat cu bani să îşi deschidă o bodegă, el învăţând meseriile de bucătar şi cârciumar. I s-a alăturat în buna afacere fratele cel mic, amândoi fiind îndrumaţi intens de mama lor. Aruno s-a căsătorit la 21 de ani cu Irena, o copilă de 14 ani, apoi au avut împreună trei băieţi şi o fată. Sideo şi-a luat-o de nevastă, la 23 de ani, pe draga lui Armida, care împlinise 17 ani. Ea a dat naştere la trei fetiţe.

După căsătoria fiilor ei, ALMIRA s-a mutat la moşia cumpărată în timpul vieţii lui Isidoro, proprietatea aflându-se spre est de Lisabona. La moşie îşi îngrijea podgoria şi livada cu portocali, reuşind anual să fabrice şi să vândă în Lisabona mari cantităţi de vinuri scumpe. O parte din câştiguri le oferea familiilor sărace din Lisabona şi orfelinatului din oraş.

Făcând vizite în casele sărmanilor de la periferie, s-a îmbolnăvit de tuberculoză. În decurs de câteva luni, sub îngrijirea unor medici din Lisabona, boala a răpus-o. La 64 de ani, în noaptea de 3 martie a anului 1586, renumita ALMIRA Deor a închis ochii pentru totdeauna în vila ei din oraş. Aruno avea 45 de ani, iar Sideo, 42 de ani când şi-au condus mama la cimitir împreună cu familiile lor.

Nina Petre,
8 noiembrie 2017

Episodul 6 - MUSTAFA (IHTED)

Eroul povestirii este croatul IHTED (1414-1490). El s-a născut în oraşul Ragusa (denumire actuală, Dubrovnik) situat pe coasta Dalmaţiei.

Teritoriul Croaţiei, compus din Croaţia propriu-zisă, Slavonia şi Dalmaţia, condus de un vicerege (ban), cu reşedinţa la Zagreb, a pierdut pentru 6 secole coasta dalmată, cucerită de Veneţia în jurul anului 1200. În anul 1358, oraşul-port Ragusa a devenit o republică independentă.

Negustorul Antonie din Ragusa avea împreună cu soţia lui, Marda, trei băieţi.

Rudik, fiul cel mare, s-a căsătorit la 24 de ani cu Irinka, fiica de 17 ani a unui mic moşier de lângă Ragusa. Primit să locuiască alături de socrii şi nevasta lui, a ajuns tatăl a trei copii, doi băieţi şi o fată.

Marko, fiul mijlociu, a ajuns marinar. Căsătorit la 29 de ani cu Adrika, o fată de 16 ani din Ragusa, a avut patru copii, trei băieţi şi o fată.

IHTED, fiul cel mic, a avut o viaţă mult mai zbuciumată decât cea a fraţilor lui. Băiatul avea 6 ani, când o corabie turcească plină cu militari a ancorat în port. Câţiva luptători au început să cumpere cu bani de aur băieţei mai mari de 5 ani, spunând că le vor asigura un viitor strălucit ca luptători în armata sultanului Mehmed I Celebi. Mulţi locuitori săraci din Ragusa şi din apropierea oraşului şi-au vândut băieţii, convinşi de promisiunile otomanilor de pe corabie. IHTED s-a aflat printre victimele naivităţii şi nevoii de bani a părinţilor. După ce au cumpărat 30 de copii, otomanii au ridicat pânzele, corabia părăsind portul. Băieţii au ajuns, după o călătorie chinuitoare, pe apă şi pe uscat, în oraşul Edirne.

În anul 1366, sultanul Murad I Augustul (1360-1389) a cucerit oraşul Adrianopol, care a ajuns, cu numele de Edirne, reşedinţa (capitala) sultanilor otomani pentru un secol. În anul 1453, sultanul Mehmed II Cuceritorul (1444-1446 şi 1451-1481), a cucerit oraşul bizantin Constantinopol, transformându-l în noua capitală a Imperiului Otoman, cu numele de Istanbul.

Marea dramă a vieţii micului croat IHTED a început în Edirne, la câteva luni după aducerea lui într-o clădire ca o închisoare, aflată la mică distanţă de oraş. Majoritatea copiilor croaţi au fost trimişi în unităţi militare, urmând să ajungă soldaţi otomani după ani de instrucţie severă. Au rămas în clădire şase băieţi, printre care şi IHTED, cu toţii foarte frumoşi la chip şi graţioşi la trup, ca fetele. În ziua de naştere, fiecare dintre ei a fost supus castrării şi a primit un nume turcesc.

La data de 11 august 1421, când IHTED împlinea 7 ani, un medic turc l-a castrat. Suferinţele cumplite ale băiatului au durat 3 luni. După ce rana i s-a vindecat, a fost închis într-o altă clădire, mai elegantă, apropiată de reşedinţa sultanului Murad II, unde şi-a regăsit prietenii croaţi aduşi împreună cu el în prima clădire. Timp de 5 ani, au fost supuşi unui program intens de educare, aflând de la instructorii şi medicii care se ocupau de ei că vor ajunge, la 12 ani, slujitori credincioşi în palatele sultanului.

La musulmani şi evrei, băieţii mici sunt tăiaţi împrejurul penisului, adică li se înlătura pielea care înconjoară acest organ („tăierea împrejur"). *Eunuc* înseamnă altceva. Pentru a transforma băieţii sclavi în eunuci, li se extirpa întregul organ genital. La exterior nu mai rămânea nimic, doar o găurică la marginea vezicii urinare, prin care puteau să urineze cu ajutorul unui tub de argint sau făcut dintr-o crenguţă găurită la interior. Eunucii erau folosiţi ca paznici în haremurile nobililor şi ale sultanilor, dar făceau şi alte treburi.

Împlinind 12 ani, IHTED, care primise în ziua castrării numele turcesc MUSTAFA, urmând să îl poarte până la sfârşitul vieţii, a fost examinat cu atenţie de câţiva înalţi funcţionari de la curtea sultanului Murad II, aceştia luând decizia de a-l trimite ca slujitor în clădirea eunucilor personali ai sultanului. Până la 39 de ani, cât a locuit în Edirne, tânărul eunuc MUSTAFA a îndeplinit multe misiuni, achitându-se cu multă voinţă şi supunere de toate obligaţiile. A muncit în grădină, la bucătărie, în sufrageria şi dormitoarele eunucilor superiori lui, a îngrijit caii sultanului, a slujit în camerele cadânelor, a purtat corespondenţa de la un palat la altul.

În 1453, sultanul Mehmed II Cuceritorul, stabilindu-şi reşedinţa în Istanbul, le-a cerut funcţionarilor lui să îi aducă drept servitori pe cei mai buni eunuci din Edirne. Printre ei se afla şi croatul MUSTAFA, un eunuc de 39 ani, islamizat încă de la 7 ani, perfect devotat şefilor lui. Ajuns la picioarele severului sultan, acesta l-a plăcut din primele momente. I-a cerut secretarului să îl numească şef al servitorilor eunuci din palat. Aşa au luat sfârşit suferinţele musulmanului MUSTAFA, începând epoca lui de prosperitate şi putere asupra altora.

La 70 de ani, a fost înnobilat cu titlul de boier, primind în dar o mare sumă de galbeni şi o bucată de moşie undeva departe de Istanbul, prin bunăvoinţa sultanului Baiazid II Veli. I s-a acordat dreptul de a pleca definitiv de la palatul din Istanbul. Ascultător, MUSTAFA s-a retras la moşia primită în dar, unde a mai trăit 6 ani, ocupându-se de creşterea cailor destinaţi armatei şi a pomilor fructiferi. L-a slujit cu credinţă o

femeie văduvă. Aril l-a vegheat până în clipa morţii, apoi i-a organizat înhumarea. Cu 2 zile înainte de moarte, MUSTAFA şi-a semnat testamentul, lăsându-i credincioasei Aril toată averea lui. Era în toamna anului 1490.

Nina Petre,
21 decembrie 2017

Episodul 7 - AYAMER

Eroina povestirii este egipteanca AYAMER, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1313-1378 (secolul 14). AYAMER s-a născut în localitatea Al Minya, situată pe malul Nilului, la sud de Cairo.

Cât timp a trăit AYAMER, pe tronul Egiptul au domnit 13 sultani ce aparţineau dinastiei arabe a Mamelucilor Bahrizi. Primul sultan din timpul vieţii lui AYAMER a fost an-Nasir Nasir ad-Din Muhammad (1309-1340), iar ultimul a fost al-Mansur Ala ad-Din Ali ibn Shaban (1377-1381).

Negustorul Atallah din Al Minya avea împreună cu nevasta lui, Ghaliya, două fete. Rajiya era cu 5 ani mai mare decât sora ei, AYAMER. Fata s-a măritat la 14 ani cu negustorul de sclavi Rusul, un bărbat cu 9 ani mai în vârstă decât ea. Au avut trei copii, două fete şi un băiat.

Nici Ghaliya şi nici fiicele ei nu au avut ştiinţă de carte. Hărnicia lor în treburile gospodăreşti, la care se adăuga priceperea la croitorie şi ţesut le-a ajutat să îşi întreţină propriile familii. De la doar câţiva anişori, AYAMER şi Rajiya au învăţat să coasă haine pentru femei, să ţeasă covoare, carpete, şaluri şi să împletească scoarţe din fibre de plante. Rajiya a continuat să creeze ţesături şi după căsătorie, cu toate că bărbatul ei câştiga bine cu negustoria.

AYAMER a ajuns mireasă la 16 ani şi jumătate, mirele fiind un tânăr de 21 de ani. În familia lui AYAMER, baza câştigurilor erau creaţiile manuale, vândute bine de soţul ei, negustorul Maram. Pe primul fiu, Salil, l-a născut la 18 ani. Au mai trecut 5 ani până la naşterea celui de-al doilea fiu, Ziyad.

Tatăl lor, Maram, avea o barcă modestă în care transporta mărfurile pe Nil de la o localitate la alta, ajungând uneori până în Cairo. Maram vindea orice: haine, cereale, carne, ţesături, numai bani să iasă. L-au ajutat să câştige mai bine creaţiile lui AYAMER, originale şi atrăgătoare, pe care le vindea cel mai uşor. Femeia muncea cu pasiunea creaţiei, iar

rezultatele activităţii de croitoreasă şi ţesătoare erau foarte apreciate de cumpărători. Cât timp băieţii au fost mici, numărul hainelor şi ţesăturilor s-a diminuat, ea fiind nevoită să se ocupe şi de creşterea lor. După ce amândoi s-au mutat în Cairo pentru a avea un viitor mai prosper decât părinţii lor, AYAMER şi-a dedicat marea parte a zilelor coaserii hainelor destinate vânzării şi ţesutului unor carpete superbe.

Fiul ei cel mare, Salil, a ajuns un prosper negustor de cereale în Cairo. S-a căsătorit la 20 de ani cu Asma, o fetiţă de 15 ani. Au avut împreună trei băieţi. Fratele său, Ziyad, ajuns militar în armata Mamelucilor, şi-a construit o casă mare în Cairo, unde şi-a adus mireasa, pe frumoasa Fayza. Ea avea 16 ani, iar el, 27. Au avut o fată şi un băiat.

Salil şi Ziyad au scăpat cu viaţă, ca şi familiile lor, din epidemia de holeră din vara anului 1378, care nu a ajuns până în Cairo. La Al Minya însă, majoritatea locuitorilor au fost ucişi de cumplita maladie. AYAMER şi Maram au murit şi ei, fiind arşi la grămadă când încă mai respirau.

Nina Petre,
25 ianuarie 2018

Episodul 8 - ALAM

Eroul povestirii este arabul ALAM. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 1183-1229 (secolele 12-13). S-a născut într-un trib de agricultori (fellahi) aşezat la vest de lacul Milh. Acest lac se afla spre sud-vest de Bagdad. Ţara lui ALAM se numea Mesopotamia. Denumirea actuală este Irak.

Cucerirea arabă, desfăşurată în perioada 635-637, a făcut din Mesopotamia o parte a lumii islamice. În oraşul Bagdad, fondat în anul 762, a fost mutată capitala Califatului Arab.

Bassem, tatăl lui ALAM, avea cinci cămile şi mulţi catâri, cu ajutorul cărora transporta produse agricole şi animaliere în Bagdad şi în alte localităţi. Nasira, nevasta lui Bassem, născuse cinci copii. Băieţii se numeau ALAM şi Adil. Fetele erau Mouna, Ghaliya şi Tasnim. ALAM era cel mai mare dintre copiii soţilor Bassem şi Nasira. De la cei cinci copii ai lor, au avut nouăsprezece nepoţi.

Adil a ajuns agricultor şi beduin, iar surorile lui s-au măritat cu gospodari din satul lor. Toţi copii lui Bassem au învăţat Coranul împreună cu mama lor.

La 10 ani, ALAM a plecat la drum cu tatăl său pentru a duce mărfuri pe spinarea cămilelor şi catârilor tocmai în Bagdad. Aveau de transportat orz, orez, susan, bumbac, curmale, piei de oi şi capre, rogojini împletite de gospodinele satului.

La 19 ani, ALAM şi-a luat-o de nevastă pe Sarah, o fată de 15 ani, fiica unor gospodari din sat. Sarah i-a dăruit doi copii. Pe fiica lor, Shazi, a născut-o la 18 ani, iar pe fiul lor, Amani, la 20 de ani. Sarah a murit la 23 de ani, chinuindu-se să mai nască un băieţel. Nici copilul nu a supravieţuit.

ALAM avea 30 de ani, când şi-a adus în casă o nouă nevastă. Batul avea 16 ani când i-a luat locul regretatei Sarah. Ea l-a născut pe Basit când avea 19 ani. La 24 de ani, femeia a murit, bolnavă de malarie.

ALAM a rămas din nou văduv la 38 de ani. Nu şi-a mai luat încă o nevastă, dar s-a folosit de trei sclave tinere, care i-au dăruit trei copii.

Shazi s-a măritat la 12 ani cu negustorul Ahmed, care avea 20 de ani. Au avut împreună patru fete: Rajya, Galila, Atiya şi Thana.

Amani, fratele lui Shazi, a fost ucis la 17 ani în timp ce se lupta cu doi hoţi care îi atacaseră caravana.

Basit, fiul regretatei Batul, a rămas agricultor (fellah) în sat. S-a căsătorit la 22 de ani cu Salha, o fată de 16 ani. Au avut trei băieţi: Naji, Mahdi şi Tayeb, plus o fată, Rabia.

ALAM, ajuns un beduin şi fellah prosper, a murit la 46 de ani, din cauza unei crize de malarie.

Nina Petre,
29 decembrie 2018

Episodul 9 - SHUANG

Episodul spiritual nr.9 dedicat lui Alec o are ca eroină pe chinezoaica SHUANG. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1092-1140 (secolele 11-12). SHUANG s-a născut la ferma părinţilor ei, situată în estul Chinei. Teritoriul respectiv se afla în zona actualului oraş Lanxi, în provincia Zhejiang.

Agricultorul Junjie avea cu nevasta lui, Taiding, doi copii. SHUANG era mai mare cu 4 ani faţă de fratele ei, Aiguo. Nimeni din familia lor nu avea ştiinţă de carte. Aiguo a rămas gospodar în sat. Căsătorit la 21 de ani cu Huang, o fetiţă de 17 ani, a avut cu ea două fiice: Qiu şi Yan.

Pe SHUANG a luat-o de nevastă la 15 ani fermierul Yangjia, un tânăr de 23 de ani. După nuntă, SHUANG a ajuns la ferma părinţilor lui Yangjia, situată spre sud, în zona munţilor Xianxia. Tatăl lui Yangjia se numea Ye, iar mama lui, Jiayi.

SHUANG a născut un singur copil, pe micuţul Mang, la 19 ani.

La ferma socrilor se muncea zi-lumină. SHUANG şi soacra ei, Jiayi, supravegheau toate muncile efectuate de ţărani şi servitori. Bărbaţii, Ye şi Yangjia, lipseau săptămâni la rând pentru a controla munca la mina lor de fier din munţii Xianxia, a transporta fierul spre fermă, unde aveau atelierul de topit, sau pentru a duce piesele de fier în capitală, unde se făceau arme şi monede.

SHUANG a trăit în perioada celor două dinastii Song (Sung). Dinastia Song de Nord (Beisong) a durat până în anul 1127. Capitala statului se afla în oraşul Pien-liang (astăzi, Kaifeng). În 1127, a luat fiinţă dinastia Song de Sud (Nansong), cu capitala în oraşul Lin-an (astăzi, Hangzhou). Împăratul Gaozong a domnit în perioada 1127-1162.

Tânărul Mang, fiul harnicei SHUANG, a muncit la fermă de mic, fiind pasionat de lucrările agricole şi creşterea animalelor. Părinţii lui erau din ce în ce mai bogaţi, reuşind să cumpere terenurile unor ţărani liberi care nu reuşeau să îşi achite impozitele către stat. O parte dintre ei au ajuns să muncească la fermele feudalilor bogaţi, alţii au plecat la oraşe, devenind meşteşugari. Şi la ferma părinţilor lui Mang lucrau ţărani zilieri, fiind plătiţi cu o parte din recoltă. Mina din munţii Xianxia le aducea stăpânilor Ye şi Yangjia mulţi bani, obţinuţi din vânzarea lingourilor de fier unor meşteşugari din capitală.

SHUANG se ocupa în principal de treburile din casă, unde avea servitoare ce trebuiau supravegheate şi îndrumate să muncească după cum voiau stăpânii.

Mang, rămas gospodar lângă părinţi, s-a căsătorit la 24 de ani cu Mei, o fată de 17 ani, fiica unor ţărani din apropierea fermei. Au avut două fete: Lihua şi Xiaohui.

Mang avea 29 de ani, iar tatăl său, Yangjia, 56 de ani, când draga lor SHUANG a murit pe neaşteptate. Mang era voinic, aprig la mânie şi pornit mereu să îi pedepsească pe ţăranii care nu munceau cum voia el. Într-o zi nefericită din toamna anului 1140, doi ţărani nemulţumiţi de plata primită s-au luat la bătaie cu Mang în curtea casei unde se afla şi SHUANG. Mai avuseseră loc astfel de incidente departe de casă, iar SHUANG nu ştiuse cum s-au rezolvat litigiile. De data aceasta, sărmana femeie ţipa când la ţărani, când la fiul ei. După ce s-au bătut bine, ţăranii au plecat, iar Mang a început să îşi spele rănile. SHUANG a leşinat în

curte, lovindu-se la cap de o bordură de piatră. Au dus-o în casă, servitoarele au îngrijit-o, dar ea a mai trăit doar câteva ore. Comoţia cerebrală suferită prin cădere i-a trimis sufletul pe lumea cealaltă.

Nina Petre,
7 februarie 2019

MAT

Mat este fiul cel mic al doamnei MONA.

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Tiberius Ranelli (1869-1920)
- Jenna Siden (1716-1788)
- Yudeh (1622-1681)
- Kimme (1511-1568)
- Xad (1402-1474)
- Rehyd (1300-1377)
- Rugd Rieden (1217-1274)
- Margriet Bosse (1134-1185)
- Tufayl (960-1003)
- Guaman (806-849)

Episodul 1 - TIBERIUS

Eroul povestirii este elveţianul TIBERIUS RANELLI, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1869-1920. Data naşterii lui TIBERIUS: 17 august 1869, la ora 1 noaptea. Locul naşterii: străvechiul oraş Morges, situat în vestul Elveţiei, între lacul Geneva şi graniţa cu Franţa.

Notarul Roderico Ranelli, provenit din părinţi imigranţi italieni, avea împreună cu soţia lui, Antera, doi băieţi. TIBERIUS era cu 2 ani mai mare decât fratele său, Armando. După cei 7 ani de şcoală generală urmaţi în Morges, fiecare dintre ei a plecat la Geneva pentru specializare profesională. Armando a terminat anii de liceu, apoi a urmat cursurile facultăţii de Medicină. Revenit acasă în Morges, tatăl său i-a cumpărat o casă, unde şi-a deschis un cabinet medical.

TIBERIUS, puternic influenţat de bunicul Enrico (tatăl lui Roderico), negustor de produse alimentare, şi-a dorit să urmeze cursurile unui liceu comercial în Geneva, găsindu-şi un post de contabil la o fabrică de mobilă. Avea aproape 20 de ani.

S-a căsătorit la 27 ani cu Illona Szebeny, o fată de 17 ani, fiica producătorului de lacuri şi vopsele Arpad Szebeny, imigrant ungur. Illona, absolventă de pension, avea o mare preferinţă să coasă la gherghef pânze numite gobelinuri, foarte la modă în acea vreme. A născut un singur copil, pe Adrien, la 21 de ani.

Băiat bine crescut şi educat cu guvernante până a intrat la şcoală, Adrien îşi iubea tatăl enorm de mult. Îi plăcea să stea ore întregi lângă TIBERIUS în micul său birou de contabilitate din incinta fabricii de mobilă, privindu-l cum scria în registrul ce i se părea uriaş, plin cu tot felul de calcule. La 19 ani, Adrien s-a înscris la facultatea de Medicină din Geneva, dorind să ajungă coleg cu unchiul Armando în cabinetul acestuia.

În vara anului 1920, se odihnea în vacanţă, după primul an de studii. Odihnă era puţin spus, deoarece zi şi noapte se repezea în dormitorul tatălui său imediat ce îl auzea ţipând de durere. De câteva luni, TIBERIUS nu mai mergea la lucru, zăcând în pat cu paralizie la ambele picioare, boală care îi provoca dureri cumplite. Cei doi medici care îl tratau îi măreau treptat doză de laudanum, un sirop preparat din opium, calmant puternic la acea vreme.

TIBERIUS suferise un accident în pădure, când supraveghea tăierea unor brazi necesari fabricii de mobilă. Unul dintre ei s-a prăbuşit peste TIBERIUS, zdrobindu-i picioarele şi coloana vertebrală. Adus acasă de muncitori fără cunoştinţă, medicii chemaţi de urgenţă au decis că bolnavul nu putea fi transportat până la marele spital din Geneva. Tratat la domiciliu, imobilizat la pat, starea psihică a bolnavului s-a degradat în scurtă vreme. Avea coşmaruri, halucinaţii, ţipa de spaimă, din cauza unor fiinţe de coşmar, pe care mintea lui agresată de opium i le născocea aproape zilnic. Şi-a implorat medicii să îi dea otravă pentru a muri mai repede. Ei nu au avut curajul să îi oprească firul vieţii, fiind catolici practicanţi, oameni cu frică de Dumnezeu.

La mijlocul anului 1920, în dimineaţa zilei de 22 iulie, TIBERIUS a observat că sticla cu laudanum, din care soţia lui îi dădea câte o cantitate mică atunci când reîncepeau durerile, rămăsese pe măsuţa de lângă pat. A apucat-o cu disperare şi i-a băut întregul conţinut, cam trei sferturi de litru. A adormit imediat şi nu s-a mai trezit.

Fiul său, Adrien, descoperise la facultate un profesor care studia o nouă ştiinţă. Acesta se ocupa cu cercetarea funcţionării creierului uman în legătură cu comportamentul uman. Băiatul a asistat la toate cursurile acelui savant, discutând de câteva ori cu distinsul profesor despre cazul tatălui său paralizat, cu stări depresive îngrozitoare. În vacanţa de Paşti şi în cea de vară dinaintea sinuciderii lui TIBERIUS, Adrien şi-a încurajat tatăl aşa cum îl învăţase profesorul de la facultate.

Moartea lui TIBERIUS i-a zdrobit sufletul fiului său. Aşa disperat cum era, a găsit puterea de a-şi încuraja mama, care rămăsese văduvă la 41 de ani. După ani şi ani, medicul şi psihologul Adrien Ranelli îşi amintea deseori de primii lui pacienţi, tatăl şi mama sa, asupra cărora îşi exercitase talentul şi cunoştinţele de viitor psiholog.

După 86 ani de la moartea elveţianului TIBERIUS, spiritului acestuia s-a reîntrupat în Canada, dându-i scânteia vieţii lui Mat. Karma înscrisă în memoria spiritului este complexă, reflectând firea truditoare şi caracterul frumos al antecesorului TIBERIUS. Ultima parte a vieţii lui de numai 51 de ani a fost dramatică, marcată de multe suferinţe fizice şi sufleteşti.

Nina Petre
23 iunie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI MAT

„Impresionantă povestea lui Tiberius şi o soartă grea, cu o alegere grea pentru el. Din ce am citit, există o pregătire specială în astral pentru aceste spirite, ca ele să înţeleagă responsabilitatea ducerii vieţii până la capăt aşa cum este ea. Părerile sunt împărţite, evident, biserica condamnă sinuciderea, chiar dacă este din cauză de durere insuportabilă, ca în acest caz, de unde şi discuţiile contradictorii despre eutanasie.

Am remarcat de mic la Mat o mare tulburare a spiritului său, a fost un copil care plângea zi şi noapte la 3-4 ani şi apoi, brusc, s-a potolit, iar acum este un copil extrem de potolit şi iubitor. Simţeam, ca mamă, că vine dintr-o mare suferinţă şi mult timp mi-a spus că are coşmaruri, că vede umbre, că îi e frică de întuneric. Se scula noaptea şi urla, pur şi simplu, ca bebeluş şi nu îl potolea nimic, decât când îl ţineam eu în braţe. Încă are o furie în el care se stârneşte câteodată şi plânge şi se auto-pedepseşte cumva, zicând că el nu e bun, că nu face nimic bine, cum ar veni, este supărat pe el. Eu îl iau în braţe şi îi trece imediat."

MONA
6 iulie 2017

Episodul 2 - JENNA

Eroina povestirii este argentinianca JENNA SIDEN, care a trăit între anii 1716-1788 (secolul 18). Data naşterii: 8 august 1716. Ora naşterii: două, după miezul nopţii.

JENNA s-a născut într-o colonie de muncă din apropierea oraşului Buenos Aires. Tatăl ei, imigrant suedez, muncea la construcţia unor drumuri de acces către satele izolate ale regiunii Buenos Aires. După mulţi ani, vechea colonie s-a transformat în oraşul Moron.

După 2 ani de şedere în colonia de lângă Buenos Aires, tânărul Karrind Siden s-a căsătorit cu indianca de etnie *chona*, Roake. Au avut împreună trei copii. Fata, JENNA, era mai în vârstă cu 4 ani decât fratele ei, Ogund. Fiul cel mic, Urmir, avea cu un an mai puţin decât Ogund. Soţia unuia dintre muncitori avea studii de învăţătoare. Ea i-a învăţat să scrie şi să citească pe copiii din colonie, chiar şi pe cei ai soţilor Siden.

JENNA a crescut modest, dar liberă şi fericită, jucându-se toată ziua când era mică, iar după ce a mai crescut, joaca ei s-a transformat în practicile de vindecare învăţate treptat de la mama ei. Roake, la fel ca multe femei indiene, era înzestrată cu sensibilitatea acestora, calitate absolut necesară în eforturile de tratare a bolnavilor din familie sau din afara ei.

JENNA avea 16 ani când a sosit în colonie un inginer constructor de drumuri originar din Brazilia. Se numea Aureus Bojar, avea 28 de ani, se născuse şi studiase în Sao Paolo. Aflase în ţara lui despre posibile câştiguri mari în Buenos Aires şi îşi căutase norocul muncind în locuri sălbatice, unde se dorea construcţia unor mari aşezări umane. După căsătoria cu JENNA, Aureus a aflat că în ţara lui, spre nord de Buenos Aires, se lucra la transformarea unui modest port comercial într-un viitor oraş. S-au mutat în acea localitate, situată pe ţărmul Oceanului Atlantic. Aureus a participat ani de zile la defrişarea vegetaţiei luxuriante şi la construcţia unor drumuri ce urmau să aparţină marelui oraş brazilian Porto Alegre, situat în regiunea Rio Grande do Sul.

După ce şi-a pus deoparte mulţi bani câştigaţi în Argentina, Aureus a construit o casă mare, aşteptând să vină şi copiii în familia lui. La 20 de ani, JENNA i-a dat viaţă micuţei Minerda. După 6 ani, l-a născut şi pe Lorenso, un băieţel simpatic, adevărată păpuşică vie. Cu toţii au fost foarte fericiţi până în anul 1758, când un accident oribil l-a ucis pe dragul lor Aureus. Bărbatul avea 54 de ani, încă mai lucra la drumuri în zone sălbatice, când s-a prăbuşit peste el un copac uriaş pe care muncitorii începuseră să îl taie.

JENNA s-a trezit văduvă la 42 de ani. Nopţi la rând a visat cum i-a murit soţul, ziua zdrobindu-se de supărare şi plâns. După câteva săptămâni, a înţeles că mai avea destul de trăit, iar copiii ei nu se puteau lipsi de ajutorul său.

Lorenso împlinise 16 ani. De un an, lucra ca ucenic la un cofetar, soţul Minerdei, locuind în continuare în casa părinţilor. Minerda se măritase la 15 ani cu dragul ei Patricio, maestru cofetar, având propriul magazin de dulciuri. La 22 de ani, când i-a murit tatăl, avea deja doi copii. Fetiţa şi băiatul ei erau cam bolnăvicioşi, având deseori nevoie de îngrijirile bunicii JENNA. Faptul că toţi o rugau să îi trateze când erau bolnavi i-a dat JENNEI puterea de a trăi mai departe după moartea soţului.

Sătul de cofetărie, Lorenso a terminat liceul şi a urmat cursurile facultăţii de Agronomie din Sao Paolo. A luat pământ în concesiune de la guvern, unde şi-a făcut o plantaţie de trestie de zahăr. Casa cea nouă de pe moşia lui i-a fost reşedinţa ultimilor ani din viaţa JENNEI. Şi-a ajutat fiul şi nora să crească patru copii, i-a tratat pe toţi cu toată priceperea şi dăruirea de care era capabilă.

S-a stins din viaţă la 72 de ani, în luna mai a anului 1788. Lorenso, ajuns la 46 ani, şi-a regretat ani de zile minunata mamă. Fetiţa Minerdei, Sauca, a moştenit harul şi priceperea tămăduitoarelor indiene *chona*.

Karma primită de spiritul lui Mat de la vindecătoarea JENNA este puternică, ea exercitând presiuni asupra băiatului încă din copilărie. Mat a moştenit de la JENNA pe care spirituală sensibilitatea la durerile şi suferinţele altora, dorinţa subconştientă de a nu mai vedea oameni bolnavi, puterea de sacrificiu spre binele altora. Mat este încă un copil, dar se va dezvolta de-a lungul anilor, simţindu-şi chemarea spre dialog cu oamenii aflaţi în suferinţă. Din acest motiv, spiritul său doreşte ca el să urmeze studii de Psihologie.

Fără îndoială, actul sinuciderii lasă urme adânci în memoria spiritului celui care şi-a curmat viaţa. Succesorul său, adică următoarea încarnare a spiritului, poate fi influenţat sau nu de actul sinuciderii predecesorului. Nimic nu este implacabil, totul se atenuează pe măsura trecerii anilor.

Copiii mici au o bună memorie astrală. Ei pot să îşi amintească scene din vieţile anterioare. Această performanţă se diminuează sau chiar dispare după ce copilul intră la şcoală, el fiind preocupat de problemele zilnice.

Sinuciderea unui om, indiferent care a fost motivul ei, nu este sancţionată în astral aşa cum afirmă unele religii. Viaţa spiritelor se

desfăşoară după legi nescrise, care nu sunt aceleaşi cu cele inventate de oameni. Spiritele îşi rezolvă problemele karmice primite de la oameni tot prin oameni, viaţă de viaţă, lanţul încarnărilor neîncheindu-se atât de uşor cum cred unii. Omul este dator să îşi trăiască viaţa actuală din plin, cu bune şi cu mai puţin bune, fiindcă următoarea întrupare a spiritului său va fi un alt om, cu alt destin, altă karmă şi altă viaţă.

Nina Petre
13 iulie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI MAT

„Mat este un copil foarte sensibil şi, în acelaşi timp, are foarte multă furie, pe care o stăpâneşte greu câteodată. El este în familia noastră cel care înţelege când cineva este supărat sau în suferinţă fără cuvinte (simte) şi alină prin luat în braţe, deocamdată. Cuvintele multe nu sunt prietenele lui cele mai bune, dar te ia în braţe şi spune câteva cuvinte, şi îţi trece.

Parcă pot întrevedea în el ceva din sensibiltatea şi dorinţa de a alina suferinţa de la Jenna, dar în acelaşi timp, şi o furie dacă cineva îl nedreptăţeşte sau îl enervează. Nu îmi dau seama de unde vine aceasta, este posibil să fie legat şi de actul sinuciderii sau poate de vieţile mai îndepărtate.

Este foarte ciudat că a suferit la moartea soţului strivit de copac, iar apoi, în viaţa următoare, a ales să aibă el acelaşi destin, să fie strivit de copac. Este accidentul ceva predestinat, adică se poate vedea înscris în câmpul energetic, sau este ceva care apare pe parcurs, probabil datorită alegerilor greşite, făcute cu liberul arbitru?! Sau este o modalitate prin care spiritul, înţelegând că a luat-o pe o cale greşită sau deviată de la destinul şi misiunea sa în încarnare, hotărăşte să părăsească scena mai devreme?!

Observ la Mat o posibilă karmă ecologică, ceva legat de tăierea copacilor şi defrişare în favoarea construirii lumii civilizate (soţul Jennei făcea asta şi de pe urma asta câştiga bani) şi în următoarea viaţă, a elveţianulu,i a ales să lucreze la fabrica de mobilă şi a asistat la tăieri de copaci."

Mona
30 iulie 2017, Canada

Episodul 3 - YUDEH

Eroul episodului spiritual nr.3 este YUDEH, un bărbat din Mauritania care a trăit între anii 1622-1681 (secolul 17). Data naşterii lui YUDEH: 22 august 1622. Momentul naşterii: în jurul orei 7 seara. Locul naşterii: coliba părinţilor, situată într-un sat din zona cuprinsă între lacul Rkiz şi actualul oraş Mederdra. Zona respectivă se află astăzi în sud-vestul Mauritaniei. În perioada vieţii lui YUDEH, ţara lui aparţinea Imperiului Mali.

Soţii Krendu şi Amhke aveau trei băieţi. YUDEH, fiul cel mare, era cu 6 ani mai în vârstă decât fratele său, Naugru. N'doyengre avea cu 2 ani mai puţin decât Naugru. Părinţii lui YUDEH erau de etnie negroafricană, păstrători ai tradiţiilor strămoşeşti în privinţa dialectului vorbit, a obiceiurilor zilnice, a credinţei în mai mulţi zei. Islamizarea începută în secolul 11 nu ajunsese până la tribul lor, bine ascuns într-o pădure deasă.

Toţi membrii tribului, al căror şef era Krendu, tatăl lui YUDEH, se ocupau cu agricultura, vânătoarea, culesul plantelor comestibile şi tămăduitoare. Bărbaţii aveau obligaţia de a lupta împotriva atacurilor triburilor duşmane. Erau nevoiţi să respingă încercările hoţilor de sclavi şi de colţi de elefanţi în eforturile de a-şi obţine prada preţioasă. Dintre copiii lui Krendu, numai Naugru şi-a trădat familia, plecând în lume la 15 ani, dorind să facă avere cu orice preţ. A ajuns vânător de sclavi, ocupaţie care l-a oprit să mai calce pe teritoriul tribului său, nedorind să fie ucis de Krendu.

YUDEH şi N'doyengre au rămas lângă părinţi, luându-şi neveste şi având copii cu ele. N'doyengre, însurat la 20 de ani cu o fată de 13 ani, a avut 14 copii, dintre care au murit 10.

YUDEH şi-a organizat ceremonialul de căsătorie la 21 de ani. Aleasa lui era frumoasa Oyme, o fetiţă de 12 ani. Au avut împreună şapte copii. Au murit o fetiţă şi patru băieţi, din cauza unor insecte şi reptile ucigaşe. Două fete au supravieţuit, fiind mai norocoase decât fraţii lor. Pe Yarre, mama ei o născuse la 16 ani, iar pe Orro, la 20 ani.

YUDEH a ajuns şef de trib la 28 de ani, după ce tatăl i-a fost ucis într-o luptă cu hoţii de fildeş care omorâseră doi elefanţi. Asemenea tatălui său, YUDEH ura hoţia, răpirea bărbaţilor, femeilor şi a copiilor pentru a fi vânduţi ca sclavi. Pe insula Arquim (Arquin), ocupată de navigatori portughezi în secolul 15, exista un târg de sclavi unde erau duşi spre vânzare nefericiţii capturaţi în zonele Mauritaniei.

YUDEH, bărbat voinic, ager şi neînfricat, se afla în fruntea supuşilor lui la fiecare luptă, având de fiecare dată încredere absolută în norocul său şi în grija pe care i-o purtau zeii protectori ai tribului. Se baza mereu pe ritualurile shamanului, care argumenta că zeii vor fi de partea voinicilor care îşi apărau teritoriul şi comunitatea.

În anul 1681, pe când avea 59 de ani, norocul şi zeii l-au părăsit pe YUDEH. În seara de 12 iulie, după ora 10, un grup de bandiţi au atacat satul, jefuind tot ce le ieşea în cale, cei rămaşi vii fiind luaţi ostateci. Pe YUDEH l-au ucis cu bestialitate, ca şi pe nevasta lui, Oyme. Femeia tocmai împlinise 50 de ani. Pe fiicele lor, Yarre şi Orro, le-au luat cu ei, ca şi pe copiii acestora, după ce le-au ucis bărbaţii.

Spiritul nefericitului şef de trib s-a reîntrupat în Argentina după doar 35 de ani.

Karma preluată de spiritul lui Mat de la curajosul YUDEH reflectă în mare parte firea şi caracterul acelui erou din Mauritania. Pe măsură ce fiul tău se va maturiza, îşi vor face apariţia stări de intoleranţă faţă de hoţi, ucigaşi de animale şi oameni, stăpâni de sclavi. În subconştientul lui Mat se află dorinţa de a le face dreptate celor persecutaţi sau abuzaţi de răufăcători. Stările lui de revoltă vor putea deveni violente. Aici trebuie să intervină autoritatea ta de mamă pentru liniştirea manifestărilor lui Mat.

La fel ca YUDEH, Mat manifestă un devotament total faţă de familia lui.

Este posibil ca Mat să prezinte în viitor calităţi de lider, de conducător al unor grupuri de oameni.

Accidentele apărute în vieţile anterioare cercetate până acum nu reprezintă o karmă de familie care trebuie să te îngrijoreze. Este adevărat că între membrii unei familii, între rude sau buni prieteni poate interveni un transfer de elemente karmice, dar acesta nu se petrece întotdeauna. Între oamenii apropiaţi are loc un transfer de energie aurică, iar karma este înscrisă în aura fiecărui om. Acest fenomen nu se petrece după legi scrise, nici statistici şi nici la porunca unor indivizi. Energia umană circulă liberă în natură, suportând modificări, pierderi, deteriorări sau, dimpotrivă, amplificări, refaceri, rafinări.

Referitor la vindecările practicate de indienii chona, pot să îţi spun că se încadrează în categoria practicilor shamanice folosite peste tot unde există comunităţi tribale. Folosirea ierburilor, a amuletelor totemice şi a altor ustensile cu efect magic este combinată cu incantaţii, intrări în transă, cu scopul de a chema în ajutor spiritele vindecătoare.

Nina Petre
31 iulie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI MAT:

„Mulţumesc foarte mult şi îl recunosc perfect pe Mat în această poveste a şefului de trib. Mat este agresiv, dar cu scopul de a apăra, nu de a ataca, ştiam asta.

El nu suportă nedreptăţile de la şcoală şi de multe ori intră în conflict mai ales să ia apărarea cuiva - niciodată că iniţiază el - sau ca reacţie de apărare. Dacă Alec, celălalt băiat, mă supără, îl ceartă şi îi spune în felul lui simpatic că «tu să nu o mai superi pe mama mea». De când era mic, la grădiniţă, între 1 şi 2 ani, şi învăţa să meargă, îmi spunea educatoarea că este liderul bebeluşilor, că el se chinuie să meargă şi îi motivează şi pe ceilalţi, care se ţin după el. Apoi, mai măricel fiind, a început să spună că el vrea să fie poliţist ca să apere oamenii de răufăcători. La fotbal, îi place să joace în apărare şi este foarte mândru când este lăudat la meci că este cel mai bun apărător. Acum, mai nou, în parc, îl consiliază pe un copil care este mai «slab» să înveţe să se apere de copiii tip bully de la şcoala lui şi îl învaţă mişcări de arte marţiale de apărare şi este foarte mândru că, de acum, băiatul nu va mai fi pus la pământ de bullies.

Aşa este, simt acest devotament al lui Mat faţă de familie, clan (trib). Când îl întreb ce îşi doreşte cel mai mult când va fi mare, îmi spune că vrea să aibă familie, copii şi soţie, pe care să îi iubească şi să se ocupe de ei. În plus, spune că vrea să stea în casa noastră, că el iubeşte casa asta unde a crescut şi că o să aibă grijă de noi când o să aibă el bani (ha, ha!) şi o să ne ia el ceva frumos cum ne place nouă (deşi se vede cu bani şi posibiltăţi, ar vrea să rămână în casa famiilei după ce noi nu vom mai fi).

Sunt o mamă de băieţi norocoasă !”

Mona
12 august 2017

Episodul 4 - KIMME

Episodul nr.4 dedicat lui Mat o are ca eroină pe KIMME, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1511-1568 (secolul 16). KIMME s-a născut într-un sat locuit de indieni arawak şi de militari spanioli, situat în nordul Venezuelei. Astăzi, în zona respectivă, se află oraşul Anaco.

După descoperirea sa de către navigatorul Cristofor Columb, în anul 1498, şi explorată de Alonso de Hojeda, ţara lui KIMME a fost inclusă în Audencia din Santo-Domingo. Începând cu anul 1546, a făcut parte din Viceregatul Peru. Autorităţile coloniale spaniole şi-au amenajat plantaţii de trestie de zahăr şi arbori de cafea. Începând cu a doua jumătate a secolului 16, au adus sclavi negri din Africa pentru munca grea de pe plantaţii.

La data naşterii lui KIMME, 13 august 1511, muncitorii de pe plantaţii erau indieni de diferite etnii.

Părinţii lui KIMME, Ranak şi Oimed, indieni arawak, au avut şase copii. Au murit la vârste mici trei fetiţe şi un băiat. Supravieţuitorii, KIMME şi fratele ei mai mic cu 5 ani, Uarugu, au muncit de la vârsta de 6 ani împreună cu părinţii lor pe plantaţia de trestie de zahăr a militarului spaniol Enrique Dias. Terenul era vast, înconjurând satul de indieni, localnicii lucrând cu toţii pentru şeful trupei de militari care păzeau plantaţiile spaniolilor pe o suprafaţă imensă. Niciunul dintre copiii indienilor din sat nu a învăţat carte.

Uarugu, fratele lui KIMME, a rămas lucrător pe plantaţie chiar şi după aducerea sclavilor negri. Fiind foarte harnic şi disciplinat, stăpânul cel tânăr, Orlando Dias, l-a angajat ca supraveghetor al muncitorilor negri. S-a căsătorit la 23 de ani cu o fată indiană din sat care împlinise 16 ani. Au avut împreună cinci copii, două fete şi trei băieţi.

Avansarea lui Uarugu în importanta funcţie s-a produs după căsătoria lui Orlando Dias cu sora lui, KIMME. Don Enrique, simţindu-se slăbit după numeroşii ani de militărie, plecase cu 2 ani în urmă în Spania, unde a trăit liniştit, cheltuindu-şi cu multă chibzuinţă sacii plini cu aur, aduşi cu o navă militară spaniolă.

La 24 de ani, Orlando a făcut nunta cu modesta indiancă KIMME, în vârstă de doar 15 ani. Era un tânăr lipsit de prejudecăţi, curajos, instruit bine în militărie de tatăl său. Singurul bărbat de care îi era frică încă din copilărie era Don Enrique. După plecarea lui în Spania, Orlando nu a mai ştiut de frica nimănui şi a făcut tot ce a vrut până la moarte. Pe KIMME o iubea cu pasiune, descoperind singur cât de gelos putea să fie.

KIMME a născut două fetiţe. La 18 ani, i-a dat viaţa Adnanei, iar la 23 de ani, a adus-o la lumina zilei pe Minerda. Pe Adnana au măritat-o la 14 ani cu un militar spaniol, ea devenind mama a trei fete. Minerda a dorit să se mărite la 15 ani cu îngrijitorul de cai al tatălui ei. A născut patru copii, două fete şi doi băieţi.

După căsătoria cu Orlando, KIMME nu a mai avut voie să muncească pe plantaţie. Socrul ei, Don Enrique, avusese grijă să îşi

construiască o fermă cu multe clădiri, cea mai mare dintre ele având nevoie de supravegherea stăpânei. Mama lui Orlando, Dona Ifigenia, plecase definitiv împreună cu soţul ei în ţara natală. Micuţa KIMME s-a trezit după nuntă stăpână în toată ferma, fiind nevoită să le dea porunci la servitori cât era ziua de mare. Spre deosebire de soacra ei, femeie energică şi severă, KIMME vorbea frumos cu toată lumea, chiar şi cu sclavii de pe plantaţie. Ea nu ştia să poruncească, doar să roage atunci când avea nevoie de câte ceva.

Mergea modest îmbrăcată, în haine de culoare închisă, temându-se de mânia soţului, fiindcă îl ştia gelos din fire. Frumuseţea i se accentua pe măsură ce avansa în vârstă, ea purtând pe faţă un zâmbet discret, care îi sublinia expresia ochilor. Era mulţumită de viaţa ei fericită, privea totul cu ochi senini şi plini de recunoştinţă pentru bărbatul său, care o transformase într-o adevărată doamnă.

Fetele au fost ascultătoare, harnice şi dornice să se mărite devreme, la fel ca mama lor. Minerda, la 15 ani, îşi implora tatăl să o lase să se mărite cu vizitiul lui, iar Orlando s-a lăsat înduplecat datorită insistenţelor lui KIMME. Severul tată şi-a amintit că şi el se căsătorise cu cine îi dorise inima.

La 57 de ani, KIMME era încă frumoasă, reuşind să atragă privirile bărbaţilor invitaţi la petrecerea pe care o dădeau. Orlando a băut mult, ca de obicei, după ce toată ziua a mestecat frunze de coca. Spre ziuă, văzând că nevasta lui era prea des invitată la dans, a început să se enerveze. Obsedat de succesul mare pe care îl avea KIMME încă de la începutul petrecerii, ţinuse minte de câte ori dansase nevasta lui cu fiecare invitat. Soarele se arăta pe cer când, cu privirea tulbure, a observat că unul dintre petrecăreţi dansa a patra oară cu nevasta lui. S-a îndreptat spre ei având un cuţit în mână. KIMME s-a repezit să îl oprească de la rănirea bărbatului cu care dansase. I-a deviat mâna cu cuţitul, iar acesta i s-a înfipt în piept. Puternica hemoragie a ucis-o în câteva minute, sub privirile îngrozite ale celor de faţă.

După ce s-a constatat moartea lui KIMME, Orlando a fugit afară, unde s-a împuşcat în tâmplă.

Nina Petre
5 octombrie 2017

COMENTARIUL MONEI, MAMA LUI MAT

„Mulţumesc şi pentru acest episod, încă o viaţă de devotament faţă de familie şi protejarea oamenilor aflaţi într-o poziţie inferioară (sclavii,

servitorii), aşa cum a făcut şi ca şef de trib în Mauritania. Mat şi în această viaţă pare mulţumit de viaţa sa, la fel ca şi Kimme, el nu este copilul care cere aia, vrea aia, nu are pretenţii. Cu alte cuvinte, calităţile de modestie, iubire şi devotament s-au păstrat. Este atras de arme, cuţite, aşa cum sunt mulţi băieţi; trebuie avut grijă, bineînţeles, când se joacă cu alţi copii la posibile accidente. Despre probleme de gelozie, încă este prea devreme să ne pronunţăm, dar voi reţine ideea pentru mai târziu.

Eu, cu ochii pe harta astrologică, am văzut că rolul meu în viaţa lui Mat, în primul rând, este să-l ajut să-şi dezvolte comunicarea şi gândirea. Rolul lui în viaţa mea aş spune că este şi mai important: să mă înveţe iubirea, creativitatea şi bucuria vieţii. Cam aşa am văzut eu, în mare, relaţia dintre noi doi.”

Mona
17 octombrie 2017

Episodul 5 - XAD

Eroul povestirii este chinezul XAD, care a trăit între anii 1402-1474 (secolul 15). XAD s-a născut în oraşul Beijing, devenit în anul 1409 capitala statului chinez condus de dinastia Ming.

Această dinastie data din anul 1368, capitala statului aflându-se iniţial în oraşul Chiang-ning (Nanjing). În 1409, capitala a fost mutată la Beijing. Primii împăraţi ai dinastiei Ming au promovat o impunătoare organizare birocratică, periferică şi centrală, care s-a condus după idealurile confucianiste. Funcţionarii statului erau selecţionaţi printr-un proces rigid de formare şi prin examene severe. La Curtea Imperială din Beijing au izbucnit dese conflicte între eunuci (servitorii personali) şi marii secretari (funcţionarii de carieră). Cu toţii se luptau pentru a obţine o influenţă cât mai puternică asupra împăratului. A fost construit Oraşul Interzis, reşedinţa împăratului. S-a produs o puternică dezvoltare a navigaţiei şi a comerţului pe rutele Oceanului Indian.

În perioada vieţii lui XAD, pe tronul Imperiului Chinez s-au aflat următorii împăraţi: Huidi, Jianwen (1399-1402); Chengzu, Yongle (1403-1424); Renzong, Hongxi (1425); Xuanzong, Xuande (1426-1435); Yingzong, Zhengtong (1436-1449), prima oară; Daizong, Jingtai (1450-1457); Yingzong, Zhengtong (1457-1464), a doua oară; Xianzong, Chenghua (1465-1487).

Funcţionarul administrativ Xiao din Beijing, căsătorit cu doamna Jey, avea un singur copil, pe XAD. Xiao fiind un om bogat, i-a asigurat fiului său condiţii prielnice de dezvoltare fizică şi intelectuală, aducându-i în casă profesori vestiţi în oraş. La 16 ani, XAD a fost înscris de tatăl său la studiile speciale pentru formarea funcţionarilor publici necesari în administraţia statului. Absolvind la 20 de ani, tânărul XAD a intrat în anul următor, prin concurs, în administraţia capitalei, ocupând un post important de funcţionar fiscal.

S-a căsătorit la 22 de ani cu Lid, o domnişoară de 16 ani, fiica unui comerciant bogat. Lid a născut un singur copil, pe frumoasa Yerre, când avea 20 de ani. Fetiţa a fost educată acasă, cu profesori de confucianism, cultură şi artele la modă: dansul şi muzica tradiţională. Părinţii au căsătorit-o la 15 ani cu un înţelept profesor de confucianism, Yord, în vârstă de 26 ani. Au avut împreună doi băieţi.

Cariera lui XAD s-a aflat de-a lungul vieţii într-o evoluţie continuă. Prin firea lui cinstită şi dreaptă, s-a pus la adăpost de intrigile colegilor săi de muncă, a căror ambiţie exagerată provoca deseori victime umane. Bun cunoscător al învăţăturilor înţeleptului Confucius, XAD se străduia să ducă o viaţă plină de demnitate şi influenţă pozitivă asupra populaţiei.

Cu foarte mulţi bani obţinuţi de la administraţia imperială şi din donaţiile unor nobili bogaţi, XAD a renovat şcoli, a sponsorizat orfelinate, a deschis un mare şi modern spital. Le-a acordat facilităţi fiscale importatorilor de mărfuri şi micilor fermieri de la ţară, a căror viaţă era grea şi ameninţată de riscul pierderii terenurilor proprii în favoarea marilor moşieri.

XAD nu s-a lăsat intimidat de ameninţările unor indivizi care voiau să îl mituiască în interese proprii. Firea lui modestă, meditativă, îl îndemna mereu să analizeze noaptea ce i se întâmpla ziua, găsind în zori cele mai înţelepte soluţii pentru a-şi rezolva problemele profesionale. Călătorea mult, dorind să îşi cunoască ţara şi să poată avea oricând o atitudine competentă în adunările de la serviciu.

La 70 de ani, s-a retras din importanta funcţie administrativă, simţind nevoia să se odihnească în liniştea casei sale şi să îşi completeze numeroasele manuscrise cu impresii de călătorie. Lid, nevasta lui, îmbătrânise alături de el, înţelegându-i personalitatea deosebită, nevoia de linişte şi de ocrotire. Inima înţeleptului îmbătrânea, grăbită să se odihnească pentru totdeauna. Un astrolog îi ghicise bătrânului că stelele îl vor chema în lumea lor după ce va fi împlinit 90 de ani. S-a întâmplat cu totul altceva.

În vara anului 1474, pe când XAD stătea la umbră pe terasa casei, scriind foarte concentrat, doi hoţi înarmaţi cu bâte şi cuţite au sărit gardul, repezindu-se la el. Credinciosul paznic, o namilă de om, s-a luptat cu hoţii, punându-i la pământ. Ţipetele îngrozite ale bătrânului au alertat toată casa. Servitorii l-au transportat în camera lui, acordându-i primul ajutor. Lid, înspăimântată, a trimis un servitor să cheme doi medici. Puternicul atac de cord a avut consecinţe nefaste asupra bolnavului. După două zile şi două nopţi de agonie, XAD, bătrânul de 72 ani, a renunţat la viaţa pământeană.

Nina Petre,
18 noiembrie 2017

Episodul 6 - REHYD

Eroina povestorii este REHYD, o femeie care a trăit între anii 1300-1377 (secolul 14). S-a născut în oraşul Shiraz, situat în sud-vestul Persiei (denumirea actuală a ţării este Iran).

Nobilul moşier Ardum din Shiraz, căsătorit cu fermecătoarea doamnă Yllad, avea două fete. REHYD era cu 6 ani mai mare decât sora ei, Garrah. Ambele fete au fost educate până la 10 ani cu profesori aduşi în casă, părinţii lor dorind să le poată mărita cu bărbaţi bine situaţi pe scara valorilor sociale.

Oraşul Shiraz, cu greu refăcut după invazia pustiitoare a armatei lui Ginghis Han din anul 1219, era condus de un principe local neiranian. Cucerită de arabi în perioada anilor 635-651, Persia devenise o parte a lumii islamice. Zoroastrismul, religia de stat veche de peste un mileniu, a fost marginalizată.

Familia lui REHYD era musulmană. Garrah, fiica mai mică, s-a căsătorit la 17 ani cu negustorul bogat Ribdal, cu 9 ani mai în vârstă decât ea. Au avut cinci copii, trei fete şi doi băieţi.

Pe REHYD a obţinut-o cu mulţi bani, la doar 15 ani, nobilul militar Asdurbal, bărbat cu 10 ani mai mare decât ea. Din cauza unei boli de inimă, ofiţerul superior Asdurbal s-a retras din armată la 45 de ani, dedicându-se administrării uriaşei averi compuse din case mari în Shiraz şi în trei localităţi apropiate şi din moşiile lui, care cuprindeau terenuri vaste şi un lac.

REHYD, ducând o viaţă de vis, a dat viaţă la doi băieţi, spre fericirea imensă a soţului. Pe Ugdur l-a născut la 17 ani, iar pe Ogrenum, la 21 ani.

Ugdur s-a orientat spre negustoria cu propriile caravane, transportând pe cămile produsele animaliere obţinute pe moşia dăruită de tatăl său. Căsătorit la 22 de ani cu Yoreh, o fată de 17 ani, au avut împreună doi băieţi.

Tot moşier a ajuns şi fiul mai mic, Ogrenum. I-a plăcut să crească mulţi cai de rasă bună, pe care îi vindea nobililor şi militarilor. Căsătorit la 29 de ani cu Nurryd, o fată cu 13 ani mai tânără, au ajuns fericiţii părinţi a două fete şi doi băieţi.

Nobilul Asdurbal a murit la 61 de ani, în 1351, din cauza unui atac de cord. REHYD, văduvă la 51 de ani, a plâns luni de zile, apoi, revenindu-şi la firea optimistă din totdeauna, şi-a reluat activităţile obişnuite. Moşiile rămase de la soţul ei le-a dat celor doi fii, mulţumindu-se cu micul palat din Shiraz, bijuteriile şi banii ascunşi în casă, din care putea trăi liniştită până la finalul vieţii. Copiii, ajunşi bărbaţi în toată firea, aveau soţii superbe şi ascultătoare, iar cei şapte nepoţi, patru fete şi trei băieţi, o iubeau foarte mult.

După moartea lui Asdurbal, a mai trăit 26 de ani în văduvie, în inima ei nemaiavând loc un alt bărbat. După ce împlinise 75 de ani, ajunsese neputincioasă la mers, având nevoie de sprijin din partea celor două servitoare. Cum femeile făceau toate treburile în casă şi în curte, REHYD s-a văzut nevoită să angajeze doi paznici, unul în afara casei, iar celălalt, în casă.

Cel din casă, un tânăr provenit din părinţi foşti sclavi eliberaţi de ultimul stăpân, avea 22 de ani la angajare. Adyb, aşa se numea, voia să se căsătorească, dar nu avea destui bani pentru a-şi lua fata pe care o dorea de mai bine de un an. În toamna anului 1377, REHYD le-a dat bani servitorilor cu ocazia zilei sale de naştere, fiindcă împlinise 77 de ani. Adyb i-a cerut mai mulţi bani ca să se poată căsători. REHYD îşi răsplătise supuşii cu sume egale de bani, ca să fie cu dreptate. Refuzul ei l-a înfuriat pe servitor. A înjunghiat-o cu un cuţit purtat mereu ascuns sub haine. Ştiind unde se afla lădiţa cu o parte din bani în dormitorul stăpânei, a ucis-o şi pe servitoarea ieşită în cale, iar după aceea a furat o mare cantitate de bani ascunsă într-un şal. Până la fuga servitorului, REHYD era deja fără suflare. În zadar l-au căutat fiii ei săptămâni la rând. Adyb fugise undeva, departe, cu o corabie, spre ţărmul Africii.

Amintirea vieţii lui REHYD, transformată în karmă şi reflectată asupra celor şase urmaşi spirituali, conţine în ea multă demnitate, generozitate, simţ al dreptăţii, respect pentru oamenii care muncesc cinstit, indiferent de condiţia lor socială.

REHYD şi-a iubit puternic familia, interzicând oricui să spună ceva rău despre soţul, fiii şi nepoţii ei. Orice neînţelegere, oricât de mică, era soluţionată prin „sfatul familiei”. Din păcate, umbra întunecată a violenţei a ajuns-o şi pe REHYD, fiind ucisă din răzbunare, într-un moment de furie oarbă, de către paznicul căruia îi făcuse mult bine.

Nina Petre,
27 decembrie 2017

Episodul 7 - RUGD

Eroul povestirii este flamandul RUGD RIEDEN, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1217-1274 (secolul 13). RUGD s-a născut în casa părinţilor lui, situată la ferma lor din apropierea localităţii Tielt.

Aceasta localitate se afla în comitatul de Flandra, stat feudal din vestul Europei, al cărui teritoriu aparţine astăzi Belgiei, Franţei şi Olandei. Capitala comitatului de Flandra era oraşul Brugge (Bruges). Ferma familiei Rieden se întindea pe un teritoriu vast între Tielt şi Brugge. Oraşul Brugge, localitatea Tielt, ca şi ferma familiei Rieden se găseau atunci în Flandra de Vest (West-Vlaanderen).

În timpul vieţii eroului nostru, RUGD, Flandra a fost condusă de două contese ce aparţineau dinastiei de Hainaut: Jeanne de Constantinopol (1205-1244) şi Marguerite de Constantinopol (1244-1278). Înflorirea agriculturii şi a creşterii oilor, dezvoltarea industriei lânii şi facilitatea comunicării cu exteriorul ţării au favorizat apariţia unor centre comerciale renumite, printre care se afla şi Brugge.

Fermierul Stijn, tatăl lui RUGD, îşi vindea produsele fermei cu precădere în oraşul Brugge, unde cunoştea toţi negustorii şi fabricanţii de diverse mărfuri. Willemina, soţia lui Stijn, născuse doi băieţi. RUGD era cu 3 ani mai mare decât fratele său, Pepijn. Cei doi fraţi nu au învăţat carte, dar au ştiut de la tatăl lor cum să ajungă fermieri şi buni negustori.

Conform tradiţiei, ferma urma să fie moştenită de fiul cel mare. RUGD îşi iubea mult fratele şi nu dorea să îl lase sărac lipit pământului. S-a înţeles cu părinţii ca să îi dea lui Pepijn o mare suprafaţă de teren, pe care au construit grajduri, coteţe pentru păsări şi cele necesare creşterii unui număr mare de oi. Învăţaţi de mici cu munca la fermă, băieţii nu îşi vedeau alt viitor în afara vieţii de fermieri.

Pepijn, om foarte harnic, a reuşit să crească zeci de cai, sute de oi şi numeroase păsări. A ajuns un bun negustor, vânzând anual carne, lână şi

animale vii. S-a căsătorit la 23 de ani cu Febe, o fată de 17 ani. Spre marea lor bucurie, Febe a născut trei băieţi.

Fratele mai mare, RUGD, s-a pregătit de mic pentru viaţa de fermier, muncind zi de zi alături de Stijn şi de ceilalţi bărbaţi de la fermă. Împlinind 10 ani, şi-a exprimat dorinţa de a învăţa mai multe meserii. Ştia deja să crească oi, vite şi păsări, dar i se părea că nu era de ajuns. A intrat ucenic la fierarul satului, învăţând să confecţioneze unelte necesare în gospodărie şi la câmp, potcoave pentru cai, ajungând un bun potcovar. Pe teritoriul fermei, şi-a deschis un atelier de cojocărie şi de pregătire a firelor de lână în stadiul potrivit pentru vânzarea la târgul din Brugge. De acolo, sacii plini cu lâna de oaie luau calea apelor, ajungând în Anglia, unde se fabricau stofe de cea mai bună calitate.

RUGD s-a căsătorit la 24 de ani cu Annika, o tânără de 16 ani şi jumătate. Ea a dat viaţă la trei copii, două fete şi un băiat. Pe Evi a născut-o la 19 ani, pe Henny, la 27 ani. Fratele lor, Meino, a sosit când Annika avea 22 de ani.

Pe Evi au măritat-o la 15 ani cu negustorul Sem din Brugge, un bărbat cu 10 ani mai mare decât ea. Au avut trei copii, două fete şi un băiat.

Pe Henny a luat-o de nevastă la 17 ani negustorul Rens din Tielt, care avea cu 7 ani mai mult decât ea. Henny a născut doi băieţi.

Meino, fratele lor, ajuns fermier şi negustor, s-a căsătorit la 26 de ani cu Ans, o fată de 16 ani, care a născut trei băieţi.

Gospodarul RUGD a murit la 57 de ani , din cauza unui accident care putea fi evitat. Fiindu-i dor de iubita lui din Brugge, a băut mult rachiu şi s-a urcat pe calul lui favorit, un animal capricios, care putea să zboare ca vântul dacă era bine dispus. Grăbit, RUGD l-a tot biciuit, văzând că se apropiau nori negri de furtună. Calul, nervos, s-a împiedicat de un bolovan, şi-a aruncat stăpânul la pământ şi s-a înapoiat la fermă. Alertat de lipsa lui RUGD, fiii lui au pornit la drum. Tatăl lor zăcea mort la pământ, cu trupul zdrobit din cauza căderii.

Nina Petre,
28 ianuarie 2018

Episodul 8 – MARGRIET

Eroina povestirii este olandeza MARGRIET BOSSE, care a trăit între anii 1134-1185 (secolul 12). MARGRIET s-a născut la ferma părinţilor ei,

Arnoud şi Heleen Bosse. Proprietatea respectivă se află pe vastul teritoriu al seniorului Dignus de Meester, care se întindea la vest de lacul Marken. Pe acel teritoriu, s-a dezvoltat mai târziu oraşul Edam, iar spre sud-vest, marele oraş Amsterdam.

În secolele 10-16, teritoriul Olandei a făcut parte din gruparea istorică numită Ţările de Jos, care mai cuprindea Belgia, Luxemburg şi nord-estul Franţei. Ţările de Jos era una dintre cele mai dezvoltate şi bogate regiuni ale Europei din acea vreme.

Soţii Bosse aveau doi copii. Fata, MARGRIET, era cu 5 ani mai mare decât fratele ei, Luuk. Niciunul dintre copii nu a învăţat carte. Luuk, ajuns fermier alături de părinţii lui, s-a căsătorit la 21 de ani cu Hedy, o fată de 16 ani. Au avut trei copii. Fetele lor se numeau Carolien şi Griet, iar băiatul, Joep.

MARGRIET s-a căsătorit la 17 ani cu fermierul Joeri Jong, un tânăr de 22 de ani. Părinţii lui Joeri se numeau Emiel şi Roos. Emiel Jong era fermier şi negustor de cereale. Ferma lui se afla spre nord de cea a familiei Bosse. Nevasta lui Emiel, harnica Roos, era mama a trei băieţi.

La un an după căsătorie, MARGRIET a născut o fetiţă care a murit la câteva ore după ce venise pe lume. La 21 de ani, a sosit primul băiat, Mannes, care a supravieţuit şi a crescut mare. La 3 ani după Mannes, MARGRIET a născut un băieţel mort.

Mannes avea o fire luptătoare şi energică. De la 8 ani, a intrat în armata personală a familiei senioriale, iar la 20 de ani era deja un luptător de foarte bună calitate în armata lui Benjamin de Meester. S-a căsătorit la 25 de ani cu micuţa Neske, o fetiţă de 15 ani. Au avut doi băieţi: Joannes şi Pieter.

Cele două mari familii, Bosse şi Jong, aveau proprietăţi funciare libere. Pe terenurile lor agricole munceau ţărani angajaţi, iar aceştia, la rândul lor, aveau servitori. La lucrările agricole se foloseau boii şi caii. Animalele de tracţiune reprezentau pentru fermieri şi ţărani o bogăţie mai mare decât pământul. În caz de război, prima grijă a ţăranilor era să îşi pună la adăpost vitele.

Satele erau aşezate în jurul celor două obiective economice principale, castelul şi biserica. Satele erau înconjurate de terenurile arabile. Ţăranii mai bogaţi şi, mai ales, comunităţile mânăstireşti şi marii proprietari de pământuri şi-au extins proprietăţile deşţelenind pământul sau defrişând pădurile. Treptat, ţăranii săraci au ajuns sub dependenţa seniorului.

În apropierea satului în care locuia MARGRIET se aflau păduri de mesteceni, paltini şi stejari. Creşteau şi castani, ale căror fructe erau un

aliment de bază pentru ţărani. Din păduri, se aduceau lemne pentru încălzit, pentru construcţia caselor, eventual pentru confecţionarea uneltelor casnice şi a unor arme rudimentare. Din păduri, sătenii aduceau animale vânate, fructe, miere, ciuperci.

Seniorul Benjamin de Meester poseda şi un rang nobiliar. Avea în serviciul său vânători de profesie şi un permanent grup de pază, în care ajunsese şi Mannes, fiul lui MARGRIET.

Femeie foarte harnică, MARGRIET muncea alături de servitori la îngrijirea păsărilor de curte, la prepararea brânzeturilor, a cărnii de porc şi a peştilor pescuiţi din lac. Deşi era o femeie bogată, MARGRIET avea un comportament natural, modest, aşa cum văzuse la mama ei, Heleen. Pentru oamenii săraci, avea multă compasiune. Le sărea în ajutor cu bani şi alimente de câte ori era necesar.

La 50 de ani, încă se mai considera o femeie tânără şi aptă de muncă. Din păcate, tuberculoza, care ucidea mulţi ţărani în regiune, începuse să facă victime şi printre oamenii bogaţi. La 51 de ani, cumplita boală de plămâni nevindecabilă a ucis-o şi pe MARGRIET.

Nina Petre,
29 decembrie 2018

Episodul 9 - TUFAYL

Episodul spiritual nr. 9 pentru Mat îl are ca erou pe marocanul TUFAYL. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 960-1003 (secolele 10-11). TUFAYL s-a născut într-o mică localitate portuară de la ţărmul Oceanului Atlantic, ajunsă după mulţi ani vestitul oraş marocan Rabat.

La data naşterii lui TUFAYL, Marocul se află sub domnia califilor ce aparţineau dinastiei Fatimizilor. Capitala statului se afla în oraşul Mahdia (Tunisia). Începând cu anul 973, capitala Fatimizilor a devenit oraşul Cairo (Egipt). Între anii 708-711, Marocul fusese luat în stăpânire de către arabi. Aceştia i-au impus populaţiei autohtone berbere limba arabă, religia islamică şi o nouă civilizaţie.

Familia lui TUFAYL era formată din berberi islamizaţi. Tatăl, numit Akunad, era negustor naval. Nevasta lui, Yamma, dăduse naştere la cinci copii, trei fete şi doi băieţi. Au decedat la vârste mici o fată şi un băiat. Au supravieţuit două fete: Zibba şi Sadra, plus un băiat, TUFAYL. Zibba era cu 7 ani mai mare decât TUFAYL, iar acesta avea cu 3 ani mai mult decât Sadra.

Zibba s-a măritat la 13 ani cu negustorul Unam, un tânăr de 21 de ani. Au avut doi băieţi: Urfel şi Nguna.

Sadra a fost răpită la 11 ani de doi marinari sosiţi cu o corabie de piraţi. A ajuns sclavă în sudul Spaniei.

Toată familia lui Akunad se ruga pe Coran. Altă ştiinţă de carte nu aveau.

TUFAYL a plecat la 14 ani împreună cu tatăl sau pe o corabie arabă să transporte mărfuri între diverse porturi ale Mării Mediterane.

S-a căsătorit la 24 de ani cu o fată din Fes. Thasa avea 16 ani şi locuia împreună cu părinţii ei, Azellay (tatăl) şi Sedura (mama). Azellay era un croitor renumit în Fes, reuşind să fie primit în palatele califului pentru a confecţiona haine de lux. Nunta s-a organizat în eleganta casă a lui Azellay, iar TUFAYL a acceptat să se mute la socri.

Thasa a născut trei băieţi: Azwu, Zerwal şi Yazid. Azwu a sosit când Thasa avea 19 ani. După 3 ani, a apărut şi Zerwal. Fiul cel mic, Yazid, era cu 5 ani mai tânăr decât Zerwal.

TUFAYL, intens preocupat de averea pe care trebuia să o lase nevestei şi copiilor lui, a muncit ca marinar pe tot felul de corăbii ale califilor Fatimizi, înfruntând bolile specifice marinarilor şi atacurile piraţilor care acţionau în Mediterana. A transportat spre porturile din sudul Europei ţesături de mătase, bumbac şi lână, plus covoare, toate provenind din Siria. Din Egipt, ajungeau în Franţa şi Italia mobile foarte elegante, lămpi, canapele, candelabre, vase decorative de aramă. Din Damasc, soseau plăci de mozaic şi de faianţă multicolore ce urmau a fi folosite la ornamentaţia exteriorului şi interiorului palatelor şi moscheilor. Din Persia, ajungeau în Europa esenţe de flori necesare preparării parfumurilor. O marfă extrem de căutată erau sclavii. Corăbiile marocane transportau sclavi africani spre porturile spaniole, franceze şi italiene.

TUFAYL s-a îmbolnăvit de malarie la 42 de ani, decedând după câteva luni, la începutul anului 1003. Văduva Thasa, ajutată de părinţi, a avut grijă mai departe de băieţii ei.

Azwu, fiul cel mare, orfan de la 16 ani, a pornit pe mare, aşa cum făcuse tatăl lui la 14 ani. S-a căsătorit la 22 de ani cu Dihya, o fată de 14 ani. Ea a murit la 16 ani, chinuindu-se să nască un copil mort.

Zerwal a ajuns negustor cu caravana, aducând în Fes produse alimentare necesare populaţiei. S-a căsătorit la 24 de ani cu Eya, o fată de 16 ani. Au avut doi băieţi: Azmer şi Neffus.

Yazid a ajuns bijutier în Fes. Căsătorit la 25 de ani cu Thalsa, o fată de 17 ani, a avut împreună cu ea două fete, Rula şi Ouzza, plus un băiat, Azem.

Nina Petre,
13 februarie 2019

Episodul 10 - GUAMAN

Eroul povestirii este indianul de etnie quechua numit GUAMAN. El a trăit între anii 806-849 (secolul 9). S-a născut într-un sat de indieni quechua aşezat în sud-vestul Ecuadorului, unde astăzi se află oraşul Machala. Zona, de câmpie, era în apropierea oceanului Pacific.

Raimi (tatăl) şi Sumat (mama), părinţii lui GUAMAN, erau agricultori şi mici meşteşugari. Sumat dăduse viaţa la trei băieţi. Yurac, fiul cel mare, avea cu 3 ani mai mult decât GUAMAN. Astu, fiul cel mic, era cu 5 ani mai tânăr decât GUAMAN.

Astu a decedat la 5 ani, fiind grav bolnav cu inima. Yurac, ajuns bun gospodar şi negustor, s-a căsătorit la 19 ani cu o fetiţă de 16 ani numită Qullqi. Au avut două fiice: Taya şi Umini. Yurac a murit la 29 de ani, din cauza unei infecţii digestive.

GUAMAN, bun gospodar şi, mai ales, negustor, s-a căsătorit la 23 de ani cu Urpiku, o fetiţă de 15 ani. Ea a născut două fete: pe Huchu, la 17 ani, şi pe Alliy, la 20 de ani. Alliy a murit la 12 ani, otrăvită de un tânăr pe care nu şi-l dorea de soţ. Huchu s-a măritat la 13 ani cu negustorul Tupi, un tânăr de 20 de ani. Au avut şase copii, trei fete şi trei băieţi.

GUAMAN avea 34 de ani, când a murit unchiul Guayr, şeful spiritual, frate cu Raimi, tatăl său. Bătrânul lăsase poruncă înainte de moarte ca nepotul GUAMAN să îi ia funcţia şi să o poarte cu cinste cât va trăi. GUAMAN a îndeplinit ultima dorinţă a unchiului Guayr cu mare entuziasm, ştiind că nu se va face de ruşine. Încă din anii copilăriei, stătuse toată ziua lângă înţeleptul Guayr, fiind foarte atent la felul cum vorbea cu spiritele binevoitoare, care ajutau sătenii în momentele grele ale vieţii. Guayr îl ajuta şi pe vraci ca să scoată duhurile rele din corpurile bolnavilor. GUAMAN îşi ajutase unchiul la toate ritualurile ţinute cu ocazia sărbătorilor tradiţionale, a înmormântărilor, a sosirii bărbaţilor cu mărfuri aduse de departe sau înaintea începerii unor lupte cu triburi rivale. GUAMAN obişnuia să însoţească toate grupurile de negustori, binecuvântându-le mărfurile pentru a avea mult spor la schimb.

În vara anului 849, când împlinise 43 de ani, lui GUAMAN i-a sosit sfârşitul, nu din cauza vreunei boli, ci a unui atac banditesc. Se afla împreună cu grupul său de zece negustori aproape de ţărmul oceanului, când au fost atacaţi de câţiva hoţi înarmaţi cu bate şi cuţite. Au fost ucişi cu toţii, iar mărfurile, transportate şi vândute la mare distanţă. Hoţii au câştigat bine din vânzarea bijuteriilor, oalelor de lut, pelerinelor-poncho şi a pălăriilor împletite din paie. Cele unsprezece cadavre, găsite de alţi negustori, au fost îngropate de urgenţă într-o groapă comună aproape de ţărmul oceanului.

Nina Petre,
28 martie 2019